

Gwen Westwood 179

Un bărbat, două femei

Colectia

EL
S

EA

Editura ALCRIS

GWEN WESTWOOD

UN BĂRBAT, DOUĂ FEMEI

ALCRIS

Coperta : ANDY

© Gwen Westwood, 1980

ZULU MOON

În românește de : Irina Trandafirescu

Toate drepturile asupra acestei ediții în
limba română aparțin editurii ALCRIS.

Editor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-153-1

Colecția : „EL și EA“

CAPITOLUL I

Această vale înflorită din Cornish, ce cobora până în golf, era locul perfect pentru o nuntă, așa cum și-o imaginase Julie întotdeauna. Avea abia șaisprezece ani când începuse să facă planuri pentru cum avea să fie nunta ei, în această biserică mică ale cărei ziduri de piatră fuseseră încălzite de verile a cinci sute de ani. Șaisprezece ? Cu siguranță că trebuie să fi fost cu mult mai devreme. Nu-și putea aminti vremea când nu vizualizase încă această scenă. Și totdeauna fusese același mire, înalt, cu părul blond și ondulat. Hainele cu care era îmbrăcat de dimineată îl făceau să arate și mai atrăgător. Jeremy. Jeremy Telford. Niciodată în viața ei de adult, nu se uitase la alți bărbați, niciodată nu întâlnise pe altcineva. Nu fusese nevoie.

Chiar și curtea bisericii era o încântare. În această dimineată de mai, pietrele tocite de vreme ale mormintelor străvechi erau năpădite de sute de flori sălbatice, primule galbene, gușa porumbelului roșii, stelute albe ale usturoiului sălbatic. Nuntașii trebuiau să-și lase mașinile la capătul aleii și chiar perechea de miri trebuia să meargă pe jos. Florile de lângă poteca în pantă ce

cobora până la biserică păreau să fie la fel cu cele din coronițele celor două domnișoare de onoare, micile gemene, îmbrăcate în rochii elegante de muselin. Erau surorile mai mici ale lui Jeremy care de obicei erau văzute călare și cu fețele stropite de noroi; dar acum mergeau liniștite, foarte conștiente de responsabilitățile lor.

Și rochia era perfectă, așa cum și-o imagina-se, din mătase subțire care să se asorteze cu trena lungă din dantelă de Bruxelles ce aparținuse bunicii lui Jeremy, presărată cu mici frezii, ce scoteau în evidență nuanța crem a rochiei în lumina soarelui de primăvară.

Unica diferență între visul ei și realitatea actuală era, bineînțeles, aceea că nu ea era cea care purta minunata rochie și nu buclele părului ei roșu-auriu străluceau prin dantela crem, ci părul mătăsos, argintiu ca lumina lunii, al Amandei. Julie se întoarse spre micul braț de mare, lângă care biserică era cuibărită în grădina strălucitoare, pentru că totul era așa cum se gândise ea toldeauna că avea să fie, chiar și mirele; dar ea, Julie, nu era mireasa.

— O, Julie, ce drăguț din partea ta să mă întâmpini! Te rog, îndreaptă-mi trena. Sunt atât de nervoasă. Cum arăt?

Cu un efort extrem, Julie reuși să zâmbească.

— Ești frumoasă, Amanda, spuse ea și se ocupă de trenă, bucuroasă să se aplece ca să-și ascundă fața.

— Te așteptăm la recepție după ceremonie, spuse Amanda în timp ce tatăl ei pășea în față ca să-i ofere brațul și s-o conducă în biserică.

Julie, ție îți datorez totul. Dacă n-ai fi fost tu, eu nu l-aș fi întâlnit niciodată pe Jeremy.

Și era adevărat. Fatalitatea făcuse să se întâmple toate. Juliei îi fusese milă de Amanda, nou-sosită în birou, novice în orice fel de muncă. Mutrișoara ei drăguță și simpatică o făcuse pe Julie s-o protejeze. Julie, capabilă și cu experiență în postul ei de secretară, se împrietenise cu fata mai tânără decât ea și-și făcuse un obicei din a o aduce acasă în fiecare weekend în care puteau pleca împreună. Prăbușirea unui avion o făcuse pe Julie orfană de ambii părinți la o vârstă fragedă și fusese luată de o mătușă necăsătorită, directoare de școală, acum pensionată și trăind într-o căsuță de piatră în Cornwall, nu departe de coastă. Nu-și putea aminti când îl întâlnise prima dată pe Jeremy Telford. El părea că făcuse parte din viața ei mereu, o parte foarte importantă. Toată lumea știa că ei aveau să se căsătorească imediat ce Jeremy avea să devină proprietar al unei firme dintr-un oraș la câteva mile depărtare. Toată lumea știa, în afară de noua ei prietenă, Amanda.

Doar mătușă ei, draga ei mătușă de modă veche, Harriet, părea că se îndoiește câteodată de planurile ei.

— N-ai întâlnit nici un alt bărbat, Julie, draga mea. Nu sunt de acord cu ideea modernă de a cumpăni până la patruzeci de ani. La vârsta ta eram înconjurată de o duzină de cavaleri. Când eram fată mă distrăm grozav.

Julie era prea bună ca să-i mărturisească că numărul cavalerilor nu o dusesese nicăieri.

— Eu nu vreau o duzină de tineri. Numai unul, și l-am întâlnit. Îmi va ajunge pentru tot restul vieții.

— Continuu să gândesc că ar fi bine pentru tine să pleci, să călătorești, să întâlnești lume. Mă simt vinovată că ți-ai petrecut toată viața în colțul ăsta de lume.

— Prostii, ador locul acesta, știi prea bine. Aici vreau să-mi cresc copiii și să-l iubesc la fel de mult ca și acum.

Acum însă nu avea să mai fie nici un copil, se gândi ea, auzind răsunând orga din biserică, pentru că ea avea să fie ca mătușa Harriet. Nu putea să se mai căsătorească cu nimeni altcineva, după ce plănuiise atâta amar de ani să se căsătorească cu Jeremy.

Nu fuseseră logodiți, dar așa se înțeleseseră. O înțelegere? Ce cuvânt nebunesc! Cu siguranță că înțelesese destul de curând după ce o introdusese pe Amanda în fericita ei viață că era inevitabil ca Jeremy să-i fie luat și că visele ei de a duce o existență liniștită, la țară, aveau să pălească și să moară. Stătuse deoparte și privise cum se infiripase și devenise incandescentă legătura dintre frumoasa și feminina Amanda și bărbatul despre care crezuse că va fi al ei pe viață. Atracția pe care Jeremy o simțise pentru ea, recunoscuse Julie acum, era nimic pe lângă pasiunea pe care o simțise deodată pentru Amanda.

Încă o durea, o, și încă cum durea! Doar mătușa Harriet știa câte nopți fără somn petrecuse, de câte ori coborâse și-și petrecuse noaptea în

grădină, înconjurată de parfumul narciselor galbene, și cu sufletul îndurerat.

Celorlalți din mica comunitate a satului, le înfățișase o figură calmă, dar nu reușise să-i înșele. Săptămâni la rând fusese teribil de conștientă de privirile cercetătoare ale oamenilor pe care îi cunoscuse de o viață, iar ceea ce era mai rău, lumea credea că ea a scăpat de Jeremy și-i șopteau că nu o dată fusese văzut alergând după alte fete. Voiau s-o încurajeze, presupusesse ea. Sensibilitatea ei era foarte mare și nu acesta era felul în care ar fi putut să fie consolată.

Acum trebuia să intre în biserica mică unde în următoarele câteva minute Jeremy și Amanda aveau să fie declarați soț și soție, iar ea știa că în jurul ei avea să fie lume, foarte interesată de cea mai frumoasă căsătorie a anului și plină de asemenea de curiozitate pentru cum avea ea să-și depășească brusca dispariție a speranțelor.

Dacă aş putea pleca, se gândi ea cu disperare. Niciodată nu dorise până atunci să plece de acasă, dar acum simțea o nevoie acută să-și ascundă sentimentele de acești oameni pe care-i cunoștea din copilărie. Dacă ar fi rămas aici ar fi fost mult mai rău. Amanda și Jeremy aveau să locuiască în orașelul comercial, la numai câteva mile distanță. Își luaseră deja o căsuță din lemn alb și negru în stilul secolului al XVI-lea și erau ocupați cu aranjarea ei. Amanda îi ceruse mereu sfatul pentru cum s-o mobileze, iar ea, privind în viitor, se vedea în rolul de prietenă a familiei și mătușă onorifică a copiilor Amandei. Poate că va veni o vreme când va putea să-l vadă pe

Jeremy fără să mai sufere, dar în acest moment nu dorea să-i vadă multă vreme pe nici unul dintre ei.

Probabil că acum se terminase marșul nupțial iar ea trebuia să se adune și să meargă la rândul ei să-și ocupe locul în biserică pe una din băncile din spate.

Chiar în momentul când se hotăra să se strecoare în biserică, Julie auzi pași pe cărarea din dale de piatră, ce cobora spre biserică. Ei bine, se gândi ea, cineva care a întârziat mai mult ca mine. Mă întreb cine ar putea fi. Se întoarse să-i privească pe noul-sosit. Un străin? Era sigură că-i cunoștea pe toți prietenii lui Jeremy, dar acest bărbat înalt, cu umerii lați și cu alură de atlet, nu se încadra în nici una din categoriile pe care ea credea că le simpatizează Jeremy. Precis își petrecea tot timpul liber sub o lampă de ultraviolete, se gândi ea, pentru că fața și mâinile lui contrastau cu cămașa și costumul, fiind bronzate. Nimic nu putea contrasta mai mult cu aspectul mai degrabă gălbejit al lui Jeremy. Părea un străin, se hazardă ea. Să fie un invitat la nuntă, sau un turist venit să viziteze biserica? Era îmbrăcat prea elegant și formal ca să fie un vizitator oarecare.

El zâmbi cu un aer sigur de farmecul său, dar nu știa că, în cazul ei, avea de-a face cu un aisberg.

— Veniți la nuntă? întrebă Julie.

— Sigur. Am întârziat prea mult?

Vocea i se potrivea cu aspectul. Avea un timbru profund, aproape muzical. Amanda i-ar zice înfundat, gândi Julie.

— Nu, nu prea mult, replică ea. Slujba abia a început. Dacă intrăm încet, ne putem strecura în galerie și așa nu vom deranja pe nimeni.

Galeria era în spatele bisericii și se furișară spre locurile din față ca să aibă vedere asupra naosului, fiind despărțiți de restul adunării. Da, era frumos, așa cum se gândise întotdeauna că avea să fie. Sus în acest loc înalt, flancată de un inger de piatră așezat pe un stâlp lângă ea, Julie se simți ca făcând parte din altă lume.

I-ar fi convenit să fie singură. Străinul bronzat de lângă ea îi distrăgea atenția de la slujbă. Îi simțea că se uită mai mult la ea decât la scena de jos și dintr-o dată, uitându-se la el, întâlni privirea pătrunzătoare ca de șoim cu ochi verzi-aurii. Să fi fost aceasta privirea pe care o adresa tuturor fetelor pe care le întâlnea, sau simțise că ei îi venea să plângă ?

Ea încercă să-și compună o expresie rigidă, dar frumusețea scenei, crengile de cireș înflorite și lălelele albe și galbene profilate pe nișele ferestrelor de culoare galbenă ca miezul unui pepene galben, cereasca muzică de orgă, vocile înalte ale băieților din cor în robele lor roșii cu gulere albe și cu aspect angelic, razele soarelui de primăvară ce treceau prin ferestrele bisericii și luminau trena de dantelă a Amandei și coronițele domnișoarelor de onoare, o impresionară, cu toată hotărârea ei de a fi vitează. Încercă să nu se uite la Jeremy, dar era foarte greu. Întotdeauna îi admirase părul blond prins în codiță la spate și acum părea distins în hainele cu care era îmbrăcat.

Simțind înțepături sub pleoape, căută în poșetă micul petec de dantelă, genul de batistă pe care mătușa Harriet o găsea potrivită pentru o doamnă în astfel de ocazii, dar dintr-o dată se trezi în mână cu o batistă mare, albă.

— Suflă-ți nasul cu atenție, altfel ai să-ți strici machiajul, iar nasul tău este deja roșu. Dcamne, ce le-o face pe femei să plângă la nunți?

— Nu plâng, spuse Julie necăjită. Era destul de adevărat în clipa asta. Indignarea ei din cauza străinului care-i observase starea emoțională îi oprise lacrimile pentru o vreme. Dar totul este atât de frumos, iar vocile copiilor m-au impresionat întotdeauna. Este așa... este așa cum am crezut că va fi.

Spre mirarea ei, două lacrimi mari îi curseră pe obraji.

— Nu poți plânge pentru mireasă, care, din câte văd de la această distanță, este radioasă. Presupun doar că te-ai imaginat astfel pe tine. Nu-i nici un necaz. Fără îndoială, cât de curând, ai să fii pentru un băiat norocos o încântătoare mireasă cu părul roșu. Te-ai gândit la cineva acum când ți-ai imaginat propria nuntă?

— Da, la el, spuse ea arătând în direcția mirelui.

Mai bine își mușca limba. O, Ceruri, ce-o apucase să spună totul unui străin? Nu că ar fi avut vreo importanță. Toată lumea din biserică știa că ea fusese părăsită, dar el precis o credea nebună, mai întâi pentru că plânsese și apoi pentru că spusese tot adevărul.

— Acum îți înțeleg lacrimile. Hai să ieșim de aici, vrei? Nici eu nu mă prea dau în vânt după nunți. Hai să bem un sherry sau ceva să-ți calmeze nervii.

Înainte ca ea să protesteze, o luă de mână și o trase în jos pe scările galeriei.

— Bine, dar nu putem pleca în felul acesta; protestă ea în timp ce se îndreptau deja pe potecă spre mașina parcată mai sus.

— Cine ne va simți lipsa? Toți ochii sunt ațintiți spre miri.

— Ce mașină frumoasă! comentă Julie în timp ce el deschidea portiera unui Porsche argintiu.

— Este închiriată, spuse el. Dacă sunt obligat să conduc prin traficul englezesc, trebuie să am ce e mai bun. Acum, spune-mi unde este cea mai apropiată cârciumă.

— La George și Dragonul, în jos pe strada principală a satului. Acolo va fi masa de nuntă. Dar mătușa Harriet se va întreba ce m-a apucat.

— Nu te mai gânde. Când ne va vedea împreună, va înțelege că-i întreții musafirul. Asta și sunt, numai că ea n-a aflat încă. Mi-am terminat afacerile mai devreme decât mă așteptam, așa că m-am gândit să-i fac o surpriză Henriettei, dar din câte o știu eu pe bunica, ea și mătușa ta vor avea atâtea de vorbit despre nunta asta, încât n-au să-ți simtă lipsa.

— Bineînțeles! exclamă Julie. Atunci tu ești...

Dintr-o dată, totul se lămurii.

— Gerard... Gerard Spencer. Iar tu ești Julie Thornton. Când ai vorbit de Harriet, am știut cine trebuie să fii. Hai, eu am să comand două pahare mari de sherry, în timp ce tu vei repara ce ți-a stricat emoția. Totdeauna am știut că ființele cu părul roșu sunt sensibile, dar crede-mă, bărbatul acela este bine și de acum este înșurat, așa că uită-l. Este un principiu bun de modă veche care spune că nimeni nu este de neînlocuit.

Este ușor pentru el să vorbească astfel, de parcă n-ar avea nici o importanță. Nu înțelege, nimeni nu poate înțelege, se gândi Julie pudrându-și vârful nasului. Pielea ei revenise la paloare-i obișnuită iar ochii de un albastru intens o priveau din oglindă. Ce om ciudat. Se crede atotștiutor și e sigur că are dreptate. Este mai degrabă arogant. De ce trebuia să-l întâlnească exact în momentul în care îi venea să se bage într-o gaură de șarpe, să fie singură ?

Când intrară în micul bar întunecos, fata de la bar, care o cunoștea, o privi curioasă, iar ea își dădu seama că satul va comenta dacă va apărea la petrecerea de după nuntă a fostului ei logodnic însoțită de un alt bărbat. Se înfioră de plăcere la acest gând.

Gustul băuturii nu-i plăcu și nodul din stomac pe care-l simțise toată ziua dispăru. Simți că Gerard o privea și-și ridică privirea, întâlnind ochii verzi-aurii cu gene întunecate. Ce contrast făcea bronzul pielii lui cu gulerul cămășii ! Hai-na era frumos croită și-i venea perfect, dar ea își imaginează că s-ar fi simțit mai bine într-un costum safari.

— Arăți deja mult mai bine, îi spuse el. Julie... pot să-ți spun pe nume? Crede-mă, nici un bărbat nu merită lacrimile unei femei. Dacă tu crezi că este de vreun folos, spune-mi, dar mai bine ascultă-mi sfatul și uită-l.

— Cum aş putea? zise Julie. Nu înțelegi. Îi cunosc dintotdeauna pe Jeremy, el reprezintă toată viața mea. Mi-am făcut truseu. Am aranjat până și cine să-mi țină locul la serviciu pe durata cât aveam să lipsesc în vederea instalării în noua noastră casă. Am făcut planuri unde să ne petrecem luna de miere. Apoi, a urmat bomba, a întâlnit-o pe Amanda și totul s-a schimbat. Nu este vina nimănui. Cred că astfel de lucruri se întâmplă mereu, dar nu m-am gândit niciodată că mi se vor întâmpla mie.

— Mai bine acum decât mai târziu. N-ar fi fost niciodată un soț bun dacă se poate răzgândi atât de ușor. Ești sigură că nu ți-ai dat seama că ar putea fi interesat și de alte femei? Sau ai avut toată încrederea în el?

— N-ai înțelege. Când a cunoscut-o pe Amanda, s-a schimbat brusc și total.

— Nu s-a mai îndepărtat niciodată de tine înainte?

Julie simți cum roșeste. De ce, se întrebă ea, de ce-și discută propriile probleme cu acest străin care nu părea deloc simpatice și fiind bărbat, n-ar fi putut înțelege prin ce trecuse ea în ultimele săptămâni.

— Bineînțeles că nu. De asta am și fost atât de șocată.

— Ești sigură?

Era oare sigură ? se întrebă ea. Mai fuseseră ocazii când avusese dubii. Oamenii îi spusese că Jeremy fusese văzut câteodată cu alte fete, dar o pusese pe seama faptului că ei fuseseră despărțiți în cursul săptămânii și el era un tip fermecător pe care femeile îl plăceau. O rodea această amintire ca o piatră colțuroasă în pantof. De ce trebuia ca străinul acesta s-o scoată la iveală ?

— Ce mai contează acum ? se răsti Julie la el.

Chiar devenea exasperant, în ciuda zâmbetului pe care-l afișa, dezvăluindu-și dinții splenidizi pe figura bronzată. El ridică din umeri.

— Încercam să găsesc doar câteva motive pentru care o roșcovană inteligentă să nu se mai smiorcăie pentru un tip pe care nu-l poate avea. Câți ani ai ?

— Douăzeci și cinci.

— Deci nu mai ești un copil. Ești destul de mare ca să raționezi.

— Raționez, spuse ea. Dar necazul meu este că sunt prea sensibilă. Oamenii au încredere în mine. „Julie nu s-ar supăra. O, Julie ar face asta. Julie are o fire bună. Julie nu s-ar supăra să stea peste program la serviciu. Julie nu s-ar supăra dacă ar părăsi-o logodnicul.“ Data viitoare prefer să mă nasc frumoasă în loc de sensibilă. Dacă aș fi fost mai posesivă, mai feminină, l-aș fi avut încă pe Jeremy.

Era conștientă că el o examina atent. Multă lume de la nuntă îi cunoștea povestea, iar ea făcuse un efort special ca să arate bine, știind că

toată lumea din sat, cât și invitații, se vor uita la ea. Îmbrăcase o rochie simplă și elegant croită din mătase aurie care se potrivea cu părul ei roșcat. Ochii lui rămăseseră o clipă pe pandantivul de aur ce-i atârna de gât.

— Nu ești chiar neatrăgătoare. Și frumusețea extraordinară are problemele ei. Vor mai fi bărbați în viața ta, dacă asta dorești.

— Nu sunt prea sigură că asta doresc. În acest moment sunt total alergică la bărbați și mi-ar plăcea să rămân astfel.

— Ce cuvinte mari, comentă Gerard. N-am întâlnit încă o femeie care să poată rămâne credincioasă iubirii pierdute. Un bărbat ar putea, dar o femeie, niciodată.

— Nu sunt deloc de acord cu tine. Femeile sunt mai credincioase decât bărbații. Cred că dacă mai adaug și împrejurările de acum, n-am să mă mai îndrăgostesc niciodată. Știu bine.

— Asta este o prostie. Într-un an ai să-l uiți pe Jeremy.

— Nu, n-am să-l uit, protestă Julie. Nu înțelegi. Cum ai putea să știi cum este să fii îndrăgostit de cineva cu care nu poți să te căsătorești?

Ea îl privi și fu mirată să descopere din trăsurile figurii lui că bătea în retragere.

— Am spus ceva ce te-a deranjat? întrebă Julie. Dacă te-am deranjat, îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Este clar că Harriet nu ți-a spus nimic despre situația mea. Ca si bunica mea, este mai plină de tact decât mi-am imaginat. Bine, să nu mai discutăm. Sosesec invi-

tații la nuntă. Ai face bine să zâmbești. Capul sus ! Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți mai plânge singură de milă ! Nu degeaba ești roșcovană, să știi. Învață să trăiești.

Julie zâmbi. Poate din cauza efectului paharului de sherry, poate datorită efectului tonic al sfatului lui Gerard, își recăpătă starea de echilibru și deveni capabilă să stea de vorbă cu ceilalți invitați și să dea replică celor două pisici bătrâne care făcuseră comentarii privind relația ei anterioară cu mirele. Se alăturară mătușii Harriet și doamnei Spencer, la masa din imediata apropiere a mesei mirilor.

— L-ai cunoscut deja pe periculosul meu nepot ? Asta-i bine, spuse doamna Spencer.

Era o bătrână doamnă încântătoare, care se ținea bine la cei optzeci de ani ai săi, suplă și elegantă, cu părul argintiu și îmbrăcată în violet.

— De ce spui că este periculos ? întrebă Harriet.

— O, draga mea, pentru că are un farmec deosebit care face ca femeile să se îndrăgostească de el, în timp ce el spune mereu că nu are timp pentru ele decât ca să se distreze. Uită-te acum la el ! Fii sigură că va alege cea mai frumoasă fată dintre toate.

Julie se uită în direcția în care arătase ea și-l văzu pe Gerard vorbind cu fata care câștiga mereu concursurile de frumusețe din zonă. Ea privea în sus la Gerard și era vădit fermecată de acest bărbat venit din Africa.

„Bine, se gândi Julie, se va descotorosi repede de ea. Mă întreb însă, de ce a părut atât de

stanjenit când am făcut remarcă aceea? Ce-am spus oare? Că nu știe cum este atunci când nu te poți căsători cu persoana pe care o iubești. Mă întreb ce legătură avea cu el? Cred că m-a crezut foarte proastă, pentru că spuseseam ce mă durea primului venit. Dar ce mai contează? De poimăine n-am să-l mai văd vreodată, ceea ce nu este cazul cu Jeremy și Amanda. Ar trebui să mă gândesc să plec în altă parte! Poate îmi voi găsi o slujbă în altă parte a țării. Poate la Londra. Dar gândul de a o lua de la început singură, să-și facă viața printre străini, era înspăimântător. Avusese o viață fericită aici, cu un viitor sigur. O, de ce trebuia să i se întâmple tocmai ei?

Încercă s-o asculte cu atenție pe doamna Spencer, care-i vorbea despre casa ei.

— Ai fost vreodată în Africa? o întreabă ea. Julie zâmbi.

— Cred că abia dacă m-am îndepărtat douăzeci de mile de satul acesta:

— Și cu mine a fost la fel până să plec prima dată în Africa, dar astia s-a întâmplat acum șaiszeci de ani și lucrurile erau diferite. Călătoria cu vaporul a durat trei săptămâni și mi s-a părut că am ajuns repede față de cei din generația anterioară care călătoreau trei luni pe mare până să ajungă acolo. Este incredibil că acum poți ajunge în doar douăsprezece ore. Mie, trebuie să mărturisesc, nu-mi place. Mă obișnuisem cu acele călătorii lungi pe mare și începuseră să-mi placă. Serile lungi tropicale, lumina lunii oglindită în apă și poveștile de dragoste de la

bordul navei. În zilele de azi a dispărut farmecul călătoriilor.

— Dar călătoriile încă sunt romantice pentru cineva ca mine care n-a trăit încă această experiență, o asigură Julie.

— Adevărat? Harriet mi-a spus că te-ar interesa să pleci din Cornwall. Ți-ar plăcea să călătorești?

— Cum aş putea spune că-mi place, când n-am călătorit niciodată? Acum câteva săptămâni nici nu m-aş fi gândit să mă mişc din sat. Dar acum... nu ştiu, se strâmbă Julie.

— Zona din Africa unde locuiesc eu este foarte diferită de un sat din Cornish, de asta pot să te asigur, iar când am ajuns acolo ca tânără mireasă, nu erau avioane care să mă aducă înapoi în douăsprezece ore şi nu erau nici bani. Soţul meu abia îşi începuse activitatea la ferma de trestie de zahăr, pe coasta de nord din Zululand. Am fost logodiţi doi ani până să mă duc la el şi abia dacă ne cunoşteam. A fost ca şi când mă măritasem cu un străin, dar a mers, pe vremea aceea viaţa era grea, dar căsnicia a mers bine, foarte bine.

— Este un ţinut frumos? întrebă Julie.

— Imaginează-ţi un loc unde soarele străluceşte cea mai mare parte a anului şi cerul este fără nori şi de un albastru intens. Locuim la înălţime, deasupra zonei ce ne înconjoară, într-o casă mare albă, cu o verandă mare cu coloane, construită în așa fel încât să prindă orice adiere de vânt. Dedesubt, ne înconjoară câmpurile de trestie de zahăr, grâne ce se leagănă în bătaia

brizei și suntem chiar lângă oceanul Indian care se vede la orizont ca peruzeaua, cu valuri înspumate ce se rostogolesc spre plaja unde avem o căsuță de vară. Toate casele sunt îmbrăcate în glicine roșii și sunt o mulțime de pomi și tufișuri înflorite, flori cu potirele aurii, flori galbene și ciudate, fructe subtropicale și papaya aurii ca niște felinare. Este cald și umed, locul furtunilor din senin și al ploilor în rafale când trestia de zahăr se apleacă și se unduiește ca valurile mării. Pentru mine, este o viață plăcută. Îmi dă satisfacții.

— Gerard conduce ferma ?

— El, împreună cu vărul său mai tânăr Barnaby, dar Gerard este șeful. Fiii mei au murit amândoi în război, iar soțiile lor s-au recăsătorit. Am fost norocoasă că nepoții mei au fost capabili să conducă afacerea. Mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu gândul, dar acum mi-e mult mai ușor. Vreau să fac alte lucruri înainte de a muri. Îmi scriu amintirile, combinate cu istoria din Natal și Zululand. Este o distracție teribilă, chiar dacă mă întreb uneori dacă va fi vreodată cineva interesat de ceea ce fac, în aceeași măsură ca mine.

— Lasă, Henrietta, știi foarte bine că nu este așa cum spui, interveni Harriet, care auzise discuția. Ar fi foarte supărată dacă editorul n-ar vinde un număr foarte mare de exemplare. El crede că este minunat ce scrie ea, Julie.

— Da, a fost foarte amabil. Trebuie să mărturisesc că este o muncă imensă să sortez toate datele și să fac cercetări. Ceea ce mă doboară

este scrisul la mașină. Dacă măcar n-aș fi avut artrită, una din pedepsele bătrâneții.

Conversația fu întreruptă de toasturi. Gerard părea să-și fi pierdut interesul pentru regina frumuseții, pentru că Julie constată că el stătea lângă ea când ridicară paharele. Când discursurile se terminară el scoase de undeva o sticlă de șampanie și insistă să le umple din nou paharele.

— Vom bea pentru altceva, îi spuse lui Julie. Pentru Julie, să poată uita cât mai repede această zi și acești ochi albaștri să vadă curând pe altcineva cu care să se poată căsători.

— Nu-mi dori asta. Ți-am spus că nu mai vreau bărbați în viața mea.

Într-un fel, restul petrecerii trecu repede. De săptămâni întregi era îngrozită de venirea acestei zile și se întrebasese mereu cum va reuși să treacă prin această încercare grea, acum însă era hotărâtă să nu-i mai arate lui Gerard ce sentimente avea. După discursuri începu dansul și ea descoperi că poate râde și chiar se lăsa curtată de câțiva tineri cunoscuți. Gerard era din nou devotat reginei frumuseții, observă Julie, spre nemulțumirea bărbaților din partea locului. Julie tocmai se felicita că reușise cu succes să facă față petrecerii după începutul deplorabil și începuse deja să se gândească cu plăcere că se va întoarce acasă unde în sfârșit va fi singură, când se întâmplă ceea ce evitase cu groază. Jeremy o invită să danseze cu el.

— Bine, dar ce-i cu Amanda ? reuși ea să articuleze.

— Amanda este ocupată.

Sigură că Gerard era cel ce-o încânta pe Amanda cu zâmbetu-i devastator și că o părăsise pe regina frumuseții, Julie ajunsese din nou în brațele lui Jeremy, ca de multe ori în ultimii ani, încă de pe vremea când mergeau împreună la orele de dans, cu cincisprezece ani în urmă. Acea suviță de păr blond îi căzuse adesea pe frunte ca și acum, iar ochii cenușii priveau în ochii ei cu aceeași admirație, sau cel puțin așa i se părea ei.

— Julie, arăți minunat! Ce rochie frumoasă! Nu te-am văzut niciodată mai frumoasă!

— Astăzi trebuia să ai ochi numai pentru Amanda. Cred că i-ai spus de o sută de ori că arată bine, că ești foarte norocos și că aveți o nuntă frumoasă.

— Da, i-am spus, dar asta nu înseamnă că noi să discutăm nimicuri, nu-i așa? Vreau să te văd singură. Nu pot să vorbesc cu tine în zgomotul acesta.

— Nu cred că mai avem ce să ne spunem unul altuia. Cred că-ți dai seama.

— Dar trebuie să vorbesc cu tine. Vino în celălalt bar. Acum nu e nimeni acolo. Toată populația satului este aici.

Jeremy o apucă de mână și o trase după el spre ușă printre dansatori, iar ea, ca să nu facă o scenă, îl urmă. Celălalt bar era mobilat cu stejar negru și avea un șemineu, un covor roșu și pereții zugrăviți în crem. A fost o alegere nefericită, pentru că ea și Jeremy petrecuseră aici multe ceasuri plăcute ținându-se de mână pe sub masă și discutând tot felul de lucruri, totdeauna

mulțumiți unul de compania celuilalt, sau așa crezuse ea.

Acum, Jeremy îi apucă amândouă mâinile și se încruntă. Ea încercă să și le elibereze, dar el i le strânse repede.

— Nu, Julie, măcar mâinile lasă-mă să ți le ating. Am un imens sentiment de vinovăție față de tine. Tu ce faci ? Ești bine ?

— Bineînțeles. Nu te uita așa tulburat, Jeremy. Nu trebuie să te îngrijoreze nimic în ziua nunții.

— Dar sunt tulburat. Când am văzut ce bine arăți, cât ești de elegantă, am avut teribilul sentiment că am greșit. Mi-am amintit toate clipele frumoase petrecute împreună și m-am gândit imediat. Ce-am făcut ? Cum am putut să mă port astfel cu tine când am fost atât de fericiți împreună ?

Julie încercă să râdă.

— Totdeauna m-am gândit că mireasa se mai răzgândește câteodată dar, Jeremy, ar trebui să te întrebi dacă faci bine când te însori. Este un pas important și implică responsabilități. Ea râse nervos. „Ei poftim, se gândi Julie. Deja vorbesc ca o fată bătrână.“

— Și blestematul acela de bărbat care se învârtește pe lângă tine ! Mă face să-mi dau seama cât de atractivă ești. Te simți bine ? Nu mă urăști ?

— Bineînțeles că nu. Știi că n-am fi fost potriviți. Te-ai plâns întotdeauna că eu vreau să conduc. Noi doar am crescut împreună, Jeremy.

„Iartă-mă, Doamne, că mint“, se rugă Julie. Chiar și acum apropierea feței și atingerea mâi-

nilor lui o afecta în asemenea măsură încât se gândi cu spaimă că avea să izbucnească din nou în lacrimi.

— Trebuie să pleci, Jeremy. Amanda precis se întreabă unde ești.

— O, la naiba cu Amanda ! bombăni el.

O înconjură cu brațele, iar ea se zbatu să se elibereze din strânsoarea lor.

— Ai înnebunit, Jeremy ? Lasă-mă !

— Nu, Julie, nu sunt nebun. Am fost nebun doar când am uitat cât de mult îmi plăci.

El o săruta sălbatic, iar când ea se eliberă, avea un umăr gol și-i simțea încă apăsarea gurii pe locul unde stătea pandantivul între sâni.

— Promite-mi că ai să fii aici când mă întorc. Ar fi o nebunie să-ți cauți de lucru în altă parte. Am nevoie de tine, Julie, mă auzi ? Putem avea un fel de viață împreună.

Ea reuși să-l împingă. Inima îi bătea nebunește și avea respirația întretăiată.

— N-ai nici un drept să-mi ceri vreo promisiune. Cred că ar fi mai bine să te întorci la soția ta, înainte de a spune ceva ce ai să regreti. Hai să punem asta pe seama șampaniei și să nu mai discutăm.

— Bine, plec dacă asta vrei. Dar ai să mă aștepti până mă întorc, da ? Nu putem pierde toți anii petrecuți împreună, nu-i așa ? Un ultim sărut, măcar.

Julie era iar în brațele lui și de această dată nu opuse rezistență, părând inutil să se zbată. Nu simți însă nimic și se supuse cu răceală sărutului pasionat. El plecă iar ea se prăbuși tremu-

rând pe un scaun, tulburată de scena cu Jeremy.

— Totdeauna am auzit că se sărută mireasa în ziua nunții, nu mirele !

Camera avea două uși și în pragul celei opuse, stătea Gerard Spencer, silueta lui umplând ușa.

Deci văzuse sărutul. Cât văzuse oare ? Și cât auzise ? Bine, gândi ea, cel puțin este bine că fusese un străin și nu cineva din sat. Acum se simțea teribil de umilită, mai ales că acest tip arrogant știa cum se purtase Jeremy cu ea. Cum se gândise oare Jeremy că mai putea avea vreo relație cu ea când se însurase cu Amanda ? Toată prietenia lor de până atunci părea să se fi distrus în ultimele câteva minute. Îl iubise atât de mult. N-ar fi suportat ca acest străin să creadă că el se purtase rău.

Gerard se așeză lângă ea, întinzându-și picioarele spre șemineu și ocupând, după părerea ei, prea mult loc.

— Induioșătoare scenă, mormăi el. Ai spus că ai terminat cu acest individ. N-a fost un sărut prea frățesc, din câte am putut vedea.

Julie îi simți mâna grea care-i ridică rochia pe umăr.

— Ai face mai bine să-ți aranjezi părul înainte de a te întoarce, sau ai vrea să se creadă că eu am fost cel care a profitat de intimitatea acestei camere ! Ți-ar salva mândria ? Sau poate că nu este nevoie de nici o salvare, acum că mirele pare să se gândească că se poate descurca cu mai mult de o femeie.

Julie își trase umărul de sub mână lui.

— Cum ai putut să tragi cu urechea ? Orice om decent ar fi plecat tiptil și nu s-ar fi ascuns ca să-și satisfacă curiozitatea.

Cât îi ura rânjetul și privirea ochilor verzi-aurii. Cum îndrăzneă să râdă ?

— Poate că ai dreptate, dar vezi, eu sunt cam lipsit de decență și sunt teribil de curios și mi se pare ciudat ca orice mire să sărute o altă femeie în felul acesta, chiar în ziua nunții sale, chiar dacă a cunoscut-o, după cum spunea, ani de-a rândul. Mie mi se pare că tânărul acela spera să-și capete prăjitura și s-o și mănânce, nu ești de aceeași părere ? Trebuie să spun că sunt surprins să te lași prinsă.

— Nu mă mai trata cu atâta superioritate ! țipă ea. Se pare că n-ai nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă pentru o femeie să fie dezamăgită în dragoste.

— Ai dreptate. După părerea mea, sunt sentimente pierdute, dar spune-mi, ce te-a apucat să vii în camera asta cu el ?

— Am crezut că voia...

— Era prea evident ce voia.

Julie se decisese să ignore această remarcă.

— Am crezut că vrea să-și ia rămas-bun de la mine.

— Asta și făcea, dar se pare că și-a pierdut controlul.

— Să știi că nu s-a mai purtat astfel înainte, insistă ea. Știu că nu intenționează să facă ce spunea.

— Adică să continue să facă dragoste cu tine după ce s-a însurat ? Uite, Julie, asta n-are nici o legătură cu mine, dar dacă aceasta este atitudinea lui în ziua în care se însoară, te sfătuiesc să te ții departe de el de acum înainte, dacă nu vrei să aterizezi într-o murdărie.

— Îmi doresc să pot pune între mine și Jeremy o distanță de o mie de mile, murmură ea ca pentru sine.

— Vörbești serios ?

— O, nu știu ! Chiar nu știu, țipă Julie. Totdeauna am fost atât de fericită aici, iar acum toată viața mea pare să se fi prăbușit.

— Ești o fire tare dramatică, nu-i așa ? „Să se fi prăbușit“ într-adevăr ! Parcă spuneai că ești sensibilă. După această ultimă scenă, o fată sensibilă ar lăsa dracului totul imediat.

— Poate că așa ar trebui să fac, dar nu-mi place ideea de a lucra într-un oraș mare. Nu mi s-ar potrivi deloc.

— Cred că ai putea găsi alte alternative. Trebuie doar să-ți pui mintea la contribuție. Ai putea fi o fată drăguță dacă n-ai mai arăta atât de disperată.

— Mulțumesc, răspunse ea sarcastic. Ai un fel foarte drăgălaș de a face complimente.

— Așa este mai bine. Prefer să-ți văd ochii albaștri scăpărând de furie decât privind pierduți în depărtare. Am face mai bine să plecăm acum și să ne luăm rămas-bun de la fericitul cuplu. Din câte aud, invitații au început să plece. Ce-ai spune dacă m-aș purta foarte atent și ți-aș ridica moralul ca să-i înfrunți pe localnici ?

El o ridică în picioare, o apucă cu hotărâre de talie și o conduse în cealaltă cameră unde mulțimea își strângea mâinile cântând: „Urează-mi noroc când îți iei rămas-bun“, iar perechea de miri trecea pe sub podul de mâini, râzând. Julie simți mâinile puternice ale lui Gerard.

— N-ai să mori dacă zâmbești, îi șopti el.

Figura ei era rigidă, dar reuși să zâmbească, privind fața străinului bronzat care dovedise atâta înțelegere pentru suferința ei din această zi oribilă. „Azi-dimineață nu-l cunoșteam, iar mâine va fi plecat, se gândi ea, așa că nu are importanță că mi-am deschis inima față de el, chiar dacă n-a înțeles ceea ce simțeam de fapt.“

Acum ea privea capul blond al lui Jeremy și părul mătăsos al Amandei trecând pe sub arcul mâinilor lor. Păreau fericiți de parcă scena cu Jeremy nici nu avusese loc.

Mâine am să încep să-mi caut alt serviciu, își spuse ea.

CAPITOLUL II

Harriet și Henrietta stăteau sub părul înflorit din grădina casei, înconjurată de lalele roz și nu-mă-uita. Beau ceai din cești chinezești cu flori și discutau din nou despre nuntă. Julie stătea tăcută lângă ele, gândindu-se că nu se vor opri niciodată. Gerard refuzase ceaiul, motivând că trebuia să plece după benzină, pentru că a doua zi trebuia să plece devreme spre Heathrow.

— Du-te cu el, Julie, o îndemnă mătușa Harriet, dar privindu-l pe Gerard, nu-l văzu dând semne de entuziasm la această sugestie, gândindu-se probabil că fuseseră destul împreună pentru o singură zi. Julie trăia cu impresia că deja i se arătase într-o lumină foarte proastă, dar cui îi păsa? Stătea acolo ascultând discuția bătrânelor doamne, auzind bâzâitul albinelor din florile părului, încercând să nu se mai gândească la Jeremy și Amanda care erau deja pe drum spre sudul Franței.

— Ce faci Julie, visezi? Henrietta vorbește cu tine.

— Îmi pare rău, doamnă Spencer. Eram cu gândul la multe mile depărtare.

— Nu te scuza, draga mea. Conversația noastră trebuie să fie destul de plictisitoare pentru o fată tânără ca tine, dar acum vreau să-ți fac o propunere. M-am gândit toată după-amiaza, de când ai vorbit de romantismul călătoriilor.

Se întâmplaseră atât de multe de atunci, încât Julie abia își mai amintea conversația lor.

— Nu... nu-mi amintesc. Ce voiați să-mi spuneți, doamnă Spencer ?

— Să-ți cer, dragă. I-am spus mătușii tale ce gândeam și ea mi-a spus să-ți comunic ție ideea. Ea nu este împotrivă, de fapt, crede că este o idee strălucită. Dar tu trebuie să hotărăști singură.

Julie se simți stânjenită de situație.

— Despre ce idee este vorba ?

— Că ar trebui să vii în Africa pentru o vreme. Am nevoie de ajutorul cuiva pentru cartea pe care o scriu, care să bată la mașină și să fie interesată să facă cercetări pentru mine. Nu le mai pot face cu ușurință, iar unele din documente și unele scrisori se află în dosarele din Durban și Pietermarithburg. Ar fi de mare ajutor pentru mine dacă ar fi cineva ca tine acolo care să mă ajute, cineva tânăr și inteligent. Am să-ți plătesc, bineînțeles, și cred că ți-ar plăcea. Ar fi o experiență diferită pentru tine. N-am să-ți cer prea mult. Vei avea destul timp să vizitezi țara.

Julie fu uluită de întorsătura evenimentelor. Se întâmplaseră atât de multe în ultimele douăzeci și patru de ore, dar acest lucru era cel mai surprinzător.

— Nici nu știu... ce să spun, băigui Julie.

— Mai gândește-te, draga mea. Noaptea este un sfetnic bun. Dă-mi răspunsul mâine, înainte să plecăm. Firește că vei avea nevoie de câteva zile să-ți aranjezi treburile, dar Harriet mi-a spus că ai aranjat deja să te înlocuiască cineva la serviciu pentru o plecare de lungă durată, așa că nu va fi cine știe ce deranj în acest sens. Cred că vei fi fericită în Zululand. Avem o casă mare și pot să te asigur că vei beneficia de tot confortul. Intrăm în iarnă, așa că nu va fi prea grozav, cu toate că acolo nu este frig. Vorbește cu Harriet, deși cred că ea este la fel de convinsă ca și mine că ar trebui să pleci.

— Ești convinsă, mătușă Harriet? Chiar crezi că este o idee bună și că ar trebui să plec? Vrei să plec atât de departe?

Puțin după aceea, Julie și Harriet erau în bucătărie pregătind o cină ușoară. Henrietta rămăsese în grădină, unde zburau rândunele ale căror chemări sunau plăcut în seara de primăvară.

— Ai să-mi lipsești, bineînțeles, dar vreau să pleci pentru binele tău. N-o să-ți facă deloc bine să rămâi aici și să suferi de ceva ce nu poate fi tratat.

— M-am gândit și eu că ar fi bine să plec pentru o vreme, să încerc ceva nou, dar nu m-am gândit să plec într-o altă țară.

— Va fi doar pentru o perioadă scurtă și vei avea posibilitatea să-ți uiți tristețea. Jeremy nu era omul potrivit pentru tine. Am știut-o mereu, dar tu erai atât de atrasă de el încât n-am îndrăznit să te contrazic.

— Toată lumea îmi spune despre Jeremy lucruri pe care nu le-am știut până acum, zise Julie cu amărăciune. Și cu Gerard cum rămâne? gândi ea cu voce tare.

— Ce să fie cu el? întrebă Harriet pe un ton ascuțit. Pare un tânăr destul de cumsecade. Henrietta crede că este strălucitor.

— Nu știu dacă am să mă descurc cu el. Este prea... of, nu știu. Nu pot să explic.

Nu putea să-i spună mătușii că Gerard i se părea prea atrăgător, prea sigur că femeile erau atrase de el.

— Pare prea sigur de sine, spuse fără convingere.

— Îmi vine greu să cred. Iar dacă este așa, cred că e îndreptățit să aibă această părere despre sine. Conduce o fermă la fel de mare cât un comitat englez și este un tip de succes. Eu sunt de modă veche și-mi place ca un bărbat să fie bărbat, iar despre el pot spune că este foarte bărbat.

Exact, gândi Julie. După părerea mătușii ei așa era bărbatul perfect: arogant, dominator și crezând despre sine că este darul lui Dumnezeu oferit femeilor. Genul de om pe care nu-l suporta.

— Nu cred că am nevoie să-l văd mai mult, spuse dezamăgită.

— Biată Julie, experiența aceasta te-a făcut să-ți fie lehamite de bărbați, acum.

— Nu acum, pentru totdeauna, răspunse Julie. Nu vreau să mai trec vreodată prin ce am trecut.

— O să-ți treacă.

— Ție nu ți-a trecut, răspunse Julie.

— Cazul meu era diferit. Bărbatul pe care-l iubeam a fost ucis în război.

— Dar n-ai mai cunoscut pe altul pe care să-l poți iubi.

Mătușa ei ezită o clipă.

— Am cunoscut, dar era înșurat.

— O, Harry, îmi pare rău! N-am știut.

— Ascultă-mi mai bine sfatul. Să nu te mai îndrăgostești niciodată de cineva care are alte legături, altfel ai să regreti tot restul vieții.

— Nu sunt dispusă s-o fac. După ultimele săptămâni sunt foarte prudentă în privința sentimentelor.

Deodată își reaminti totul, suferința, nopțile fără somn. „Trebuie să plec, gândi din nou. Se pare că soarta mi-a oferit această posibilitate.”

— Cred că am să plec.

— Bună fată! Sunt sigură că iei o decizie pe care n-ai s-o regreti, iar Henrietta va fi foarte încântată. Și-a pus speranța în tine.

Sau în părerea lui Harry despre mine, cred, gândi Julie.

— Este drăguț din partea ei că mă vrea.

Se duse în camera ei să se pieptăne, apoi se așeză la fereastră și urmări zborul rândunelelor și ascultă cântecul unei păsări negre ce stătea în vârful părului.

Henrietta stătea încă sub păr, bucurându-se de parfumul și aerul serii de primăvară. Atunci apăru argintiul Porsche care se opri și ea îl văzu pe Gerard îndreptându-se spre bunica lui. Scaunul pârâi când se așeză lângă ea. Îl văzu zâmbind,

dinții lui albi contrastând cu pielea bronzată. În liniștea serii, putu să audă tot ce vorbeau, dar gândul ei zbura la conversația pe care o avuseseră.

— Mă bucur tare mult că ai venit după mine, Gerard. Este foarte plăcut că Harriet ți-a oferit găzduire pentru o noapte.

— Nu cred că voi dormi prea mult în noaptea asta. Pot să dorm mâine în avion.

— Este minunat să fii destul de tânăr ca să poți dormi oriunde. Mie nu-mi plac călătoriile cu avionul, deși pe vremuri îmi plăceau călătoriile lungi.

— Ești nedreaptă, Buni, regreți romantismul călătoriilor pe vapor, nu-i așa? Cred că și acum ți-ar face plăcere, dar vremurile s-au schimbat. Eu nu mi-aș putea permite să plec de la fermă cu săptămânile. Felul cum călătoresc este foarte important pentru mine. Îmi place să fiu capabil de a merge de colo-colo în timp record.

— Tu, cu siguranță n-ai avut destul timp să vezi țara, dar pentru mine a fost o călătorie frumoasă. Mi-a plăcut foarte mult aici, mai ales să revăd pe Harriet. Timpul a zburat — ultima noastră noapte în Anglia. De ce nu o sărbătorești? Ai atât de puține plăceri, te-ai ocupat doar de afaceri până acum. De ce nu o scoți pe Julie în seara asta? Și ea are nevoie de distracție.

„O, nu face asta, gândi Julie. Nu-i cere să iasă cu mine. Nu vreau să fiu singură cu el.“

Văzu însă capul brun mișcându-se a refuz.

— Îmi pare rău, bunico, aveam alte planuri. Tocmai mi-am dat întâlnire cu o fată drăguță pe

care am întâlnit-o la nuntă. Mi-a promis că-mi arată viața de noapte din zonă. Mergem la o moară care a fost transformată în restaurant și unde putem mânca și dansa. Ce te face să crezi că misiunea vieții mele este să distrez femeile triste? Mai degrabă prefer pentru ultima întâlnire în Anglia o femeie care n-are nevoie de consolare.

— Ești incorigibil, Gerard. Dai întâlnire unei fete pe care n-ai s-o mai vezi niciodată!

— Nu e mai bine pentru mine?

— Poate, dar voiam să mai stai de vorbă cu Julie, pentru că vreau să știu ce părere ai despre ideea mea.

— Ce idee? Ce a mai clocit mintea ta întortocheată, bunico?

— Doar că i-am oferit Juliei o slujbă. Este o fată drăguță și mi-ar plăcea s-o ajut pe Harriet, care este îngrijorată din cauza ei. I-am cerut să vină în Zululand ca să mă ajute la cartea pe care o scriu.

— Bravo, bunico! Și ce te-a determinat să faci o asemenea ofertă, poți să-mi spui?

— De ce pari atât de surprins? M-am gândit că s-ar putea să-ți facă plăcere. Este o dulceată de fată și ar putea, cred, să-mi fie de mare ajutor. Va fi și însoțitoarea mea. Am început să mă simt singură. Tu și Barnaby sunteți ocupați când cu una, când cu alta, iar Helena... mă rog, îmi cunoști părerea.

— Să nu ne certăm, bunico. Dacă te-ai gândit să-i ceri Juliei să vină în Zululand, bineînțeles că trebuie să-ți respecti cuvântul. Dar cred că va sta numai puțină vreme. Și să nu-mi iasă în cale.

— De ce ? Ce ai împotriva ei ? Este o fată foarte plăcută și pe deasupra este un om de caracter. Poți să-ți dai seama numai uitându-te la ea.

— Bine, se pare că te-a încântat, buni, observă Gerard, dar continuu să mă întreb dacă ai făcut bine. Mie mi se pare mai degrabă instabilă emoțional. Mă întreb dacă va fi fericită s-orupi de trecut. Nu știe nimic despre viața la o fermă de trestie de zahăr. S-ar putea să ajungă să urască locul acela.

— Cum ar putea ?

— Numai pentru că dumneata crezi că este nemaipomenit, nu înseamnă că o fată adusă într-un astfel de loc o va reuși să-l adore. Oricum, hotărârea ai luat-o deja singură. Sper, doar, să nu ajungi să regreți. Dacă îți va face necazuri, va ajunge în primul avion spre Anglia.

— Iar dacă tu ai să-mi faci necazuri, domnule Gerard Spencer, am să fiu fericită să plec o dată cu Julie.

La început nu fusese tentată să asculte conversația de sub păr, dar acum Juliei nu-i venea să se retragă de la fereastră.

Cine era Helena ? De ce s-a simțit stânjenit când bunica lui i-a menționat numele ?

Peste puțină vreme, Julie auzi portiera mașinii și motorul pornind. „Ce rapid profită de împrejurări“, se gândi ea, și-și aminti cum îl privea fata aceea în timp ce dansau. Își imaginează cum aveau ei să-și petreacă seara la Moara Veche, în atmosfera romantică, cu apa înspumată dansând în luminile colorate ale restaurantului cu vedere la râu.

El o curtase puțin pe fată și era clar că deja era sătul de femeile emoționate întâlnite după-amiază. Se simțea abătută, cu toate că nega posibilitatea unui interes viitor pentru sexul opus, și nu i-ar fi displicut să cineze cu un bărbat arătos într-un loc romantic. I-ar mai fi ridicat puțin moralul.

Când coborî la cină îi spuse doamnei Spencer că se hotărâse să-i accepte oferta. Simțise că trebuia să se hotărască repede, nu să mai stea pe gânduri. Doamna Spencer fu încântată.

— Nu o să-ți pară rău, îți promit, draga mea. Prevăd că-ți va face plăcere, chiar dacă eu îți cer să lucrezi.

Se hotărî ca Julie să-și aranjeze lucrurile pentru plecare în două săptămâni.

— Dacă ai nevoie de alte haine, ai să le poți cumpăra la Durban, spuse Henrietta, dar Julie se gândi că nu va fi nevoie. Avea foarte multe rochii de vară pregătite în ideea că se va mărita în această primăvară și că-și va petrece luna de miere în sudul Franței.

— Acum ai să-ți poți folosi trusoul, îi spuse Harriet când rămaseră singure. Sunt atât de încântată că lucrurile au luat această întorsătură, încât mă gândesc că este cel mai frumos lucru care ți s-a întâmplat vreodată.

Julie zâmbi la adresa entuziasmului mătușii sale și încercă să nu releve rezerva pe care o avea față de Gerard și părerea proastă pe care el o avea despre ea.

Somnul nu se lipi de ea. Stătu întinsă în patul vechi de alamă, apoi aprinse lumina, rămânând

în pat cu gândul la toate evenimentele zilei și numărând, ca în copilărie, trandafirii de pe tapetul pereților. Aici se simțise totdeauna în siguranță. Fiecare lucru avea valoare pentru ea și-i indica o perioadă a vieții. Iepurele de porțelan pe care-l câștigase la sărbătoarea de la biserică atunci când avea zece ani, premiile școlare, trusa de toaletă din argint pe care o primise de la Jeremy și familia lui la douăzeci de ani. „Cum să las totul și să încep o viață nouă? Dar va fi numai pentru trei luni. Oricum ar fi, am să supraviețuiesc. Iar doamna Spencer este drăguță... Nu seamănă deloc cu Gerard, deci nu e cazul să-mi fac griji din cauza lui. Voi avea grijă să nu-i ies în cale.”

În cele din urmă se ridică din pat și se duse la fereastră să privească în grădină. Lumina lunii era strălucitoare și florile părului păreau de argint, iar lalelele roz străjuiau poteca. Își îmbracă halatul și coborî în liniște în bucătărie, apoi ieși în grădina scăldată de razele lunii. Roua îi udă picioarele, iar florile o învăluiră cu parfumul lor dulce. În multe astfel de nopți întârziase în grădină cu Jeremy, dorind să nu piardă magia nopții și sărutările lui.

Îi aminti că acum aceeași lună privea în jos la Jeremy și Amanda cum... nu, nu se va mai gândi la asta.

Din nou, durerea și amărăciunea o cuprinseseră. Uită de indoielile de după-amiază, gândindu-se doar că-l pierduse pe Jeremy definitiv și că nimic din viața ei nu va mai fi ca înainte. Îmbrățișă trunchiul părului și-și puse fața pe scoarța

lui ce păstra încă puțin din căldura soarelui de peste zi. Se lăsă să cadă în iarbă și plânse cum o făcuse aproape toată ziua. Acum putea plânge din toată inima. Nu mai era în preajmă nici un bărbat plin de sfaturi detestabile care să-i spună să-și țină firea.

I se păru că aude o mașină și deveni conștientă de prezența lui Gerard când se simți ridicată de două brațe puternice și pusă cu blândete pe picioare.

— Bună treabă, îi dai înainte ? Pentru numele lui Dumnezeu, fato, ți-ai pierdut controlul ? Știi cât este ceasul ? Este trei dimineța.

— Nu-mi pasă. Lasă-mă în pace ! Ce te deranjează dacă eu stau aici toată noaptea ? N-am putut să dorm, așa că am venit în grădină și apoi am început să mă simt îngrozitor. Te rog, du-te la culcare. Nu este treaba ta ce fac eu.

— Hai în casă să bem o cafea. După câtă șampanie am băut și ieri și azi, n-aș putea să mă bag în pat după cum ai spus, când tu trebuie să treci prin camera mea ca să mergi în a ta.

— Bine, vin, se strâmbă ea. Dar te rog să nu începi iar să-mi dai sfaturi, n-am nevoie.

— Nu sunt eu genul de bărbat care se amestecă în poveștile de inimă. Mi-e perfect egal dacă-ți convine să zaci în această situație ridicolă, dar cel puțin intră în casă și simte-te îngrozitor stând comod. Uită-te cum arăți ! se strâmbă el când aprinse lumina în bucătărie. Am să mai pun câteva lemne pe foc și tu ai face bine să te așezi aproape de el. Arăți ca o pisică plouată.

— Este rouă, spuse ea, surprinsă de cum arăta.

— Scoate-ți halatul, pentru numele Cerului, și pune pe tine haina mea.

Până să poată protesta, el îi trase halatul și ea rămase tremurând în cămașa de noapte albă și cu boboci de trandafir roz. El îi puse pe umeri haina care mai păstra căldura și parfumul lui.

— Ție n-o să-ți fie rece ? întrebă ea.

— Deloc. Prietena mea m-a făcut să țin toată noaptea și focul s-a aprins deja, așa că n-o să-mi fie rece. Dar tu, bravo, unde-ți sunt pantofii ?

— Nici nu m-am gândit la ei, mărturisî Julie.

Îi luă picioarele reci și ude de rouă și le frecă energic ca să-i restabilească circulația. De acum ceainicul fierbea și-i oferi o ceașcă fierbinte de ceai cu mult zahăr. Apoi puse halatul la uscat pe bara de pe marginea sobei.

— Nu ți-a spus nimeni niciodată că roșcatele n-ar trebui să poarte roz ?

— De mii de ori, răspunse ea. Mai ales mătușa îmi spunea, când eram mică. De aceea port roz.

— Din spirit de contradicție, nu ? Dacă ai să vii să lucrezi pentru bunica, sper să n-o decepționezi. Nu pare deloc să-ți cunoască acea parte pe care am văzut-o astăzi.

— Am să fac tot posibilul să-i fiu pe plac, declară ea. Te asigur că nu mă port mereu astfel și am vorbit foarte serios când ți-am spus că nu am nevoie de sfaturi. Mă descurc singură.

— Descurcă-te, dar fă-o repede, o îndemnă el. Și acum, cred că ar trebui să tragem un pui

de somn. Am să fur vreo două ore de somn pe canapeaua aceea, dacă pot. Dacă vei dormi până mai târziu, te scuz eu față de Henrietta. După cum arăți, ar cam fi nevoie de mai mult somn. Acum am să-mi iau rămas-bun de la tine, sau mai bine-zis am să-ți spun la revedere.

— Poftim haina.

Julie își scoase haina și rămase în delicata ei cămașă de noapte. Obişnuita expresie de aroganță dispăruse când el se uită la ea.

— Chiar arăți ca o pisică plouată. Sper să-ți vină mintea la capul acela roșcat până ne vom revedea. La revedere, Julie.

Se aplecă și o sărută ușor, atingând-o cu bărbia țepoasă. Când ea ajunsese la piciorul scării, își aminti ceva.

— Cine este Helena ?

Zâmbetul lui Gerard dispăru și căpătă o expresie tristă, pe care o văzuse și mai devreme.

— Bineînțeles, ți-a spus Henrietta !

Julie dădu negativ din cap.

— Mi-ar lua prea mult timp să-ți explic acum. Helena este o parte din viața mea de acolo, o parte cu care bunica mea nu este de acord, mă tem. Ai să înțelegi mai mult când ai să vii la noi. Dar nu-ți face griji, nu-ți va afecta viața de acolo în nici un fel.

Cu aceasta, Julie trebui să se declare satisfăcută. Văzu cum el se încruntă și nu îndrăzni să mai ceară și alte explicații.

Intr-un târziu se încălzi în pat, încântată de parfumul care-i rămăsese pe cămașă de la haina lui. După ziua cumplită pe care o avusese, adormi, netulburată de vise cu Jeremy.

CAPITOLUL III

Totul era nou și încântător. De cum coborâse din avion, se simțise în altă lume. Uită să se mai gândească la Harriet, care încercase să pară vitează fără să se emoționeze când își luaseră rămas-bun. Uită că este singură în această călătorie de peste o mie de mile distanță de casă, de viața pe care o iubea și avea să fie înconjurată de oameni pe care abia dacă-i cunoștea. Nici chiar decolarea nu fusese atât de înspăimântătoare pe cât se așteptase. Abia își dăduse seama că se desprinseseră de pământ înainte de a zbura deasupra mării de stele care era Londra, mai sus și mai sus, până ajunseră în cerul negru al nopții.

Aterizară dimineața devreme la Johannesburg. Urmă apoi întâlnirea cu oficialitățile bronzate de soare ale vămii, care păreau să vorbească o altă limbă decât engleza, cu un accent ciudat. Urmă apoi așteptarea zborului intern. Aici fu înconjurată de străini îmbrăcați în costume safari cu pantaloni lungi sau scurți și tineri îmbrăcați în blugi, cu bluze cu mânecă scurtă. Femeile tinere aveau un aspect mai îngrijit decât englezoaicele, bronzate și cu rochii de bumbac deschise la culoare.

Era evident din conversația lor că mergeau la Durban în vacanță, iar ea înțelesese din discuțiile cu Henrietta că Durban era un port important și în același timp o stațiune de vacanță.

Din nou la drum. Stewardesa se grăbi să servească gustările și cafeaua înainte de a zbura peste muntele Drakenberg, văzându-se ca o hartă desenată cu verde și maro, coasta și marea albastră cu valuri înspumate lângă plajele pustii. Coborau din nou și Julie își verifică repede figura în oglinda trusei de farduri. Henrietta îi spusese că-l va trimite pe Gerard s-o aștepte, iar ea voia să arate bine. Îmbrăcată cu un costum verde dintr-un material care nu se șifona, avea în mână un trenchi de culoare bej. Pantofii bej-deschis se asortau cu noua ei geantă de voiaj care-i era unicul bagaj.

Spera să facă o impresie mai bună decât ultima dată când îl întâlnise. Ce proastă o crezuse ! De data asta nu vor mai fi lacrimi. Îi va arăta că bunica lui nu s-a înșelat când a ales-o pe ea.

Aeroportul din Durban nu era la fel de mare ca cel din Johannesburg, dar locul părea mult mai aglomerat. Julie merse de la avion până la mulțimea de oameni ce se îmbulzea la intrare. Se gândise că va recunoaște silueta înaltă a lui Gerard imediat, dar el nu era nicăieri și se simți năucită de zgometul mulțimii.

Erau mulți turiști bronzăți, dar și mulți indieni. Femeile erau îmbrăcate în sariuri frumos brodate, aveau în brațe copii cu ochii negri și în jurul lor copii mai mari care ciripeau ca niște vrăbii. Hamalii africani înconjurau clădirea, ri-

dicând bagajele cu ușurință, iar oamenii de afaceri africani îmbrăcați ținători își salutau prietenii pe care-i așteptau la avion.

Dar unde era Gerard ? Cu silueta lui, l-ar fi văzut imediat. Își luă valiza de pe carusel, ceea ce dură puțin timp, dar el nu apăruse. Era amețită de mulțime și de sporovăiala oamenilor care vorbeau în limbi diferite. „Nu intra în panică, se sfătui ea. Ai telefonul familiei Spencer, nu e cazul să te simți părăsită.“ Dar toată lumea din jur era așteptată și condusă la mașini, iar ea nu vedea încă vreo figură cunoscută în mulțimea de străini.

Începuse să-i scadă moralul când auzi un anunț : „Domnișoara Julie Thornton este rugată să se prezinte la biroul de recepție. Domnișoara Julie Thornton, vă rog“.

Înviorată, Julie își făcu loc prin mulțimea din hol. La birou mai erau câțiva bărbați, dar ea nu-l recunoscuse pe nici unul. Apoi un bărbat înalt și suplu se îndreptă spre ea. Era îmbrăcat într-un costum deschis în stil safari, dar cu pantaloni lungi și, cu o eșarfă la gât. Părul negru, ondulat și tuns frumos iar ochii verzi o măsurau pe sub genele lungi. Cine putea fi ? Și unde era Gerard ?

El zâmbi, iar acel zâmbet avea ceva din farmecul lui Gerard, dar părea mult mai tânăr.

— Julie ?

Ea încuviință.

— Îmi pare rău că am întârziat, traficul este de vină, ca de obicei. Eu sunt Barnaby Spencer, vărul lui Gerard. El n-a putut veni și m-a tri-

mis pe mine. M-am bucurat de călătorie, totdeauna mi-a plăcut să văd puțin viața de la oraș. Mă tem că este și unul din motivele pentru care am întârziat. Am fost la o petrecere în noaptea asta și m-am trezit abia la prânz.

El arată hamalului negru direcția mașinii parcate, o luă de braț și o conduse spre strălucitoarea mașină roșie, vorbind întruna.

— Ai călătorit bine? Mă bucur. De cele mai multe ori călătoriile cu avionul sunt odioase.

El îi zâmbi din nou dulce și atrăgător. Nu părea deloc genul care se lăsa intimidat, gândi Julie.

Îi luă bagajul, mulțumi zâmbitor hamalului și-i dădu un bacșiș generos. Îi deschise portiera, iar ea se strecură pe locul de lângă șofer, obligată să-și cam arate picioarele. Barnaby aprecie faptul, privindu-i picioarele foarte apreciativ, apoi se urcă și el în mașină, dar nu porni motorul imediat ci se întoarse și o privi cu o nedisimulată curiozitate.

— Mi-am făcut o impresie greșită despre tine, Julie, spuse zâmbitor.

— Ce impresie puteai să-ți faci despre mine? Nu m-ai văzut până acum.

— Nu, dar am tras propriile concluzii din ce-am auzit de la cei ce te-au cunoscut și sper să mă fi înșelat.

— Ce concluzii ai tras?

— Mi s-a spus că ești o secretară foarte competentă, că trăiești cu o mătușă bătrână care n-a fost niciodată măritată, încât m-am gândit că ai putea fi genul șters și credincios. Mi s-a mai spus

că ai fost dezamăgită în dragoste. Așa este ? Așa încât mă așteptam să văd o față deprimată. Trebuie să-ți spun că nu arăți deloc deprimată.

Din înaltul cerului albastru, lumina soarelui scălda totul într-o căldură plăcută.

Julie se gândi că trebuie să schimbe subiectul. Nu voia să discute problemele personale cu acest bărbat pe care abia îl întâlnise, oricât de fermecător ar fi fost.

— Ce soare minunat ! spuse ea.

— Ai să te obișnuiești cu el. Strălucește mai tot timpul anului, cam prea mult în această parte a lumii. La vremea asta i-a mai scăzut puterea. Este toamnă, fie că-ți vine să crezi sau nu. De obicei mai este cald, dar în munți vezi zăpada până în luna mai.

Zăpadă în mai ! Ca și viața mea, gândi Julie, Sperase atât de mult, apoi sufletul rece al iernii îi înghețase toate dorințele.

— Va trebui să mă obișnuiesc cu inversarea anotimpurilor, dar nu cred că voi mai fi aici când va veni vara.

El o privea încă, cu ochii ațintiți parcă asupra fiecărui detaliu al trăsăturilor ei.

— Dar ești o fată frumoasă. Trebuie să spun că sunt surprins. Gerard nu mi-a spus cât de atrăgătoare ești.

— De ce ar fi făcut-o ? Poate că are o altă impresie despre mine, ce contează dacă sunt ștearsă sau altfel ? Am venit să lucrez pentru doamna Spencer, nu să particip la un concurs de frumusețe.

Zâmbind, Barnaby porni motorul. Tăcură până când ajunseră în șosea.

— Asta-i situația, spuse el într-un târziu, impresia care mi s-a transmis a fost foarte clară, că ai fi o fată ștearsă, care nu pare altfel decât un șoricel gata să se ascundă în pământ. Sunt convins că și Helena gândește la fel. Poate buni-ca a lăsat în mod deliberat această impresie ca s-o înșele pe Helena care cu siguranță nu va mai fi la fel de mulțumită când te va vedea.

— Cine este Helena ? întrebă Julie, amintin-du-și că nu era prima dată când punea această întrebare.

Barnaby își conducea mașina sport de-a drep-tul periculos prin aglomerația de pe șoseaua ce ducea de la aeroport spre zona docurilor.

— Doamne, nu te-a lămurit nimeni ce e cu Helena ?

Juliei îi veni repede o idee.

— Deci, Gerard este căsătorit ?

Barnaby râse din toată inima.

— Nu tocmai. Helena a fost sau este prietena lui. Am să-ți spun mai multe mai târziu. Mai bine să-ți arăt Durban-ul.

De ce toți cei care vorbeau despre Helena o făceau ca și când era ceva ciudat cu ea ? Era firesc ca Gerard să aibă o prietenă. Și ce impor-tanță avea dacă Julie era sau nu frumoasă ? Helena trebuie că era genul foarte gelos, și poate că avea motive, gândi Julie, amintindu-și cât de repede fermecase Gerard cea mai frumoasă fată de la nuntă. Helena nu avea de ce să se teamă, ea nu era deloc interesată de Gerard. Se hotărâse

încă dinainte de a veni aici că nu avea să-i iasă acestuia în cale...

Mașina mergea de acum de-a lungul falezei unde blocurile înalte cu apartamente aveau fațadele spre golf, iar palmierii înalți înfruntau briza mării. În partea dreaptă Barnaby indică iaht-clubul cu bărcile amarate la pontoane.

— Aici vom veni mai târziu, îi promise el.

— Nu mergem direct la fermă ?

— La Hunter's Rest ? O, dar nu-i nici o grabă să ajungem acolo, nu ? Avem destul timp. Ți-am rezervat o cameră la hotelul meu. Ai putea să vizitezi punctele de interes din Durban înainte de a pleca în Zululand.

— Dar nu suntem așteptați ?

— Deloc. Am să dau un telefon și am să spun că mai întâi îți arăt orașul. Bunica doar nu se așteaptă să te apuci de lucru imediat. Mi-a spus că dacă vrei, poți să-ți petreci noaptea aici.

Julie se simți stânjenită de planurile tânărului. Era sigură că Henrietta o aștepta în acea seară, dar Barnaby îi împrăstie repede temerile.

— Ar fi încântată dacă ai vedea orașul. Vrea să te simți bine cât timp stai aici, așa mi-a spus.

— Dacă tu crezi că va fi bine, spuse ea cu încredere.

— Bineînțeles că va fi bine, răspunse Barnaby cu nerăbdare. Acum ai devenit secretara conștiințioasă la care mă așteptam, dar nu ți se potrivește deloc. O prefer pe cea drăguță cu păr cârlionțat ca flăcările și ochii mari albaștri în care un bărbat să se poată îneca. Mai întâi facem o baie, decise el. Trebuie să poți spune că ai fă-

cut baie în Oceanul Indian, apoi mâncăm la iaht-club, mergem la un club de noapte și dansăm, și mâine plecăm la Hunter's Rest.

— Henrietta chiar a spus că putem rămâne în oraș peste noapte ?

— Bineînțeles, răspunse el, de-a dreptul iritat. Sau ar fi spus-o dacă s-ar fi gândit la această posibilitatea, adăugă el în gând. Era genul de tânăr care făcea ce-i place și nu spunea tot adevărul dacă nu era în acord cu propriile dorințe. Se gândea să-i facă o impresie bună acestei fete atrăgătoare, scoțând-o în oraș și făcându-i memorabilă prima seară aici. Spusese că va telefona acasă ca să comunice schimbarea de plan, dar la gândul că Gerard ar face comentarii, nu se mai obosi.

Ajunseră la plajă și trecură cu mașina pe lângă hotelurile cu fațadele spre mare. Între clădiri și marea ca safirul erau parcuri de distracții în culori strălucitoare. Totul i se părea lui Julie vesel și încântător, foarte diferit de coasta din Cornish pe care o cunoștea. În lumina soarelui strălucitor, mulțimea de oameni în vacanță putea fi văzută pe plajă și departe în mare, tineri atletici făceau surf ; trupurile lor ude și bronzate străluceau în lumina soarelui, așteptând valul ideal care să-i poarte spre țarm.

— O, arată minunat ! exclamă Julie, întorcându-se încântată spre Barnaby.

— Acum nu te bucuri că am spus să rămânem ? Te înregistrez la hotel și ajungem pe plajă într-o clipă.

Julie nu mai intrase niciodată într-un hotel așa de mare. Un bărbat zulu foarte puternic stă-

tea la intrare îmbrăcat cu o piele de leopard și cu o pieptănătură foarte elaborată. Era portarul și deschidea ușa mașinilor în timp ce gesticula cu un băț de care Julie fusese informată că se numea măciucă.

Intrând în hotel, decorul îi tăie respirația. Tavanul și pereții erau din mozaic, în culori armonioase, cu auriu și argintiu. Un cocotier de treizeci de metri înălțime străjuia holul. O scară ducea spre un acoperiș din oglinzi în care se reflecta ce se întâmpla dedesubt.

I se arată camera cu un covor albastru-închis și un pat auriu.

— Ți place ? o întreabă Barnaby. Are balcon și vedere spre mare.

— Este minunată. Prin fereastră se vedea marea cu valuri albastre.

— Superb. Bine, acum te las și mă întorc peste zece minute. Mergem să facem o baie, mai este destulă vreme până la cină.

Henrietta îi spusese să-și ia costumul de baie. Era însă cam mic față de ce-ar fi cumpărat în mod normal, dar pentru că ea și Jeremy ar fi fost în luna de miere în sudul Franței, se aștepta bineînțeles să-l poarte acolo. Era un albastru foarte frumos și cu flori albe, avea o cască asortată și o rochie scurtă alb cu albastru. Se privi atent în oglindă.

O, Doamne, este cam mic, se gândi ea. Nu mă așteptam să-l îmbrac prima dată în compania unui străin, și încă a unuia care observă toate detaliile persoanei mele. Ce albă sunt în comparație cu sud-africanii. Of, nu se poate face

nimic. Este drăguț din partea Henriettei că a sugerat ca Barnaby să-mi arate împrejurimile înainte de a mă duce la fermă, dar mai bine n-ar fi făcut-o. Realiză surprinsă că ar fi preferat s-o fi așteptat Gerard. „Asta doar pentru că într-un fel îl cunosc, gândi ea. Barnaby este încântător, dar este ceva ce mă face să mă simt stânjenită. Și cum aş putea să-l cunosc numai după o oră ?“

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile. În prag stătea Barnaby în costum de baie, cu o cămașă de plajă și cu două prosoape în dungi pe braț.

— O să-ți placă, îți promit.

Traversară șoseaua și ajunseră repede la plaja aglomerată cu șezlonguri și umbrele colorate.

— Ar trebui să protejăm pielea asta albă de prea mult soare, spuse Barnaby în timp ce privea un african care venise să le deschidă umbrela și să le întindă șezlongurile.

Era minunat să se relaxeze după zborul îndelungat cu avionul și să stea în aerul cald sub cerul albastru, în zgomotul valurilor. Chelneri indieni balansau tăvi în mod miraculos, servind băuturi reci, gustări și înghețată, dar chiar și aceasta i se părea Juliei nou și amuzant. Închise ochii și aproape adormi în aerul cald și în murmurul valurilor. Era conștientă, oricum, că Barnaby se uita la ea și se gândi că nu este o companie prea amuzantă pentru el.

— Nu vrei să încerci apa Oceanului Indian ?

Ea se ridică și porniră împreună prin mulțimea ce stătea la soare în toate pozițiile, spre apă. Văzute de aproape, valurile părea foarte înalte!

— Nu te speria, am să stau lângă tine, o asigură Barnaby. N-ai mai intrat niciodată în valuri ?

— Nu ca acestea, răspunse ea.

Amintindu-și șocul înghețat al apelor Atlanticului, Julie fu uimită că apa nu era prea rece. Era plăcut să simtă pe piele soarele fierbinte și să știe că poate plonja în apele înspumate de la picioarele ei. Barnaby își puse mâna în jurul ei. În alte împrejurări ea s-ar fi ferit, dar aștepta ca el să aleagă valul cel mai potrivit.

— Acum ! ordonă el și imediat pluteau pe valul care-i duceau drept pe mal.

— Cum a fost ? o întreabă Barnaby, râzând când ea își scutură apa din cască.

— Minunat. Cred că voi putea și singură.

Era conștientă că Barnaby o ținea încă aproape ca într-o îmbrățișare și în mulțimea de pe plajă păreau deodată singuri. Nu putea fi nesuferită cu acest nepot al Henriettei care-și petrecuse ziua așteptând-o și încercând din răspuseri s-o facă să se simtă bine, deși constatase că Barnaby era genul care profita de orice ocazie, cu orice fată care-l atrăgea.

Se simți mai capabilă să curme această situație abia după ce se îmbracă cu o rochie cu ja-chetă galbenă asortată. Luară cina la iaht-club, unde el părea să fie cunoscut bine. La barul de lângă restaurant băură câte un pahar cu vin alb, în așteptarea peștelui ce se făcea la grătar. Mai jos se vedeau iahturile amaratate ale căror lumină străbătea până departe.

— Vorbește-mi despre fermă, spuse Julie.

Barnaby râse și ei i se păru că râde batjocoritor.

— Chiar trebuie să vorbim despre fermă? Este un subiect foarte plictisitor. Gerard îți poate spune mai multe decât mine. El este cel care muncește ca un diavol. El conduce. Eu sunt mai degrabă unul dintre sclavi.

— Deci, nu-ți place să lucrezi la fermă?

El ridică din umeri și figura frumoasă căpătă o expresie de nemulțumire.

— O, merge, cred. Dacă trebuie să lucrezi la fermă, treștia de zahăr este la fel de bună ca orice cultură. Viața mea la Hunter's Rest este prea confortabilă ca să renunț la ea. Nu-mi doresc să fac altă carieră decât ceea ce este imposibil de atins.

— Care anume?

— N-am să-ți spun. Probabil că ai crede că e o nebunie.

— Bineînțeles că nu. Fiecare are un vis secret. N-am dreptul să te întreb care este visul tău.

Julie se gândi că numai cu câteva săptămâni în urmă visase să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea. Cum se spulberase acest vis!

— Bine, promite-mi că n-ai să râzi. Mi-ar plăcea să compun cântece pe care să le cânt chiar eu, mărturisi el. Dar n-am nici o șansă. Aici nu prea sunt posibilități pentru astfel de lucruri.

— Nu poți s-o faci în timpul tău liber?

— O fac, spre marea neplăcere a lui Gerard. El nu prea crede că ar trebui să am atâta timp liber. Dar să nu mai vorbim. Uite, vine chelnerul să ne spună că mâncarea este gata.

„Nu prea pare să țină mult la Gerard“, gândi Julie în timp ce zâmbitorul chelner indian îi conduse spre masa amenajată cu lumânări aprinse și cu vedere spre port, „dar într-un fel nu-l învinuiesc“.

După cină, Barnaby propuse să meargă la o discotecă. Deși, după orele de zbor și după tot restul zilei, ea ar fi preferat să se întoarcă la hotel să se odihnească, dar el părea că vrea neapărat să meargă la o discotecă deschisă de curând și să asculte muzica de acolo, fără măcar s-o întrebe ce i-ar plăcea. Intrară într-o sală cu aer încălzit și cu muzică de jazz. Ringul de dans era plin de trupuri care țopăiau în zgomotul continuu, iar luminile colorate se mișcau în toate părțile. Era imposibil să vorbească, dar Barnaby părea încântat.

Pentru ea fusese o zi grea și în timp ce Barnaby dansa fericit, ea se simțea uluită de tot ce-o înconjura. Aștepta cu înfrigurare pauza cu puțină liniște ca să se poată odihni și se decise să-i spună că trebuia să plece, imediat ce se putea face auzită. Clipa însă nu sosi, pentru că imediat ce ajunseră la masa lor, el se scuză și se duse să vorbească cu disc-jockey-ul înainte ca ea să apuce să-i spună un cuvânt. I se părea că stătuse plecat o veșnicie, deși ea se bucura că se așezase, pentru că era foarte obosită și simțea că de durere i se desface capul în două. Închise ochii și încercă să nu mai audă zgomotul. „Ce bine era dacă ne duceam direct la fermă“, gândi ea.

Cineva o scutură de mână, fără delicatețe. Ea deschise ochii și întâlni o pereche de ochi firoși, verzi-aurii.

— Ce naiba faci aici, Julie ? !

Trebui să țipe la rândul ei ca să se facă auzită.

— Gerard, nu mă așteptam...

— Așa se pare. Hai afară să putem discuta normal.

— Dar ce este cu... Privi în jur fără să-l poată zări pe Barnaby în mulțime.

— Mă descurc eu cu el mai târziu.

Simți cum Gerard îi ia brațul și o conduce spre ieșire. Strânsoarea mâinii lui era dureroasă pe brațul ei subțire. Ajunseră afară în aerul proaspăt cu luna aurie strălucind peste palmieri.

— Acum este mai bine, spuse Gerard.

Fațada clădirii era luminată strălucitor. Era mai multă lumină decât în discotecă iar Julie îl vedea bine acum. Dacă ea se așteptase la o atitudine de bun-venit și la un zâmbet, atunci avea să fie dezamăgită pentru că el era încordat, și degetele puternice îi intraseră în carne.

— Unde ai fost toată ziua ? Henrietta este nebună de grijă. Știi cum sunt bătrânele când stabilesc ceva. Am telefonat la aeroport și am aflat că avionul a aterizat cu bine, dar asta s-a întâmplat cu multe ore în urmă. Henrietta a început să se gândească la tot felul de lucruri groaznice. Te-am așteptat după-amiază ! Ar fi trebuit să ai politetea de a ne fi dat un telefon și să ne spui că ți-ai schimbat planurile.

— Dar... dar Barnaby a spus... am crezut că a telefonat.

Strânsoarea mâinii lui mai slăbi puțin.

— Ar fi trebuit să știi ! Presupun că a lui a fost ideea că ar trebui să veniți aici..!

Julie ezită. Nu voia să dea vina pe Barnaby.

— A fost drăguț. A spus că voia să-mi arate o parte din Durban înainte de a mă duce la fermă.

— Și tu ai fost în stare să te iei după el, când Henrietta este moartă de spaimă !

— Îmi pare foarte rău că a fost îngrijorată. Am crezut că Barnaby a telefonat. Precis a uitat s-o facă.

— Foarte drăguț, asta mai ales că știa ce am să-i spun. Sunt surprins că te-ai luat după el. Ultima dată când te-am văzut, mi-ai spus că ai terminat cu bărbații pentru totdeauna.

Cum să-i explice acestui bărbat infuriat că ea crezuse că urmează sfatul dat de Henrietta ? Părea că ea se purtase grosolan cu bătrâna doamnă pentru că fusese destul de fermecată de Barnaby ca să-și petreacă ziua cu el.

— Cum ne-ai găsit ?

— Are vreo importanță ? M-am dus la iaht-club și unul dintre chelneri v-a auzit spunând că veți veni aici. Acum urcă în mașină și eu mă duc să-i spun lui Barnaby că te duc la fermă.

— Bine, dar bagajul meu ?

— Unde este ?

— La hotel.

— Aveai de gând să petreci noaptea aici, cu Barnaby ?

— Da, de ce nu ? întrebă ea sfidător.

— Dacă l-ai cunoaște pe Barnaby la fel de bine ca mine, ai ști de ce nu. Barnaby poate să-ți aducă bagajele mâine. Poate să explice că ai fost chemată în altă parte.

— Da, am fost, nu-i așa ?

Ea privi în urma lui în timp ce se strecura în discotecă.

Simțea că-i plesnește capul, iar acum nu va avea parte de somnul după care tânjea, ci de câteva sute de mii de mers cu mașina însoțită de un străin furios. De ce venise aici ? se întrebă ea. Până acum totul fusese minunat, dar Gerard stricase totul și ea îi promisese Henriettei că va sta trei luni. Timpul acesta îi părea acum o eternitate. Ce se va face dacă va trebui să dea ochii cu acest tip arogant în fiecare zi ?

Nu știa ce se petrecuse între el și Barnaby. Gerard ieși singur din discotecă, se urcă în mașină, porni motorul și conduse fără să scoată o vorbă. Mașina merse de-a lungul plajei unde luminile colorate străluceau pe pavajul pustiu. Luna aurie se oglindea în apa oceanului. Julie privi cu regret hotelul unde urma să stea. Holul strălucea încă inundat de lumini și făcând mozaicurile să scilipească. I-ar fi plăcut să-și ia bagajele și se gândi că avea în trusa pentru noapte și aspirină.

— N-am putea să ne oprim să-mi iau valiza ?

— Nu-ți face probleme, o va lua Barnaby mâine dimineată la prima oră. I-am spus să ajungă acasă la opt cel târziu, a pierdut și așa destul timp. Trebuia să-mi închipui că așa se va întâmpla, adăugă Gerard supărat. Nu ia nici o treabă în serios, dar își pierde timpul studiind ultima muzică pop, sau cel puțin asta spune că face.

— Poate că nu este o pierdere de timp, dacă este talentat.

— Nu a pierdut timpul ca să te atragă de partea lui, comentă Gerard.

— Nu sunt de partea nimănui, dacă te interesează ! o trânti Julie, exasperată. Dar dacă este mai interesat să-și facă o carieră din a scrie muzică pop decât să lucreze la fermă, ar fi bine să încerce să se lanseze.

— Tu nu-l cunoști pe Barnaby. Pentru el asta este o scuză ca să piardă timpul. Te rog, nu-l încuraja spunându-i că are talent. Este destul de rău și așa că încerc să lucrez la fermă cu cineva care fuge de muncă mereu.

— Nu știu cum l-aș putea încuraja. Nu știu nimic despre ceea ce face.

— Bine, poate, dar adu-ți aminte că ai venit s-o ajuți pe Henrietta, nu să-ți oferi un umăr pentru vărul meu ca să poată plânge.

Julie simți că are nevoie și ea de un umăr pe care să plângă chiar în acea clipă. Era trează de multe ore și avea o durere de cap îngrozitoare. Era extenuată, iar acum în loc să-și găsească refugiul în somn așa cum sperase, fusese obligată să-l însoțească pe acest tip furios.

— Este lung drumul până la fermă ?

Precis că ceva din vocea ei îl impresionase, pentru că încetini și se uită la ea.

— Ajungem într-o oră, răspunse el. Vrei să bei o cafea ? Ne putem opri la un restaurant.

Aproape imediat el ajunsese într-un loc unde firma luminoasă arăta un restaurant deschis care avea cafea, băuturi răcoritoare și gustări.

— Crezi că ar avea și două aspirine ?

— Te doare capul ? Nici nu este de mirare, ținând seama de locul unde erai cu Barnaby !

Gerard coborî din mașină și ea rămase singură. Privi în jur și realizează că în mașinile parcate erau îndrăgostiți, tineri care probabil nu voiau să-și spună noapte bună și parcau aici unde era un loc sigur la lumina cafenelei. Stăteau îmbrățișați, nepăsători la spectatorii posibili. „Oricine ne-ar vedea aici ar crede că și noi suntem îndrăgostiți. Ce comic !”

— Care a fost gluma ? întrebă Gerard, întorcându-se cu două cești de plastic și două aspirine pe care i le oferi. Mă bucur că mai poți zâmbi.

Ea scutură din cap. Cum îi putea spune la ce se gândise ? Înghiți aspirinele și bău cafeaua, simțindu-se deja mai bine.

În timp ce mergeau de-a lungul drumului spre nord, Julie privea peisajul străin din jur. Drumul era o panglică neagră în lumina lunii și într-o parte erau nisipurile argintii ale dunelor. Râuri mici formau lagune strălucitoare iar pescărușii dormeau pe bărcile scoase la malul apei. Acum voia să rămână trează ca să vadă totul, până la urmă însă adormi, pentru că fu trezită de vocea lui.

— Trezește-te, aproape am ajuns.

Dormea cu capul pe mâna lui și probabil că el condusese multă vreme mașină cu o singură mână. Acum treceau pe o stradă pe care erau aliniate căsuțe albe cu frontoane rotunjite. Multe aveau plante agățătoare pe pereți și în lumina farurilor se vedea că erau înflorite.

— Glicine, replică Gerard la întrebarea ei abia șoptită. Ai să vezi aici o mulțime. Acestea

sunt casele lucrătorilor plantației, sunt zulu și indieni. Ai să vezi mai mult la lumina zilei.

Ajunseră la poarta mare cu coloane albe de fiecare parte, în stil grecesc. Porțile erau din fier forjat, arătând în lumina lunii ca o dantelă argintie. Drumul de la poartă urca și era străjuit de ambele părți de stâlpi mici îmbrăcați în glicine ce se vedeau roșii, în lumina farurilor iar în umbră negre. Drumul era umbrit de copaci întunecați și ducea printre fântâni și statui mici, albe. Aici era casa, frumoasă ca un vis în lumina lunii, cu coloane albe, grațioase și părând aproape fără substanță în lumina fantomatică.

— Este minunat, suspină Julie.

— Așteaptă s-o vezi ziua, spuse Gerard, atunci este și mai frumoasă.

Portarul de la intrare era luminat și se vedea lumină și după perdele. Un servitor negru în uniformă albă cu roșu deschise ușa în clipa când Gerard opri motorul. Se grăbi spre mașină și deschise portbagajul.

— Nu sunt valize, Moses, domnul Barnaby le va aduce mâine. Aici este totul în regulă?

— Bătrâna doamnă s-a culcat. Jessica stă cu dansa. A spus că puteți merge s-o vedeți când vă întoarceți.

Gerard se întoarse spre Julie.

— Aș face bine să mă duc la ea. Mose îți va arăta camera. Henrietta a fost destul de zbuciumată astăzi. Cred că vom lăsa întâlnirea voastră pentru dimineață.

Holul spațios era înalt până sub acoperiș, scara urca în curbe grațioase și era acoperită cu

covoare aurii. Suprafața de parchet strălucitor a holului era acoperită de covoare persane aurii cu albastru și vase superbe de flori predominant aurii și albastre, din soiuri necunoscute de ea.

Urcând scara, Moses o conduse spre camera din capătul unui culoar larg. În același timp era conștientă că aude pașii lui Gerard îndreptându-se în altă direcție. O părăsise brusc, ea și cum s-ar fi săturat de ea, gândi Julie.

Când Moses îi deschise ușa și se dădu într-o parte, ea văzu o cameră spațioasă ce-i părea înconjurată de coloane din cauza tapetului alb cu verde. Covoare verde-pal, mobilă albă, transparente albe tivite cu dantelă, cuvertură cu model verde și flori de culoarea coralului, scaune tapitate cu spătar și în fața ferestrei, un birou de lemn de trandafir pe care era așezată o mașină de scris electrică. Un perete al camerei avea uși albe care ascundeau garderobele spațioase și o altă ușa albă dădea într-o baie în alb și verde, cu cadă, duș și prosoape pufoase cu verde și culoarea coralului.

— Doriți ceva, doamnă ?

Moses stătea în fața ei cu capul plecat și mâinile împreunate.

— Nu cred, totul arată frumos.

Julie simți că nu i-ar mai putea cere nimic acestui servitor zâmbitor. Acum își dori să fi insistat să-și aducă valiza de la hotel. Avea la ea

trusa de machiaj, dar nici o cămașă de noapte. „Cred că pot să mă descurc și fără cămașă în noaptea asta. Cu siguranță aici nu este frig.“ Ii trecuse durerea de cap și făcu repede un duș în baia luxoasă. Se strecură în patul cu cearșafuri înflorate, oftând ușurată că în sfârșit se putea odihni.

Voia să stingă lampa de lângă pat când se auzi o bătaie în ușă. Cine putea fi? Iși pusese hainele în garderobă și acum era învelită doar cu cearșaful înflorat, dar îl trase bine peste umeri și strigă :

— Intră !

Ușa se deschise și Gerard păru că umple cu prezența sa camera feminină, aducând două cămăși de noapte diafane pe care le puse pe pat. Julie era conștientă că el era cu ochii pe ea și se gândea ce tablou îi prezentase, cu cearșaful strâns în jurul umerilor, ca o mireasă jenată.

— Se pare că te-ai descurcat destul de bine, comentă el, dar bunica a insistat să-ți aduc ceva de îmbrăcat pentru noapte. I-am spus că fetele din ziua de azi nu-și mai fac probleme pentru astfel de lucruri, dar ea nici n-a vrut să audă. Le-am găsit în uscătorie. Abia au fost spălate și încă n-au fost puse la loc.

— Sunt foarte recunoscătoare.

Uită că este dezbrăcată și întinse o mână să pipăie materialul și dantela cămășii de noapte și a halatului ce erau pe pat în fața ei.

— Mă întorc cu spatele dacă vrei să le pui.

Gerard se duse la fereastră și privi în grădina luminată de lună în timp ce ea își puse

cămașa. Avea o croială foarte frumoasă. Dantela și materialul ascundeau pe jumătate sânii mici, într-un fel foarte seducător. Să fie a Henriettei ? se întrebă ea.

— Acum poți să te întorci.

— Bine, mormăi el. Trebuie să-ți spun că arăți mai puțin modestă decât până acum. Efectul este prea ademenitor pentru această oră a nopții.

Ceva din expresia ochilor lui o făcură să se înfioare când el se îndreptă spre ea. Îi simțea mâinile pe brațele ei, mângâind-o. Vocea lui suna straniu când șopti :

— Ce ciudat, înainte nu mi-am dat seama cât ești de frumoasă !

Își luă mâinile de pe brațele ei și rămaseră privind-se unul pe altul fără să vorbească. Ei i se păru că se priviseră o eternitate. Încă mai simțea ca o flacără atingerea lui. „Spune ceva, își zise ea, fă ca lucrurile să ajungă la normal.“ Așa că ea spuse primul lucru care-i veni în minte :

— Lucrurile acestea sunt ale Henriettei ?

Gerard își dădu capul pe spate și râse din toată inima, împrăștiind tensiunea.

— O, Doamne, nu ! Henrietta este elegantă, bineînțeles, dar la vârsta ei nu sare calul. Sunt ale Helenei, dar nu-ți face griji, nu trebuie să afle că le-ai îmbrăcat.

Se îndreptă spre ușă de parcă s-ar fi grăbit să plece și îi auzi pașii apăsați pe coridor, îndreptându-se spre cealaltă aripă a casei. Ea privi în jos să vadă cămașa de noapte.

„Măine trebuie să aflu cine este Helena“, gândi ea.

Nu-i plăcea să fie îmbrăcată cu cămașa de noapte acum. O scoase, o împături, cu grijă, o puse pe un scaun și se strecură din nou sub cearșafurile mătăsoase. Curând, în pofida tuturor întrebărilor ce i se plimbau prin minte, adormi.

CAPITOLUL IV

Când se trezi, lumina soarelui intra pe fereastră, schimbând albul transperantelor în galben. O femeie africană îmbrăcată într-o rochie cu dungi albe și albastre, cu turban, stătea lângă pat cu valiza ei în mână.

— O, mulțumesc, sunt foarte încântată să o văd.

— Bună dimineața. Sunt Jessica, soția lui Moses. Doamna a spus că trebuie să vă anunț că luați micul dejun cu dânsa în cameră când sunteți gata. Spune că nu este grabă.

— Mulțumesc, Jessica. Cum găsesc camera doamnei?

— Sunați din acest clopoțel când sunteți gata și eu am să vă conduc.

Urmă un nou duș în baia verde și apoi îmbracă o fustă albă, o bluză galbenă în dungi și-și puse o curea lată, sperând să arăte ca o secretară eficientă și încălță sandalele albe care-i dădeau un aspect de fată în vacanță. Sună clopoțelul așa cum o instruisese Jessica și o urmă într-o altă parte a casei printr-un culoar luminat puternic de soare.

Jessica se opri în fața unei uși ciudate, din

fibre de lemn de două culori. Ciocăni și intră într-o cameră mare, decorată în nuanțe de ametist și roz, iar pe patul imens era o plapumă de culoarea lavandei și câteva perne roz, între care stătea Henrietta, arătând foarte tânără și elegantă, purtând o jachetă dantelată din lână roz. Întinse brațele spre Julie în semn de bun-venit!

— Julie, copila mea dragă. Iată-te în sfârșit! Ce bine îmi pare că te văd, draga mea. Eu iau un mic dejun continental, dar tu trebuie să mănânci mai mult. Jessica, te rog spune-i lui Cook să-i facă domnișoarei Julie o omletă.

— Trebuie să mă scuzi că am fost nerăbdătoare să te văd. Bineînțeles, nu te învinovățesc deloc că te-ai învârtit prin Durban cu Barnaby. Trebuia să ne anunțe ce planuri are, dar nu s-a întâmplat nimic rău. Mă tem că el și Gerard nu se împacă prea bine. Barnaby îl cam supără și Gerard nu prea are răbdare cu el. Bineînțeles, Barnaby este tânăr, cu zece ani mai tânăr decât Gerard, este cam de aceeași vârstă cu tine, dar este un băiat bun. Sper că voi doi veți deveni prieteni. Barnaby are nevoie de cineva, o fată sensibilă care să-l strunească.

Iar o luăm de la capăt, gândi Julie. Sunt considerată o fată sensibilă. Cum se face că toată lumea crede asta despre mine, când mie mi se pare că nu sunt deloc?

— Vei avea nevoie de o zi sau două ca să te acomodezi înainte de a începe să lucrăm la carte. Am să-l rog pe Barnaby să-ți arate ferma, dacă-ți face plăcere.

— N-am nevoie de odihnă, protestă Julie. Se gândi că Gerard nu va fi încântat de această

propunere. Părea să creadă că Barnaby pierduse deja destul timp cu ea.

— Ești sigură ? Atunci poate o să ne putem uita prin notițele mele mai târziu și am să-ți explic ce vreau să fac ca să le completăm. Acum, draga mea, vrei tu s-o suni pe Jessica să mă ajute să mă îmbrac ?

Înainte de a apuca s-o sune pe Jessica se auziră voci pe coridor și aceasta intră privind-o nemulțumită pe Julie.

— Ce s-a întâmplat, Jessica ?

Doamna Spencer se gândea în mod evident că ceva nu era în regulă, pentru că vocea ei era ascuțită.

— Sora Brown, doamnă. Vrea să vorbească cu dumneavoastră. Eu i-am spus că trebuie să vă îmbrăcați, dar ea insistă să vină imediat.

Henrietta se strâmbă.

— Of, Doamne, ce i s-a mai întâmplat de data asta ? Bine, cred că trebuie s-o primesc. Spune-i să intre.

O femeie îmbrăcată într-un fel de uniformă de infirmieră intră în cameră. Era de înălțime medie, cu osatură solidă și aspect puternic. Avea trăsături dure și era greu de imaginat cum ar arăta o expresie plăcută pe acea față cu bărbie pătrată, dar în această clipă arăta destul de încruntată, gândi Julie, părând la fel de scorțoasă ca boneta de pe capul cărunt.

— Bună dimineața, soră Brown, spuse Henrietta. S-a întâmplat ceva ?

— O, doamnă, am fost să iau din uscătorie cea mai bună cămașă de noapte a domnișoarei Helena pentru că am călcat-o chiar eu și am

lăsat-o la aer. N-am încredere în nici un servitor când este vorba de cămășile de noapte. Dăr acum a dispărut. Una dintre servitoare trebuie să aibă mâna lungă. Nu mă miră. Sunt tratați prea bine în această casă, după cum am spus-o întotdeauna, își iau lumea în cap dacă-i tratezi prea blând.

Henrietta vorbi cu voce înghețată.

— Toți servitorii mei sunt în această casă de ani de zile și am încredere totală în ei. Nu, soră Brown, există o explicație foarte simplă pentru pierderea dumată. Domnișoara Thornton a sosit aseară târziu, fără bagaje, iar eu l-am rugat pe Gerard să-i găsească ceva pentru noapte. Este evident că a luat cămașa Helenei în loc să o ia pe a mea, așa cum am intenționat. Am dreptate, Julie ?

— Da, doamnă Spencer. Așa cum i-ați cerut, mi-a adus o cămașă de noapte și un halat, dar nu le-am îmbrăcat. Mă duc să le aduc imediat.

— Nu, rămâi aici, le va aduce Jessica. Soră Brown, nu cred că ai întâlnit-o pe secretara mea, domnișoara Julie Thornton, din Anglia.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, spuse sora Brown.

Ce minciună, gândi Julie. Ochii de culoarea pietrelor o măsurară de sus până jos, cu vădit dispreț. „Ce poate avea împotriva mea ? Abia m-a cunoscut. Cu siguranță neînțelegerea cu cămașa de noapte i-a provocat această expresie. Da, arată de parcă m-ar urî.“

— A făcut atâta drum doar ca să bată la mașină ? comentă sora Brown.

— O, soră, n-a venit doar ca să bată la masă. A venit să viziteze și țara. Vreau să se simtă bine cât stă aici. N-am intenția s-o las să muncească din greu.

— Bine, dacă-i așa, atunci este foarte norocoasă, trebuie să recunosc, spuse ascuțit sora Brown.

Tonul pe care-l folosisese era neplăcut și vorbește șuierat, în timp ce se holba la Julie.

Se îndreaptă spre ușă să plece, dar se întoarse.

— Domnișoara Helena vrea s-o cunoască pe domnișoara Thornton cât de curând. Poate chiar azi.

— Da, da, soră, toate la timpul lor. Eu însămi abia am apucat să vorbesc cu ea.

— Ar fi bine să vină la domnișoara Helena după ce se va odihni după-amiază. Îi place să cunoască străini. A devenit prea nerăbdătoare, mica mea doamnă. Este atât de sensibilă. Mă duc să iau cămașa aceea de noapte. Trebuie s-o spăl din nou, cred, și deja am pierdut o mulțime de timp cu ea ieri.

Foarte sigură de sine, sora Brown ieși.

— Îmi pare rău. Sora Brown este cam plictisitoare, spuse doamna Spencer. Are însă suflet bun. Se poartă minunat cu Helena. Nu știu ce ne-am face fără ea.

Julie se gândi că bătrâna doamnă era prea înțelegătoare cu toată lumea din conac. Ea n-ar fi putut s-o descrie pe sora Brown ca fiind o femeie cu suflet bun, pentru că impresia pe care i-o lăsase din scurta întâlnire nu era prea plăcută. Henrietta părea să-i fie devotată și lui Barnaby. Dar el era demn de afecțiunea ei? Și Gerard? Era

evident că Henrietta îl adora. Cu temperamentul și aroganța lui, nu semăna deloc cu bunica.

În sfârșit, simți că venise timpul să dezlege misterul cu Helena. Subiectul probabil fusese intenționat ocolit, dar acum va întreba și va primi răspuns.

— Doamnă Spencer? spuse Julie încercând să atace subiectul.

Bătrâna doamnă îi luă mâinile în ale sale. Erau reci și strânsoarea lor era liniștitoare. În sfârșit era o persoană, după părerea ei, cea mai importantă din casă, care o plăcea cu adevărat.

— Nu vrei să-mi spui Henrietta? Știu că par fenomenal de bătrână pentru o ființă tânără ca tine, dar dacă vom lucra împreună va fi mai plăcut.

— Sigur... Henrietta. Totdeauna ți-am spus așa în gând.

— Ce voiai să-mi spui?

— Voiam să întreb despre Helena. I-am auzit numele de mai multe ori și cămașa de noapte pe care mi-a adus-o Gerard era a ei, dar cine este? Trăiește în această casă?

— O, draga mea, îmi pare rău, trebuia să-ți fi vorbit mai înainte despre Helena, dar mă tem că este un subiect pe care mai degrabă îl ocolesc pentru că ne provoacă multă suferință; dar pentru că vei trăi în această casă și în curând ai s-o întâlnești, trebuie să-ți spun toată povestea. Pe scurt, Helena trăiește aici. Are apartamentul ei, în altă aripă a casei. Ea și Gerard voiau să se căsătorească, dar cu o săptămână înainte de nuntă s-a întâmplat un accident grav. Helena și-a scos centura de siguranță și a fost proiectată afară

din mașină. A suferit contuzii grave și a fost lovită la coloană, ceea ce a făcut-o incapabilă să mai meargă. Multă vreme a fost inconștientă, dar cred că Gerard a ajutat-o să depășească această stare. A stat tot timpul lângă ea și i-a vorbit, iar ea, încet, încet și-a revenit. Din nefericire însă, nu poate să meargă. Medicii nu-și dau seama care este cauza paraliziei. A fost o persoană plină de vitalitate și-ți imaginezi ce efect a avut asupra ei această nenorocire.

— Ce cumplit ! Nu are familie ?

— Are părinți, dar Gerard se simte obligat față de ea. Mă tem că noi vedem altfel lucrurile. Eu cred că familia ei ar trebui să-și asume o parte din responsabilitățile față de ea. Locuiesc în vecinătate, iar sora Brown este o veche servitoare care a avut grijă de Helena încă de când era copil. Presupun că acesta este motivul pentru care este atât de posesivă față de ea.

Mulțumesc lui Dumnezeu că nu s-a căsătorit cu ea așa cum plănuise inițial, dar oricum, nu se poate însura. Helena este nebună de gelozie pe orice femeie cu care Gerard stă de vorbă.

— Dar ai spus... În ziua aceea la nuntă, râdeai de felul cum farmecă femeile.

— Poți avea încredere în mine, Henrietta, o asigură Julie. Nu mă aștept să am prea mult de-a face cu Gerard. Eu am venit să lucrez cu tine, nu cu el.

Henrietta zâmbi.

— Bine, în cazul acesta, ar fi bine să-mi încep ziua. Jessica probabil că așteaptă afară. Vrei s-o trimiți tu înăuntru ? Iar eu am să mă dau jos din pat. Între timp poate vrei să-mi vezi grădina.

Coborând scara, Julie traversă holul și ieși, iar soarele african o izbi cu strălucirea lui puternică. Grădina avea flori obișnuite și putea fi confundată cu oricare alta din satul ei. În mijloc era un ceas solar înconjurat de levănțică, iar totul era înconjurat de tufe de trandafiri de culoare roz, galbeni și roșii. Aspersoarele făceau puțin zgomot și formau pete de apă pe pământul roșu.

— Văd că ai găsit grădina Henriettei.

Julie nu-i auzise pașii și se trezise cu Gerard lângă ea. Acum arăta exact cum și-l imagina de fapt, în pantalonii scurți-kaki și jacheta safari, deschisă la gât, lăsând să i se vadă părul de pe pieptul bronzat. Ochii lui verzi-aurii de sub sprâncenele negre aveau o privire rece. Să i se fi părut doar că emoția îi cuprinsese pentru câteva clipe?

— O, bună dimineța, Gerard. Da, mi se pare uimitor să descopăr o grădină englezească într-un loc tropical.

— Sub-tropical, o corectă el. Suntem foarte departe de ecuator și grădinarilor li se pare o copilărie să cultive plante atât de străine acestui climat. După o vreme, trandafirii nu mai cresc atât de viguroși și trebuie înlocuiți, dar Henrietta a fost întotdeauna foarte decisă că trebuie să-i aibă, în ciuda tuturor celorlalte plante și tufe pe care le poate cultiva. Într-un fel este încăpățanată ca o fată bătrână.

Răceala din privirea lui dispăruse, iar acum zâmbea și-și pusese o mână bronzată pe brațul ei.

Ce schimbat părea când arăta astfel! Julie simți un fior de plăcere și fericire provocată de căldura soarelui, de mirosul trandafirilor, de țâșnetul apei în mii de stropii ce descompuneau lumina în culorile curcubeului, și atingerea acelei mâini bronzate pe pielea ei.

— Trebuie să plece, am stat destul. La revedere.

Julie rămase privind-i silueta înaltă îndepărtându-se prin grădină și dispărând prin poarta din zidul roșu de cărămidă, apoi se întoarse să meargă la Henrietta dar ceva îi atrase privirea, ceva ce se mișca la fereastra de la etajul al doilea. Era aproape sigură că văzuse boneta albă a sorei Brown. O fi văzut-o stând de vorbă cu Gerard? Părea foarte posibil.

CAPITOLUL V

— Ajunge pentru azi.

Henrietta își privi ceasul cu zgranate pe care-l avea prins de rochie.

— Este vremea ceaiului, nu crezi? Sună clopotșul, Julie. Vom lua ceaiul aici.

Biblioteca era în partea de nord a casei și era răcoroasă și liniștită. Afară soarele forțase să se deschidă oblocoii ascuțiți de trandafir iar apa aspersoarelor strălucea ca focurile de artificii, dar înăuntru era plăcut și mirosea de tapiserie de piele. Tava de ceai făcuse cunoscută de Anglia. Ceaiul verde din ceainicul de argint era însoțit de sandvișuri subțiri și prăjituri.

În spatele fesișii care împingea căruciorul cu toate cele pentru ceai, era Barnaby.

— Mă gândeam că te voi găsi aici, spuse el, dar nicio Julie și nicio Henrietta nu înțelesesă cui îi se adresa.

— Barnaby, ce bine că ai venit! Credeam că nu crezi. Gerard mi-a spus că vei fi foarte ocupat, când am propus să-i arăt Juliei ferma în după-amiaza asta.

— Bineînțeles că așa a spus.

Barnaby puse două sandvișuri unul peste altul și le băgă pe amândouă în gură.

— Indienii pot să facă ce vrea el și fără mine. Așa că iată-mă la dispoziția ta, Julie. Sunt gata să-ți arăt proprietatea.

Julie era în încurcătură. Gerard îi promisese că o va conduce el prin împrejurimi, dar nu spusese când, iar acum era timpul s-o viziteze pe Helena așa cum sugerase sora Brown.

— Cred că sora Brown a spus... Julie o privi pe Henrietta.

— Da, sigur, Helena vrea s-o cunoască pe Julie. Sora Brown o va lua pe Julie după ceai.

— Deci, ai să fii inspectată. Bine, vin și eu cu tine și apoi ne vom ocupa de fermă. Va fi destulă vreme până să se însereze.

— Este bine așa, dragă. Și fii atent, Barnaby, vreau ca Julie să se simtă bine cât stă la noi. Poate te gândești la ce ar putea face. Tu cunoști o mulțime de tineret.

— Dacă va depinde de mine, se va simți bine, o asigură Barnaby.

Zâmbetul lui era fermecător, observă Julie. Totuși de ce o făcea să se simtă stânjenită? Poate pentru că nu-i plăcea că Henrietta o împingea spre el, care nu părea să aibă ceva de obiectat.

Intr-un fel se bucura că Barnaby spusese că o va însoți la întâlnirea cu Helena, de care era mai degrabă speriată, mai ales că avea să fie sub ochii neplăcuți ai sorei Brown. Când aceasta își arătă boneta în ușa bibliotecii, Barnaby îi spuse la ureche :

— A, prietena mea favorită, iar ea fu uluită să vadă zâmbetul sorei Brown și să audă râsul

care semăna mai mult a chicoteală. Era evident că favoritul ei era Barnaby și asta avea să facă întâlnirea mai ușoară.

Helena era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Crezuse despre Amanda că este foarte frumoasă, dar frumusețea ei era nesemnificativă prin comparație cu cea a Helenei. Părul îi ajungea până la talie iar albeața pielii ei avea ceva din rozul magnoliilor. Și ochii! Julie se gândi că nu mai văzuse niciodată asemenea ochi, albaștri-cenușii, cu gene întunecate și sprâncene arcuite. După cum spusese Barnaby, ochi în care un bărbat se putea îneca. Era îmbrăcată într-o rochie de șifon de culoarea piersicii, care-i venea bine și-i puneă în evidență pielea ca alabastrul.

Julie își dădu seama că o privea intens, tot așa cum ochii aceia frumoși o priveau pe ea, o privire gânditoare care părea să ia notă de toate detaliile. Momentul fu întrerupt de intrarea lui Barnaby care-i luă Helenei mâinile și le sărută ușor ca și cum ar fi fost o păpușă de porțelan.

— Scumpo, cum te simți azi? Ea este Julie. Bunica a pus-o deja la treabă.

— Bună, Julie.

Îi întinse o mână pe care Julie o apucă în mâna-i viguroasă. Avu senzația de fragilitate. Și ea era înaltă și zveltă, dar prin comparație cu Helena se simțea ca un cal de tracțiune. Parcă era scoasă dintr-o carte cu zâne, o prințesă căzuță sub o vrajă rea.

Primele ei cuvinte fură destul de convenționale.

— Ai mai fost până acum în Africa de Sud ?

— Niciodată. De fapt, abia dacă m-am mișcat mai mult de douăzeci de mile de satul meu din Anglia.

— Mă întreb cum îți place aici. Este bine că ai venit iarna. Vara soarele arde cumplit și având părul roșu, probabil că ai și pielea sensibilă.

— Nu chiar, dar cred că n-am întâlnit niciodată un soare prea arzător. Îmi place vremea asta și mi se pare ridicol să îi se spună iarnă.

— Pielea mea nu se arde deloc. Stau întinsă la soare ore întregi goală, în dreptul acestei ferestre, nu-i așa, Olive ? Și nu are nici cel mai mic efect asupra mea.

— Dar îți face bine, doamna mea, spuse sora Brown.

Ea se tot foia în jur, aranjând pernele de mătase și pledul care acoperea picioarele Helenei.

— O, nu te mai foi atât, Olive ! Știi cât îmi displace.

Voea Helenei, adormitori liniștită și dulce, devenise arțăgoasă. Sora Brown se retrase mărșăzătoare.

— Călărești ? o întrebă Helena.

— Când am ocazia. În sat aveam oameni care se bucurau să-și antreneze caii.

— Îmi place să călăresc și lui Gerard la fel. Mi-a adus un cal foarte frumos ca dar de nuntă, Jasper. Probabil că acum se plictisește cumplit.

— Aș putea să-l antrenez, dacă-ți face plăcere, se offeri Julie.

— O, nu, nu, nimeni nu-l poate călări în afară de mine, bineînțeles și Gerard. El știe asta,

nu-i așa. Olive? N-ar lăsa pe nimeni să-l călărească pe Jasper, nu așa?

— În nici un caz! Ce idee!

Olive Brown o fixă pe Julie.

— Imediat ce mă voi vindeca, am să călăresc din nou. Amânarea nunții noastre a fost nefericită, dar n-o să dureze prea mult. Va fi doar pentru scurtă vreme, nu-i așa, soră?

Era ca un copil care-și învăța lecțiile.

— Orice s-ar întâmpla, Gerard continuă să mă adore. M-a adorat din prima clipă când m-a văzut și așa va fi mereu.

În vocea ei nu era nici o notă de isterie. Barnaby își puse o mână în jurul ei.

— Bineînțeles că te adoră, iubito. Acum, ce-ar fi să ascuți ultima mea înregistrare? Am adus-o special pentru tine. Este cea despre care am discutat alaltăieri. Se întoarse spre Julie. Helena îmi este de mare folos, mă ajută să-mi scriu versurile pentru cântece.

— Eu gândesc mai romantic decât tine, Barnaby.

— Nu, nu-i adevărat. Și eu gândesc foarte romantic, după cum bine știi.

Se priviră unul pe celălalt într-un fel care pentru Julie era plin de înțeles, dar apoi se gândi că Barnaby era genul care se uita la orice femeie frumoasă. Porni banda și camera fu inundată de sunetul unei chitare, urmată de vocea lui Barnaby, surprinzător de melodioasă și puțin tristă:

Visez, un vis de tinerețe,

Parfumul florilor umple aerul,

Galbene primule îmi mărginesc cărarea,

Cărarea mea spre tine și dorința noastră.
Florile s-au ofilit,
Ploaia a stricat primulele
Sau poate lacrimile ?
Tu ai plecat
Din patul nostru de flori,
Casa secretă a dorinței noastre.
Și acum, din nou, visez.
Un vis de moarte.

Julie constată că era emoționată. Nu crezuse că Barnaby are talent, în ciuda a ceea ce-i spusese lui Gerard, dar trebuia să admită, cântecul avea ceva. Știa foarte puține despre muzica pop modernă, dar cântecul lui Barnaby era ceva obsedant.

Helena își împreună mâinile, acele degete fragile părănd să lase lumina soarelui să treacă prin ele

— O, Barnaby, este splendid ! Când i-l duci lui Frank ?

— Imediat ce am să reușesc din nou s-o șterg. Vreau să mă sfătuiesc cu el. Nu pot să i-o trimit pur și simplu prin poștă. Dar Gerard este hotărât să mă țină cu nasul pe piatra morii. Ce-ar fi să-ți folosești farmecul ca să-l convingi să-mi dea o pauză, Helena ?

— Pot să încerc, spuse ea. Nu dispera, Barnaby. Ar face orice pentru mine.

— Sau poate că Julie are nevoie să meargă până în oraș pentru vreo urgență, și am s-o duc eu. Ce zici, Julie ?

— Eu abia am sosit.

— Poți oricând să-ți găsești o scuză, sugerează Barnaby.

— Nu are nevoie, spuse Helena. Ai să fii mult mai liber dacă ai să te duci singur.

„Nu-i place ideea ca eu să-l însoțesc pe Barnaby. Cred că este posesivă cu toată familia“, gândi Julie.

— Bine, atunci ai face mai bine să vezi cum îl convingi pe Gerard să-mi dea drumul din undiță. Mi-ar plăcea să aflu cât mai repede părerea lui Frank.

Continuarea să vorbească o vreme, până când sora Brown îi întrerupse.

— Gata cu vizitatorii, spuse autoritară. Știi că vrei să fii odihnită când va veni domnul Gerard.

— Mai întâi vreau s-o văd pe Julie, spuse Helena.

„Și până acum ce ai făcut?“ se întrebă Julie, pentru că acei ochi verzi îi urmăriseră orice mișcare.

— Vino lângă mine, Julie, , ordonă Helena. Crezi că ești atrăgătoare, Barnaby?

— Moderat, răspunse acesta. Bietul Barnaby, gândi Julie, ce altceva putea spune?

— Lui Gerard nu i-a plăcut niciodată părul roșu, murmură Helena mai mult pentru sine.

— O prostie din partea lui, comentă Barnaby, aceea tentă de aur roșu ar ului orice bărbat, orice artist.

— Mi-ai văzut portretul din biroul lui Gerard? întrebă Helena.

— N-am fost în biroul lui Gerard, îi spuse Julie.

— Trebuie să i-l arăți, Barnaby. Este foarte bun. La revvedere, Julie. Trebuie să vii din nou să mă vezi în curând. Sper că nu ți s-a părut plictisitor aici. Gerard și Barnaby sunt foarte ocupați. Mă tem că n-au să te poată distra.

— N-am nevoie de distracție, răspunse Julie. Mă simt destul de bine singură.

— Sunt sigur că nu-i adevărat, spuse Barnaby în timp ce mergeau împreună de-a lungul culoarului. Este destulă distracție pe aici dacă știi încotro să te uiți. Helena doar încerca să te scoată din cursă. A fost cea mai strălucitoare stea din jur până la accident. Singurul inconvenient a fost Gerard. Era foarte posesiv. Părerea lui despre femeii era de-a dreptul victoriană. N-a lăsat-o deloc singură.

„Da, mi-l imaginez purtându-se astfel, gândi Julie. Dar în ce situație cumplită sunt ei acum.“

— Se poate ca Helena să se facă bine? Întrebă ea ezitant.

— Ar fi o șansă. Este desul de ciudat că specialiștii nu pot găsi cauza dezechilibrului ei. Cred că poate fi de ordin psihologic, un fel de reacție isterică la accident. Ei speră că, dacă se va mai înzdrăveni, va descoperi să vrea să meargă. Dumnezeu știe, mie mi se pare foarte neobișnuit. Presupun că ei știu ce vorbesc. Dacă se va face bine, se va mărita cu Gerard. Acesta a fost planul de dinainte de accident. Vii acum să vezi ferma cu mine?

— Gerard a spus... începu Julie.

— O, la naiba cu Gerard! Nu o să-mi conducă el viața, chiar dacă i-ar plăcea.

— Trebuie să-mi schimb pantofii, nu-i așa?

— Nu o să mergem pe jos. Te conduc în Land

Rover.

Julie se întrebă dacă era înțelept să meargă cu Barnaby dar i se păru greu să-l refuze. Părea un tânăr foarte impulsiv și totdeauna hotărât să-și croiască propriul drum.

„Hotărâre... farmec... bărbații din familia Spencer au destul din amândouă“, gândi ea.

Mai mult însă, ea voia să vadă proprietatea. Până acurr văzuse foarte puțin din ea, doar grădina în stil englezesc și casa. Nu așa își imagina ea Africa de Sud atunci când fusese invitată în Zululand. Își imaginase o țară sălbatică, cu celibe, și cu animale sălbatice trăind în libertate. Dincolo de grădina minunată de trandafiri, Julie era sigură că trebuia să fie ceva din Africa sălbatică.

Barnaby dispăru în direcția garajelor de lângă casă și ieși la volanul unui Land Rover.

— Am împrumutat mașina lui Gerard. Nu cred că va avea nevoie de ea atât de târziu după-amiază. L-a scos pe Jasper la plimbare.

Barnaby conducea mașina pe panta abruptă a drumului și imediat orice urmă de civilizație dispăru în urmă. Ajunseră în mijlocul pământurilor ce se întindeau pe multe mile de jur-împrejur până la orizont, cu lanuri de trestie de zahăr, iarbă înaltă gri-argintie, legănându-se în briză ca valurile mării din depărtare. Pe pământ se vedeau urme de roți lăsate de vehiculele care puteau ajunge acolo. Din când în când, ea văzu indieni sau africani care lucrau la câmp, dar

mile întregi nu se vedea decât o mare de trestie de zahăr.

Barnaby opri mașina pe o înălțime de unde puteau vedea toată zona.

— Asta era ferma de trestie de zahăr. Așa arată. Nu este nimic spectaculos, nu-i așa?

— Dar este frumos! Era încântată de zona verde întinsă, vălurită de vânt.

— Chiar crezi? întrebă Barnaby. Mie mi se pare ceva foarte comun.

— Dar trebuie să admiți că este frumos. Valurile trestiei de zahăr și marea albastră din depărtare.

— Prefer frumusețea din fața mea, spuse el întorcându-se spre ea. Întinse brațele și o îmbrățișă, întorcând-o cu fața spre el și aplecându-se să se uite în ochii ei. Julie încercă să se îndepărteze de el.

— De asta m-ai adus aici? întrebă ea acuzator.

Barnaby râse.

— Bineînțeles, ești o fată frumoasă, Julie și dacă scena aceasta ți se pare romantică, este foarte bine.

— Nu o găsesc atât de romantică pe cât sperai tu, îi spuse ea pe un ton ascuțit, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. Nu vreau să mă cert cu tine, dar în momentul de față sunt împotriva tuturor bărbaților. Poate îți vine greu să crezi, dar nu vreau să am de-a face cu tine, sau cu orice alt bărbat, dacă aceasta are vreo importanță.

— Te-aș putea ajuta să te răzgândești, spuse el încercând s-o sărute.

Sărutul lui era cald și dulce, aproape ca o trestie de zahăr, iar ea rămase nemișcată, neli-niștită doar de gândul că trebuie să învețe cum să-l îndepărteze pe acest tânăr, înainte ca el să-i creeze necazuri.

— **Inkosi, inkosi,** stăpâne Barnaby !

Era un zulu înalt și puternic care stătea lângă Land Rover.

Cu o exclamație de nerăbdare, Barnaby își îndreptă atenția spre el. Vorbiră câteva minute în limba africană.

— O, Doamne ! bombăni Barnaby, ce penibil ! Am uitat cu totul. Gerard se va face foc și pară dacă n-o rezolv. Mi-a cerut de azi dimineață, dar s-au întâmplat atâtea de atunci încât mi-a ieșit din minte.

— Ce este ?

— Trebuia să mă duc cu Land Rover-ul la locul unde lucrează muncitorii și să-i aduc înapoi înainte de apus. Trebuie să prindă autobuzul spre oraș. Are loc un concert acolo și Gerard vrea să le dea o mână de ajutor să ajungă. Uite, iubito, trebuie să te las câteva minute. N-o să dureze mult. Mă întorc imediat.

— Nu pot să vin cu tine ?

Soarele cobora pe cer. Putea apune în orice clipă și cu lipsa amurgului din zona sub-tropicală, ea avea să rămână în întuneric total.

— Trebuie să-i urc pe toți în mașină și sunt cel puțin opt, așa că nu va fi loc pentru tine. Dar nu te îngrijora, draga mea, nu-mi va lua mult timp să-i duc până la stația de autobuz și voi veni imediat înapoi.

Până să poată protesta, Barnaby o dădu jos din mașină și o porni în jos pe drum, cu puternicul zulu lângă el. Julie auzi zgomotul motorului pierzându-se în depărtare și rămase singură. Cercul serii era albastru-închis și pe el se mișcau norii aurii. Soarele avea să apună în curând, dar Barnaby se va întoarce până atunci. Bineînțeles, era obișnuit cu această zonă. Nu-și putea însă da seama cât de straniu i se părea ei. Fiind la nivelul pământului, nu mai putea vedea decât cerul care se întuneca rapid și trestia de zahăr mai înaltă decât ea. În apropiere erau niște arbori de bambus care foșneau în briza serii, ca un suflet tulburat ce voia să iasă. În jurul ei, iarba părea să suspine, de parcă era înconjurată de o mulțime de străini ce o priveau curios.

Încercă să se așeze pe pământul roșu și nisipos de pe marginea drumului, dar dintr-o dată o apucă teama, constatând că în jurul ei foșneau o mulțime de furnici mari și negre. Minutele treceau încet, însă Barnaby tot nu apăruse, nici mașina nu se auzea prin foșnetul din jurul ei. „De ce a trebuit să mă avertizeze Gerard că sunt pitoni? se gândi ea. Și șobolani. Dacă aş striga după ajutor, sunt prea departe ca să mă audă cineva. Toți muncitorii trebuie să fi plecat acasă de acum“. Cercul devenise albastru-închis și un liliac zbura pe lângă arborii de bambus.

La zgomotul din jur se mai adăugă unul, iar la început nici nu realizează ce putea fi. Un fel de tropăit infundat. Patru picioare? Simți un fior de gheață pe spinare. Să fie oare un animal sălbatic care frecventa câmpurile de trestie de za-

hăi, de care să nu i se fi spus încă ? Îi venea să tipe, dar era înghețată de frică, rămânând însă atentă la orice zgomot. Dar zgomotul se apropia. Ceva, orice ar fi fost, venea pe drum spre ea. Se trase din drum să se ascundă. Animalul era și mai aproape acum, tropăind încet spre locul unde era ea. Apoi o lumină puternică se opri pe ea, ajungându-i pe față. Abia văzu că animalul care dădea peste ea era un cal și avea un călăreț.

— Julie ? Pentru numele Cerului, ce faci aici ?

Era vocea lui Gerard.

— Îl aștept pe Barnaby.

Încercă să pară liniștită dar o trădă vocea.

— Cum ai ajuns aici ?

— M-a adus Barnaby să-mi arate proprietatea, dar a fost chemat în altă parte, să ducă niște africani la autobuz. A spus că se va întoarce în câteva minute. Îl aștept să vină.

Auzi niște înjurături mormăite și se gândi că-i erau adresate lui Barnaby.

— Nebunul ! În primul rând cred că a uitat să-i ducă pe oameni la autobuz și acum probabil că a uitat unde te-a lăsat. Bine că n-ai intrat în panică.

„Ba am intrat“, își spuse Julie.

Gerard descălecă. Lumina puternică se îndreptă spre picioarele ei încălțate în sandalele albe.

— Și nici nu ești echipată să mergi pe jos, chiar dacă ai ști drumul, pe care presupun că nu-l știi. Mă duc să aduc o mașină cu care să te duc acasă.

Auzindu-l se repezi spre umbra pe care abia o vedea lângă ea. Trupul lui era cald și tare și ea simți cum o strânge în brațe.

— Te rog, nu mă lăsa singură, se rugă. Îmi ajunge cât am stat în trestia de zahăr în seara asta. Te rog, ia-mă cu tine, nu mai pot îndura să rămân singură.

Gerard o scutură puțin.

— Deci, ți-e frică? Atunci de ce l-ai lăsat pe Barnaby să plece fără tine?

— N-am avut de ales, și mi-a spus că se întoarce în câteva minute.

— Ar fi trebuit să știe că va dura mai mult. Nu m-ar mira dacă ar fi uitat de tine. Așa este Barnaby, ai să afli și singură dacă rămâi mai mult timp.

Vocea lui era dură și încă o ținea în brațe. Cu toată duritatea lui, ea se simțea din nou în siguranță, se simțea apărată de orice pericol, de aceste mâini puternice care stăteau pe trupul ei tremurător.

— Haide, te duc acasă să bei un ceai fierbinte. Nici chiar aici nu poți umbla fără îmbrăcăminte groasă. Bine că l-am adus pe Jasper. Este destul de puternic să ne ducă pe amândoi.

Până să-și dea seama ce intenții are, Gerard o urcă în șa și încăleacă și el lângă ea. Brațul lui o înconjură din nou, ia calul porni la comandă.

— Ține-te bine. Acum răsare luna și Jasper își va găsi drumul destul de ușor.

O lună mare aurie răsărea acum din mare, iar întunericul înspăimântător se retrăgea. „Este o lună zulu, se gândi Julie, total diferită de orice altă lună pe care am văzut-o.“

— Și dacă Barnaby vine după mine ?

— I-ar face bine să tragă o spaimă, răspunse Gerard. Dar își va da seama că te-a luat cineva.

— Sper. Era prea ușurată că se întorcea acasă ca să se mai gândească la Barnaby. Brațele lui Gerard o înconjurară, iar capul ei se rezemă de pieptul lui puternic. Calul tropăia liniștit pe drumul nisipos, iar peste zgomotul copitelor auzea bătăile inimii lui Gerard, bătând la fel cu inima ei.

— Mă crezi lașă ? întrebă ea ascuțit.

Simți apăsarea mâinilor lui peste ale ei.

— Este o lume nouă și stranie pentru tine, cred. Nu trebuie să te sperie prea tare. Dar ar fi trebuit să-ți amintești că ți-am spus că te voi duce eu să-ți arăt ferma.

Îi veni greu să-i spună că încercase să-i evite compania. De când Henrietta îi spusese despre Helena, ea se hotărâse să nu-i dea sorei Brown nici cel mai mic motiv de bârfă. Acum însă era o întâmplare și poate că nu va afla nimeni că se întorsese cu Gerard acasă. Poate și Gerard gândea la fel, pentru că în apropierea casei spuse :

— Mergem spre grajduri. Te descurci să mergi pe jos de acolo ?

— Bineînțeles.

Jasper tropăi în curtea grajdurilor, grăbit parcă să-și ducă misiunea la bun-sfârșit, iar Gerard sări de pe cal și-i întinse mâinile s-o ajute să descalece. Începu ca un gest obișnuit, dar deodată luă o altă întorsătură. Brațele lui erau în jurul ei, dar de data asta gura lui coborî peste a ei, la început blândă, apoi cu o insistență săl-

batică. Îi ținu strâns trupul tremurând, făcând-o să-și dorească o sărutare fără sfârșit, împinsă de o dorință arzătoare de a fi cât mai aproape de acest străin sălbatic. Simți că este dusă de un curent de senzații minunate, apoi Gerard o îndepărtă.

Își reveni încet, privind în jur uluită la clădirea albă luminată de luna aurie și la servitorul african care-l ducea pe Jasper la grajd, urmând instrucțiunile lui Gerard.

Inima îi bătea prea repede și nu-și putu stăpâni tremurul trupului.

— Găsești drumul spre casă, Julie? Eu trebuie să văd de Jasper, îl auzi pe Gerard spunând. Vocea lui era rece ca întotdeauna. Era aproape ca și când ar fi visat acea îmbrățișare pasionată.

Barnaby era acasă și se scuză îndelung.

— Am avut până de cauciuc pe drumul de întoarcere. Îți vine să crezi? Când am ajuns în locul în care te lăsasem, am constatat că pasărea zburase. Mi-a spus un indian că te-a văzut călărind cu Gerard. Un fel mult mai romantic de a ajunge acasă, dar trebuie să te previn, să ai grijă să nu afle sora Ulei de Măslina.

Julie acceptă scuzele, fără să-l ia prea mult în seamă.

În timp ce se îmbăie și se îmbracă se simți amețită, incapabilă să se gândească la ceea ce se întâmplase la grajduri. Cum avea să dea ochii cu Gerard la masa de seară, de față cu Henrietta, și mai ales sub privirea atentă a lui Barnaby, după cele întâmplate?

Se îmbracă cu o rochie albastră ca ochii ei. În timp ce-și încheia lanțul de aur la gât, se privea în oglindă și fu uluită de privirea strălucitoare pe care o avea în ochi și culoarea din obraji. Părea că este luminată de dinăuntru.

În sufrageria frumos decorată fusese aprins focul, pentru că seara era rece. Focul arunca lumini rubinii pe paharele pe care sora Brown le ținea în mână. De ce era aici la cină? se întreba ea. Înțelesese de la Barnaby că Olive lua masa în cealaltă parte a casei.

Barnaby o conduse spre barul din colț unde erau o sumedenie de articole de cristal.

— Ce fel de sherry vrei? o întreabă pe un ton scăzut. Ești foarte frumoasă în seara asta. Îmi pare rău că vizita noastră în câmpul de trestie de zahăr a fost atât de brusc întreruptă. Poate voi avea mai mult noroc data viitoare.

Julie nu-i răspunse dar se gândi în sinea ei că nu va mai fi o dată viitoare. Era conștientă că ochii sorei Brown erau tot timpul ațintiți asupra ei și era convinsă că-i va da raportul Helenei. Cum putea respinge mâna prea familiară a lui Barnaby de față cu Henrietta care le zâmbea cu atâta afecțiune? Era evident că nu avea habar de aventura ei și Julie spera să nici nu afle. Nu voia să discute ceea ce se întâmplase. De ce oare? Voia să țină numai pentru ea întoarcerea acasă împreună cu Gerard. Simțise că fuseseră amândoi într-o lume îndepărtată și încântătoare. Poate că era o nebunie pe care trebuia s-o uite, dar știa prea bine că nu voia ca sora Brown să afle că Gerard o adusese acasă.

Dar unde era Gerard ? Când se gândea că întâlnise acei ochi verzi-aurii după ce se lăsase în voia pasionatei lui îmbrăţişări, o trecu un fior şi i se opri respiraţia la gândul că avea să-l vadă din nou. Bău din lichidul de culoarea ambrei şi încercă să-i zâmbească lui Barnaby care se purta cu ea foarte curtenitor, deşi foarte adesea Julie îşi îndrepta privirea spre uşă.

Gongul african răsună în toată casa, iar Moses apăru în cadrul uşii.

— Masa este servită, doamnă.

Henriette se ridică din scaun.

— Mergem la masă. Gerard ia cina cu Helena în seara asta.

Deci, sărutul nu însemnase nimic pentru Gerard, gândi ea. După acea îmbrăţişare pasionată se dusesse la femeia pe care o iubea. Acţionase astfel pentru că se simţea vinovat ? Nu-i venea să creadă. Erau destule femei care să-i satisfacă nevoile trupesti, dar frumoasa Helena era unica lui dragoste, prinţesa vrăjită.

CAPITOLUL VI

Zilele treceau, fiecare din ele părăndu-i a fi o za dintr-un lanț de aur. De când o salvase din lanul de trestie de zahăr, abia dacă-l mai văzuse pe Gerard, iar când îl văzuse era însoțit de altcineva. Poate că o evita, sau poate că regreta acea îmbrățișare pasionată.

Își spuse că trebuie să uite totul și să-și stăpânească dorința de a-l privi în rarele ocazii când erau împreună. Bineînțeles că era un bărbat frumos, dar și Barnaby era la fel. De altfel, se spunea despre Barnaby că era cel mai arătos dintre cei doi, iar în întâlnirile cu el nu simțea acea emoție sufocantă. Încercă să se autoconvingă că răspunsese sărutărilor doar pentru că simțea lipsa lui Jeremy, iar acum descoperi că nu se mai gândise de multă vreme la bărbatul pe care crezuse că-l iubește atât de mult.

Intr-o sâmbătă, familia Martin dădu o petrecere la casa de pe plajă. Julie îmbracă o rochie de bumbac alb cu negru, cu fusta largă și cor-

sajul strâmt. Îi lăsa umeri descoperiți și spatele gol, iar în timpul săptămânii se bronzase puțin și culorile rochiei contrastau ca și când un artist s-ar fi amuzat cu un penel fin. Își pieptănă și-si aranjă părul roșu, și ondulat și își machie puțin ochii. Își puse pe umeri un șal roz, amintindu-și ce-i spusese Gerard despre fetele cu părul roșu și culoarea roz. Oricum, el nu avea s-o vadă. Probabil că își petrecea seara de sâmbătă cu Helena.

Dar, în timp ce cobora, ușa de la intrare se deschise și el intră. Probabil că lucrase până târziu pentru că era îmbrăcat într-o jachetă safari și pantaloni scurți. Părea că lucrează mereu foarte mult, pe când Barnaby, niciodată.

El se opri și o privi în timp ce cobora scara. Era foarte conștientă de cum arată și ținu capul sus până ajunsese pe ultimele trepte. El se îndreptă spre ea și se opri. Acei ochi aurii păreau să înregistreze fiecare detaliu al apariției ei, dar nu le putu citi expresia. Tocmai când păru că Gerard vrea să-i vorbească, Barnaby începu să coboare repede și cu ușurință scările și-i cuprinse umerii cu mâna. Coborî în hol conducând-o pe sub nasul lui Gerard.

— Bună, Gerard, nu arată splendid ? Mergem la petrecerea lui Martin. Vii și tu ?

— Poate mai târziu. Mai am ceva de făcut.

— Vino, dacă poți. Petrecerile lor sunt de obicei reușite. Sper că ți-ai luat costumul de baie, Julie.

— N-o lăsa să înoate prea departe, noaptea. Nu este obișnuită cu oceanul, spuse Gerard.

— N-ai nici o teamă. Am eu grijă de ea.

— Sper, zise Gerard cu o nuanță de îndoială.

— Pot să am singură grijă de mine. Nu sunt genul care riscă să intre în mare, mai ales noaptea.

— Nu trebuie să înoți, spuse Barnaby. Mai sunt și alte lucruri interesante de făcut.

Ochii lui cenușii și strălucitori erau plini de duble înțelesuri, ceea ce lui Gerard nu-i scăpă.

— Băutura curge în valuri la petrecerile lui Martin. Ține minte să vii întreg de acolo și s-o aduci și pe Julie la fel, Barnaby.

— Ca și când m-ai lăsa să uit ! Hai, Julie, să plecăm până nu mai auzim și alte sfaturi despre cum să ne purtăm. La revedere, Gerard, bătrâne.

El o conduse la mașina ce aștepta pe alee și când porniră, roțile scrâșniră zdravăn.

— Îmi pare rău, Julie, dar Gerard mă scoate din sărite, se scuza el. Are o memorie de elefant. Pentru că m-am îmbătat o dată când eram puști, crede că are dreptul să mă critice mereu.

„Poate că este foarte sensibil când este vorba de mașină, de când a avut accidentul Helena“, gândi ea, dar nu spuse nimic.

Se mulțumi să admire frumusețea instelată a nopții. Luna era o minge mare aurie deasupra mării liniștite, iar drumul pe care mergeau ducea de-a lungul coastei cu golfuri mici în nisipul argintiu. În ultima săptămână, Julie se documentase asupra drumului ce ducea de-a lungul coastei de nord. Fusesse primul drum străbătut de vânătorii zulu și de albi în căutare de fildes. Într-adevăr, acesta fusese drumul elefanților. Fusesse dru-

mul sutelor de vânători care mergeau în nord spre Zululand, în căutarea bogăției și a aventurii.

Acum ajunsese o panglică de asfalt, argintie în lumina lunii. Elefanții și leii care populau zona piecaseră de mult, dispărând în rezervații, în urma lor rămânând doar amintirea vremurilor trecute. În Sea Cow Lake nu mai erau hipopotami, pe locurile unde trăiseră animalele și chiar semetii zulu se întindeau mile de trestie de zahăr. Rămăsese însă ceva din sălbăticia peisajului. Palmieri și bananieri sălbatici creșteau pe marginea drumului și Julie se duse cu gândul că oamenii puteau oricând părăsi ținutul, iar sălbăticia putea șterge oricând urmele ocupației lor.

Părăsiră șoseaua și mașina începu să coboare spre mare pe drumul îngust și nisipos ce șerpuia printre tufișuri. Barnaby se îndreptă spre parcare, iar când opri motorul, ea auzi imediat zgomotul mării. Era doar o singură casă. Când el îi spusese că era vorba de o casă de pe plajă, ea și o imaginase construită din lemn, dar vila din fața lor era foarte luxoasă, cu o verandă mare, coloane albe și trepte ce duceau spre peluză și lagună, unde în lumina lunii se putea vedea o adevărată flotilă de bărci pe apa liniștită.

În timp ce se îndreptau spre casă, sunetul mării dispăru, înlocuită de zgomotul unei mulțimi la fel de gălăgioase ca un stol de vrăbii într-un pom.

— Se pare că sunt o mulțime de oameni acolo, spuse ea stânjenită.

— Nu mai multă decât de obicei. Familia Martin ține casa deschisă în weekend. Ai să te distrezi bine și vei întâlni majoritatea vecinilor noștri.

Veranda mare dădea într-o cameră care fusese eliberată de mobilă, pentru dans. Ținând-o strâns de talie, Barnaby o conduse într-o mulțime zgomotoasă. Era foarte puțină lumină, dansul având loc în semi-întuneric, încăperea fiind luminată doar de câteva lumânări. Casetofonul părea dat la maxim iar prezentările făcute de Barnaby erau urlete. Contrar celor spuse de Barnaby, Julie se gândi că ar fi foarte greu să faci cunoștință cu mulți oameni în felul acesta, dar se mulțumi să danseze cu el. El avea simțul ritmului foarte dezvoltat și era foarte preocupat ca s-o pipăie în timpul dansului.

După ce-i aduse o băutură și o mai prezentă câtorva persoane, Barnaby dispăru și o lăsă singură.

— Hai să frigem pește împreună, dacă nu faci nimic.

O femeie plină, cu înfățișare plăcută, îi zâmbea.

— Eu sunt Margaret Prior, una din vecinele apropiate de voi, și abia așteptam să te cunosc. Mă bucur că Henrietta a găsit pe cineva ca s-o ajute.

Julie o urmă pe Margaret la capătul verandei spre un grătar, de unde se ridica un fum ce se îndrepta spre mare. Flăcările albastrui ale lemnului sclipeau în noapte și mirosul peștelui se amesteca cu cel de fum. Pești de diferite mărimi

erau puși pe grătar înveliți în foi de staniol. Pusti negri de o șchioapă supravegheau pregătirea înarmați cu câte o fureuliță lungă, iar Margaret Prior se așează într-un scaun mare și o invită să se așeze lângă ea.

— Trebuie să supraveghez doar ca ei să nu mănânce prea mult și să nu mai rămână și pentru noi. Acum vorbește-mi despre tine, cum îți place să trăiești la o fermă de trestie de zahăr? Trebuie să fie puțin diferit de viața ta din Anglia.

— Da, este, dar e foarte frumos și de asemenea ciudat. Lucrul cu Henrietta este foarte interesant până acum și promite să devină și mai interesant.

— Henrietta este o scumpă, spuse Margaret, îi adoră pe Gerard și pe Barnaby și-și face prea multe griji în privința lor. Este o tragedie cu Helena. Este pe cât de frumoasă pe atât de talentată. Părea să fie o soție ideală pentru Gerard. Oricum, mai sunt încă speranțe, adăugă ea. Cred că va putea merge din nou după ce se va înzdrăveni, și poate totul se va rezolva. Sper, pentru că par să fie foarte potriviți unul pentru celălalt în toate privințele. Și Barnaby este nebun după ea.

— Barnaby? Nu mi-am dat seama.

— O, da, draga mea, dar nu are nici o speranță, bineînțeles, Gerard este alesul Helenei. Nu este genul ei să cânte la vioara a doua, iar Gerard este persoana cea mai importantă de la fermă. Barnaby nu este fermier. Gerard îl ține la fermă din caritate. Bineînțeles că este obligat. Henrietta îl adoră. Vrea ca Barnaby să se însoare aici și-i caută o soție potrivită. Margaret o privi

cu subînțeleș pe Julie. Mă întreb... mă rog, este prea devreme încă.

Se întoarse spre puști și li se adresa într-un limbaj pe jumătate în engleză pe jumătate zulu, ceea ce Juliei i se păru amuzant și zămbi.

— Nu înțeleg.

— Se numește **fangalo**. Nu sunt un expert lingvist cum este Gerard. Vorbește perfect zulu, dar el le știe aproape pe toate. Uite-l pe Keith, soțul meu. Iubitule, nu dansezi cu Julie? I-am promis Emmei că voi avea grijă de grătar. Julie, trebuie să vii în vizită cât de curând.

— Mi-ar plăcea, spuse Julie gândindu-se că probabil își găsisse o prietenă.

Keith Prior era un tip plăcut și dansă cu ea în jurul camerei, mai degrabă stângaci, dar o luară și alți parteneri. Nici nu se gândise că va cunoaște astfel majoritatea bărbaților de la petrecere. Dar din nefericire, o invită la dans un bărbat care evident băuse prea mult. În semi-întinericul ringului de dans, el îi mângâia umerii goi și spatele.

— Unde ai fost toată viața mea? o întrebă acesta. Uite ce am găsit! spuse el prietenilor. O frumoasă roșcată venită tocmai din Regatul Unit.

El devenise din ce în ce mai greu de stăpănit, pe măsură ce timpul trecea și Julie abia aștepta ca muzica să se oprească și să scape din strânsoarea brațelor lui și de comentariile idioate, ca să se întoarcă la Margaret.

— Trebuie să plec, spuse ea, dar el se făcu că nu aude și o strânse și mai tare în brațe, pu-

nându-și obrazul pe obrazul ei. Deodată, spre marea ei ușurare, văzu o siluetă apărând lângă ei.

— Este rândul meu, bătrâne, îl auzi ea pe Gerard spunând hotărât și în clipa următoare era salvată și condusă în altă parte a camerei.

— Mulțumesc, spuse ea. Devenise neplăcut.

— Așa părea, comentă Gerard.

În întuneric, ea nu-și dădu seama dacă el dezaproba situația în care o găsisese. Îi simțea mâna grea pe talie. Cum putea să se simtă atât de diferit față de cum se simțise cu toți ceilalți parteneri dinainte? În toată mulțimea care dansa pe ring părea că ea și Gerard sunt singuri, mișcându-se printre celelalte perechi ca și cum acestea ar fi fost invizibile. Îi ajungea până la bărbie, așa că trebuia să-și ridice fața ca să-l privească în ochi. Julie simțea că visează și dorea ca muzica să nu se mai oprească, să poată dansa cât mai mult cu el, simțindu-i strânsoarea mâinilor în jurul taliei.

Când muzica se opri mulțimea se împrăstie și Gerard o luă de mână.

— Cred că ai dansat destul. Eu nu mă simt bine când este lume multă. Hai să luăm ceva de mâncare și să luăm o barcă de pe lagună.

— Sună minunat, spuse Julie.

Strălucirea nopții era tentantă, iar ea nu putea să nu recunoască. Luna argintă totul în jur, lumina ei fiind foarte aproape de cea a zilei, iar laguna se vedea foarte frumos cu palmierii ale căror frunze se profilau pe cerul înstelat. Julie se grăbi să coboare scările și se îndreptă spre locul unde Gerard desfăcea o barcă.

— Este o barcă cu motor, îi spuse el. O barcă mică pe care ei o foloseau la pescuit. Nu este la fel de frumoasă ca un iaht dar te vom scoate cu iahtul pe mare în altă zi.

— Navighezi ?

— Da, am două iahturi la baza din Durban. De ce, tu ai mai navigat vreodată ?

— Puțin, pe lângă Falmouth și câteodată pe lângă insula Wight. Aici trebuie să fie puțin diferit.

— Bine, este mai cald. Nu trebuie să fii prea echipat împotriva frigului. Este mai ușor. Ai să vezi zilele acestea. Helena știe foarte bine să navigheze cu iahtul, adăugă el.

De ce simțea că o mușcă gelozia ? De ce trebuia s-o deranjeze faptul că Helena, pe lângă că era frumoasă, părea să știe de toate ? Ar fi trebuit să-i fie mai multă milă de biata fată.

Gerard porni motorul și o luă peste apele liniștite ale lagunei. Peștii, speriați de barca mică, țâșneau din apă și aterizau mai departe, împrăștiind stropi strălucitori.

— Nu ți-am mulțumit că m-ai scăpat de tipul acela. Cred că era beat. Se pare că ai un talent de a mă scăpa din toate încurcăturile.

El se întoarse spre ea. Ce frumos îi strălucea părul în lumina lunii. Trăsăturile gurii aveau ceva dur, sau așa păreau în lumina argintie.

— Vorbești de parcă aș fi un cavaler în armură strălucitoare, dar te asigur, Julie, că nu sunt deloc astfel. S-a întâmplat să fiu prin preajmă când erai în dificultate, dar nu miza pe asta. Nu sunt Sir Galahad care salvează fetele nefericite.

— Nici nu m-am gândit că ai fi. Dar oricum, îți mulțumesc.

Gerard întinse mâna și o prinse pe a ei, dar ea își dorea să și-o retragă, alarmată de fiorul provocat de atingerea lui ; totuși n-o retrase.

— Lumina lunii ți-a schimbat nuanța părului, Julie, pare aproape argintiu. Nu se mai vede nici urmă de nuanță aurie.

„Astfel voi arăta când voi fi foarte bătrână, se gândi ea. Atunci am să-mi amintesc această noapte, apele strălucitoare și senzația excitantă de a fi lângă Gerard. O, Doamne, fă să nu mă mai simt astfel.“

El opri motorul și intră într-un golf mic de pe celălalt țărm. Luminile casei se oglindeau în apă, iar muzica era atenuată de distanță.

— Dacă vei căuta în coș, găsești pește cald și cornuri cu unt. Este și o sticlă cu vin alb acolo. Mi-am amintit chiar să iau și tirbușonul.

— Te admir că ai adunat toate astea într-un timp atât de scurt, comentă ea.

— Anii de practică, draga mea.

Gerard îi arată cum să scoată carnea peștelui cu o furculiță. Avea un gust delicios și nu semăna cu nimic din ce mâncase ea vreodată.

— Este o mâncare pentru zei, spuse ea luând un corn crocant.

— Și pentru zeițe.

Deschise sticla de vin și turnă în pahare.

— Pentru o zeiță foarte specială, spuse el ridicând paharul și ducându-l la buze.

Julie îi simți privirea îndreptată asupra ei. Tot ce spusese în seara asta părea să aibă înțe-

lesuri adânci. Încercă să-și stăpânească tulburarea interioară gândindu-se că era singură cu el, așa cum de altfel își dorise. O, da, admise în sinea ei, și-o dorise, să fie singură cu el, departe de restul lumii, ca și când ar fi fost pe o insulă încântătoare, fără să trebuiască să se mai gândească la altceva decât la ei doi.

Vinul era ușor și plăcut, dar după ce bău o gură sau două, Julie îl lăsa deoparte. O voce interioară îi spunea că trebuie să rămână cu mintea limpede și să lupte împotriva emoțiilor interioare nemărturisite, care creșteau în intensitate în liniștea lagunei și puteau izbucni ca o furtună tropicală. Se aplecă peste marginea bărcii să ajungă cu mâna la apă, sperând ca gestul firesc de a se spăla pe mâini s-o facă să-și recapete rațiunea, dar Gerard o opri.

— Este apă în cabină. Este mult mai bine s-o folosești pe aceea.

Ea se ridică și se îndreptă spre cabină. Se spală pe degete de untul de pe degete și își clăti gura. Deasupra oglinzii ardea un bec, iar ea își scoase rujul din poșetă, intenționând să-și refacă machiajul ușor.

— Nu te ruja, Julie. Oricum se va duce.

Gerard stătea în spatele ei, umplând cabina mică cu prezența sa, umbra dansându-i pe pereți. Își încolăci mâinile în jurul ei și o trase mai aproape presând-o de trupul lui de oțel. O mângâie atingându-i sânii și dezmierdându-i curba taliei. Îi sărută gâtul și ceafa printre buclele aurii. Ea se întoarse și, incapabilă să-l privească în ochi, își întinse gura spre gura lui, ca o floare ca răspunde razelor soarelui.

Degetele i se strecurară în părul lui, trăgându-l în jos pentru ca buzele lor să se întâlnească.

— Frumoasa Julie, îl auzi murmurând, apoi gura lui se închise peste a ei. Toate reținerile îi dispărură în extazul copleșitor.

O îndreptă spre patul care ocupa cea mai mare parte din spațiul cabinei și așezându-se pe margine, îi întoarse fața spre el, făcând-o din nou să fie învăluită de senzațiile stârnite de mâinile lui pe piele și să răspundă tremurând sărutărilor lui. Ajunse în pat stând pe spate și simți coapsele lui puternice peste picioarele ei zvelte. Își simțea trupul ca pe un foc arzând cu o dorință nestăvilită de a fi cât mai aproape posibil de cel pe care-l iubea.

„Dar nu-l iubesc, gândi repede. Nu-l pot iubi. El îi aparține Helenei.“ Îi reveni în minte ca un sunet de clopoțel ceea ce-i spusese Henrietta. „Să nu te îndrăgostești niciodată de cineva care are alte îndatoriri sau vei ajunge să regreti toată viață.“

Julie se zbătu în brațele lui.

— Gerard, nu putem! Nu este bine. Asta se poate întâmpla doar între doi îndrăgostiți. Noi abia dacă ne cunoaștem și cu siguranță nu suntem îndrăgostiți. Suntem?

Mâinile lui se opriră și-i simți trupul încordându-se, apoi se ridică în picioare în mijlocul cabinei, în timp ce ea trăia un sentiment de frustrare.

— Ai un fel nemaipomenit de a privi lucrurile, mormăi el. Ce te face să crezi că dragostea are vreo legătură cu prezenta noastră situație?

— Nimic, cred. Îmi pare rău, Gerard, nu trebuia să te las să mă săruți în felul acesta, dar...

— Știu, nu este nevoie să-mi spui. Îi duceai dorul lui Jeremy. Spune-mi, erai amant?

— Nu vreau să vorbesc despre Jeremy acum, dar crede-mă, va trebui să iubesc pe cineva înainte... înainte...

— Bine, nu-i nevoie să silabisеști. Trebuia să-mi dau seama din experiența anterioară că tu ești mult prea serioasă pentru mine. Trebuie să înveți să ieși viața mai ușor, Julie. În felul acesta te vei distra mult mai bine, crede-mă.

„Nu vreau să mă distrez în felul acesta“, gândi ea.

— Ne întoarcem la petrecere, decise el. Trag concluzia că asta preferi.

„Nu, nu, gândi ea. Vreau să rămân cu tine. Vreau să fiu din nou în brațele tale. Nu trebuie să simt așa, când eu știu că sunt una din cele multe, pe când Helena este cea pe care o iubești“.

Întorși la petrecere, nimeni nu păru să fi băgat de seamă că ei lipsiseră. Barnaby se îndreptă grijuliu spre ea, ca și când n-ar fi fost despărțiți deloc și-i ceru următorul dans. De data asta rămase cu ea și dansară împreună de mai multe ori. Julie încercă să nu caute silueta înaltă și brună prin preajmă. Poate că între timp plecase acasă. Nicidecum. Mai târziu, când era cu Barnaby și câțiva prieteni ai lui, îl zări pe Gerard, foarte atent cu o blondă încântătoare, îmbrăcată într-o rochie scurtă de mătase albastră. Ea nu avea ochi decât pentru el. Se purtau de parcă nu mai era nimeni în cameră în afară de ei.

— Aşa-i Gerard. A revenit la vechile tertipuri, spuse Barnaby. Pretinde că este foarte serios preocupat de fermă, dar ori de câte ori scapă, dă iama printre fete. Nici una nu rezistă prea mult, bineînţeles. Dar el le tot schimbă. Are un miros fin şi imediat află care este cea mai disponibilă, dar este serios doar în privinţa uneia, care bănuiesc că ştii cine este.

— Da, bineînţeles, răspunse Julie. Barnaby, sunt teribil de obosită, crezi că am putea pleca acasă ?

CAPITOLUL VII

— Crezi că ai putea merge la Durban să mai afli câte ceva pentru mine? întrebă Henrietta.

— Bineînțeles, mi-ar face plăcere. Cum ajung acolo?

— Barnaby abia așteaptă să ajungă la Durban. Am vorbit cu Gerard și mi-a spus că se poate lipsi de el dacă este important ca tu să mergi astăzi.

Julie se întreabă dacă Henrietta nu cumva găsisese o scuză de dragul lui Barnaby. Știa că Gerard era totdeauna împotriva să-l lase pe Barnaby să plece, de teamă să nu stea plecat prea multă vreme, așa cum făcuse data trecută când îl găsisese pe o scenă a muzicii pop. Dacă plecau împreună, el trebuia s-o aducă înapoi, altfel Gerard ar fi avut o mulțime de lucruri de spus, așa că ea îl bănuia pe Barnaby că se dusesese la Henrietta și-i spusese că trebuia să plece și o convinsese că și Julie trebuia să meargă. Oricum, era interesant de văzut ce ofereau biblioteca și muzeul de istorie, deși ar fi preferat să meargă la Durban în alte condiții și să nu fie legată de drumurile lui Barnaby.

De la noaptea petrecerii, pe Gerard îl văzuse foarte puțin și mereu era în compania cuiva. Îi era imposibil să nu-și amintească evenimentele acelei nopți, evenimente ce-i veneau în minte noapte de noapte, în frânturi de vise născute din mintea-i înfierbântată, al căror sfârșit nu avea să-l afle niciodată.

— Mai bine te-ai duce la Helena s-o întrebi dacă are nevoie de ceva de la Durban, spuse Henrietta. De obicei eu îi cumpăr farduri când mă duc acolo, cu toate că-ți va lua ceva timp să i le cumperi dacă asta își va dori, dar dacă n-o întrebăm ce vrea, se va supăra.

Pentru plecarea în oraș, Julie se schimbă într-un costum crem din șantung pe care-l pregătise pentru voiajul de nuntă, și încălță niște sandale bej cu toc înalt. Își pieptănă părul, pe care de obicei îl lăsa liber, într-un coc pe care-l prinse cu un ac de aur și-și puse la gât un lăntisor de aur. Își luă agenda și un stilou, se machie și-și puse în geanta pe care o purta pe umăr o eșarfă verde de mătase, apoi porni pe coridor spre camera Helenei. Când ajunse lângă ușă, i se păru că aude voci ridicate, iar când bătu, se lăsă o liniște deplină.

Helena era îmbrăcată într-un halat indian de mătase în culori țipătoare. Cercei lungi ca niște pagode mici îi atârnau în urechi și o privi pe Julie ca o pasăre tropicală speriată. Era așezată într-un scaun lângă fereastră și părea impresionată de ceea ce-i spusese sora Brown, dar când o văzu pe Julie, efectul discuției dispăru și o măsură cu privirea în cele mai mici detalii.

— Arăți strălucitor în dimineața asta, observă Helena. Unde pleci ?

— Mă duc la Durban să fac câteva cercetări pentru Henrietta.

— Cine te duce ?

— Barnaby. Cred că vrea să se întâlnească cu cineva în legătură cu melodiile lui.

— O, cât te invidiez ! Mi-ar plăcea să fiu cu Barnaby când va afla ce părere au despre cântecul lui. Aș putea să te urăsc, chiar aș putea, că ai să fii acolo, atât de elegantă, într-un moment atât de important pentru viața lui Barnaby.

Helena zâmbea, un zâmbet fermecător, care ar fi putut păcăli pe oricine, dar ochii ei aveau o expresie rece și Julie se gândi că vorbele ei ascundeau ceva.

— N-am să fiu cu Barnaby pentru că trebuie să mă duc la bibliotecă și la muzeul de istorie, spune Julie.

Helena păru să se mai liniștească.

— Cât urăsc starea în care sunt, și Olive care n-o să mă lase niciodată să încerc chestiile acelea pe care mi le-a trimis specialistul.

— Despre ce este vorba ? întrebă Julie.

Olive se repezi cu vorba în felul ei plin de importanță.

— O, nu este nimic de văzut, domnișoară Thornton, cred că suni nebuni dacă-și închipuie că Helena va fi în siguranță folosind astfel de lucruri. Ar putea să-și facă rău singură, chiar să-și rupă un picior dacă le va folosi. N-am mai auzit o asemenea prostie !

— Arată-i lui Julie, ceru Helena.

— Foarte bine, dar sunt sigură că va fi de acord cu mine. Nu pentru că ar ști, bineînțeles. Trebuie să ai experiență în îngrijirea medicală ca să-ți dai seama dacă un lucru este de vreun folos sau nu, iar acesta este absolut inutil. A fost inutil să plătim taxele poștale pentru el.

Pentru ochiul neexperimentat al Juliei aparatul de metal dotat cu roți părea simplu și funcțional. Bineînțeles că-i putea fi de ajutor dacă specialistul gândise astfel, dar îi venea greu să se opună privirii dezaprobatoare a sorei Brown. Oricum, ce știa ea despre aceste lucruri? Probabil că sora știa mult mai multe și își cunoștea foarte bine pacienta.

— Ce păcat, spuse Julie. Ar fi fost minunat dacă ai fi putut încerca să mergi. Este ceva ce vrei să-ți cumpăr din Durban?

— O, da, Julie. Ar fi minunat din partea ta dacă ai putea să-mi iei niște farduri.

Helena îi notă în detaliu de dorea.

— O! exclamă Barnaby când opri mașina în fața intrării. Ești cam foșnitoare pentru cineva care merge să facă doar o cercetare. Ținuta ta merită un prânz pe cinste, nu-i așa?

— Dar cred că-mi va lua toată ziua să-mi termin treburile, protestă ea.

— Prostii, vin să te iau la prânz. Trebuie să mănânci. Eu am să iau masa cu Frank și vreau să-l impresionez. Ce l-ar putea impresiona mai tare decât să ia masa cu tine care arăți ca un milion de dolari?

— Nu chiar, Barnaby, mai bine nu.

El nu mai argumentă, dar nu luă în seamă protestul ei. Julie se gândi că avea să facă tot ca el.

Oare nu amândoi bărbații Spencer procedau la fel ?

Gerard apărură când ei se pregăteau să plece. Purta cizme înalte, pantaloni de călărie și o cămașă maro care era descheiată până în talie, lăsând să i se vadă pieptul puternic și părul ud de transpirație, după cursa de călărie.

— Bună, salută el. Tocmai l-am adus pe Jasper.

„Pentru prima dată, se gândi Julie, pare chiar amabil. Poate din cauza plăcerii de a călări“. El veni spre ei și Julie era conștientă că el observase cum arăta văzându-i ochii cum o examinau, de parcă trebuia să treacă examenul de manechin. Era ciudat pentru Julie să constate că uneori privirea lui era foarte întunecată, iar alteori, ca acum, caldă, aproape tandră.

— Nu uita, vreau să te interesezi la docuri de echipament, îi spuse lui Barnaby. Este foarte important pentru noi.

— Corect, Gerard. Am să mă duc, dar este cam în afara traseului meu.

Julie văzu o sclipire de supărare în privirea lui Gerard. De ce-l irita atât de mult Barnaby ? Părea s-o facă intenționat.

Barnaby intră în casă să ia ceva ce uitase și ei rămaseră singuri.

— Am să-i amintesc să meargă la docuri, spuse Julie.

Gerard îi puse mâna pe braț. O, Doamne, de ce orice atingere însemna atât de mult pentru ea și-i provoca acel tremur devastator pe care abia dacă-l putea stăpâni ?

— Presupun că știi că arăți teribil în dimineața asta, Julie.

— Teribil nu mi se pare un cuvânt potrivit, comentă ea.

— O, da, este. Este teribil pentru mine, pentru că nu pot face nimic în sensul acesta. Mi-ai arătat-o foarte clar în seara aceea.

„O, Gerard, te rog, nu! îl imploră ea în gând. N-aș putea îndura“. Ea rămase rigidă, încercând să se stăpânească și să nu i se arunce în brațe, cum dorea de fapt.

— Scuzați-mă, domnișoară Thornton.

Sora Brown stătea pe trepte în spatele lor. De când era acolo și ce înțelesese din expresia lor? Nici unul dintre ei nu arăta de parcă ar fi discutat lucruri banale.

— Helena a uitat că are nevoie de un fard. Uitați notița cu numele acestuia. A spus că s-ar bucura dacă ați pierde puțin timp ca să-l găsiți.

— Sigur, soră Brown.

— Spunei Helenei că am să urc ș-o văd după ce fac un duș.

— Da, domnule Gerard, va dori să-i spuneți cum a fost la călărie. Bine, trebuie să mă întorc la treabă. Ce norocoasă sunteți că veți petrece o zi la Durban, domnișoară Thornton.

Spunând asta, sora Brown intră în casă.

— Nu lucrezi astăzi? întrebă Julie, ca să împărtășie tensiunea dintre ei.

— Nu, am puțin timp liber. Păcat că trebuie să pleci la Durban. Plănuisem să te conduc într-un tur al proprietății când voi avea o zi liberă. Nu cred că ai văzut prea multe cu Barnaby.

Barnaby apăru din casă.

— Îmi pare rău că am lăsat o doamnă atât de frumoasă să aștepte. Mi-am amintit că mai aveam două benzi pe care voiam să le asculte Frank. Pe curând, Gerard. Ne vedem în seara asta. Fii cuminte și gândește-te la noi cât ne învârtim prin Durban.

În timp ce mașina porni pe alee și Barnaby schimba cu zgomot vitezele, ea prinse încruntarea de pe fruntea bronzată a lui Gerard.

— De ce încerci să-l necăjești mereu, pe Gerard ? întrebă ea.

Barnaby râse.

— Îmi face plăcere să-l enervez. Cred că nu ne leagă prea multă dragoste. Întotdeauna a fost inteligentul, talentatul, cel care a atras cele mai multe fete.

— Ești gelos pe el.

— Poate că ai dreptate. El face succesul fermei, iar eu sunt obligat să muncesc acolo când de fapt nu sunt deloc interesat. Aș putea să am succes în muzica mea, atunci poate s-ar schimba datele problemei.

Julie se întrebă dacă era ceva adevăr în ceea ce-i spusese Margaret și anume că și Barnaby era atras de Helena. Dacă era adevărat, asta l-ar fi făcut și mai gelos pe Gerard.

Nu-și putea scoate din minte ceea ce se întâmplase între ea și Gerard. De ce, în pofida bunului-simț, tânjise să-i simtă din nou brațele în jurul ei ? La ora zece dimineața ? Julie încercă să uite. Fără lună, fără strălucire, doar el, înfierbântat și transpirat după o cursă de călărie. Și

Olive Brown. Cât o fi văzut din scena aceea și cum o fi interpretat-o? „Mi-ar dispăcea teribil ca Helena să afle că-mi place de Gerard. Cât de neobișnuită și dificilă pare sora Brown! Probabil pentru că totdeauna a avut grijă de Helena... Trebuie că a ajuns un fel de înlocuitor de mamă“.

— Cum se face că sora Brown a lucrat ca menajeră în casa mamei Helenei, dacă era calificată ca soră medicală?

— O, nu este atât de calificată. A făcut un curs pentru îngrijire la domiciliu. Îi este foarte utilă Helenei pentru că acum nu mai are nevoie de tratament intensiv, dar bineînțeles, are nevoie de cineva care să stea cu ea.

Mergând din nou pe drumul ce ducea la Durban, pe marginea mării, nu putu să nu-și amintească prima noapte când îl parcursese cu Gerard. Își reaminti cum opriseră la cafenea și cum răsese că precis erau confundați cu o pereche de îndrăgostiți. Cât de puțin știuse atunci în ce măsură apariția lui fizică avea s-o afecteze, cum avea să se gândească la el aproape în fiecare clipă, împotriva voinței ei și cum imaginea lui avea să-i invadeze visele.

De data asta, Barnaby nu era deloc interesat de plajă și conduse mașina la dreapta pe West Street care ducea în centrul orașului. Opri într-o piață ce părea rămasă chiar din epoca Reginei Victoria, plină de clădiri cu statui, în care era muzeul memorial, piață plină de porumbei pe care vizitatorii îi hrăneau cu alune. Barnaby îi indică biblioteca și muzeul de istorie.

— Acum ai să te descurci, nu-i așa? Mă întorc să te iau la douăsprezece și jumătate.

— Nu este nevoie, răspunse ea, dar n-o auzi nimeni, pentru că Barnaby accelerează și pornește.

Henrietta telefonase deja la muzeul de istorie, astfel că ea își putea începe activitatea fără prea multă bătaie de cap, dar mai întâi privi fascinantă explozie de costume de epocă.

— Oamenii sunt foarte amabili și fac donații de obiecte de familie, îi spuse femeia care-o întâmpinase. Toate provin de la familii care s-au așezat aici. Bineînțeles, totul trebuie să aibă legătură cu Durbanul și Natalul.

— Dar cum au putut să poarte aceste haine în climatul acesta? exclamă ea, privind frumosele crinoline, bonetele subțiri și pantaloanașii de lenjerie.

— Este incredibil, nu-i așa? Cred că voiau să rămână pe cât posibil de englezi și bineînțeles, lucrurile pe care ni le-au dat sunt de obicei cele mai bune rochii, cele pe care de obicei sunt înclinați să le păstreze. Avem și câteva bonete de soare. Purtau și articole de îmbrăcăminte clasice. Bineînțeles, majoritatea nu erau doar spălate și uscate, ci scrobite și călcate.

I se oferi un birou mic, străvechi, într-un colț, pe care erau puse scrisorile și jurnalele personale pe care Henrietta voia ca ea să le studieze și de care în curând fu absorbită.

Când se gândise la primii oameni stabiliți aici, crezuse că munciseră din greu ca să-și construiască o viață nouă într-o țară strănie, dar aceste ultime cercetări îi înfățișaseră un tablou total nou despre oamenii care făcuseră tot posibilul să-și facă viața plăcută. Bineînțeles, fuseseră căutători

de aur ; dar însemnarile erau pline de evenimente sociale, baluri, concerte, petreceri și nunți. Era greu de crezut că acum o sută cincizeci de ani acest mare oraș fusese o zonă sălbatică, locuită de o mână de oameni. Chiar când oamenii au început să sosească în număr mai mare, puteau scrie în 1850 : „Astfel a apărut orașul, format dintr-o jumătate de duzină de barăci tencuite, construite pe dunele de nisip“.

Când Barnaby apăru la ora promisă, ea se simți smulsă din secolul trecut.

— Știi, îi spuse ea lui Barnaby, că la sosirea navelor cu oamenii care aveau să se stabilească aici în anul 1850, nu se vedea altceva decât o clădire de piatră care era a vămii și încă două barăci ?

— Da, a fost cu mult timp în urmă.

— Nu atât de mult dacă te gândești la istoria Angliei. Imaginează-ți că la sosire, au intrat în Durban în care trase de boi și au trecut prin zona plină de tufișuri și flori exotice. Era atunci și un soldat care a dat drumul unui șarpe pe masă, în seara sosirii sale. A scris : „Este un ținut vesel unde șerpii vin și asistă la întrunirile festive“.

— Caraghios, comentă Barnaby. Bine, am să-ți promit că nu va apărea nici un șarpe la întrunirile noastre festive. Frank ne-a invitat la masă pe terasa de pe Berea.

— Berea, o, acolo își petreceau tinerii căsătoriți luna de miere.

— Cred că glumești, Julie, este doar la două mile depărtare de centrul orașului.

Da, pe vremuri locuiau în bordeiele din zonele sălbatice. Un bărbat scria despre Berea că era un loc veșnic verde unde elefanții se simțeau la ei acasă, ca și alte animale. Era cu siguranță foarte frumos pe atunci.

Berea era o colină înaltă în spatele orașului și Julie află acum că era plină de construcții de locuit, case și blocuri cu apartamente. Julie se opri și cumpără cosmeticele Helenei de la un centru comercial modern.

Când se întâlnește cu Barnaby, lucrurile păreau să meargă bine pentru acesta și părea că Frank era foarte entuziasmat de muzica lui. Spre binele lui, Julie spera ca Barnaby să-și găsească locul potrivit în această lume, dacă asta își dorea. Era clar că nu-l interesa deloc lucrul la fermă.

— Îți amintești că Gerard ți-a cerut să treci pe la docuri ? îl întreabă Julie pe Barnaby.

— O, Doamne, nu, am uitat. Cred că aş face mai bine să trec mai întâi pe acolo înainte de a da cu ochii de Gerard. Ce bine va fi când voi scăpa de toată afacerea asta cu ferma și cu tot ce e legat de ea.

Întoarse mașina și porniră spre docuri. Spre deosebire de multe alte orașe, aici docurile erau amplasate foarte central. Când era în piața din fața muzeului, se mirase că poate vedea portul și vase foarte mari. Trecură în viteză pe lângă iaht-club și coborâră până unde se desfășura activitatea comercială. Era un doc aglomerat ca oricare altul aparținând unui oraș mare, cu macarale care încărcau nave, zgomot de trenuri, țipelele docherilor, cheiuri de beton și parâme slinoase.

— O, Barnaby, ce schimbare ! exclamă ea.

— Față de ce ?

— Față de ce era.

— De unde știi cum era ?

— Am citit. Acesta era primul lucru pe care-l menționa orice om ce se stabilea aici. După trei luni de călătorie pe mare, erau uluiți de frumusețea golfului și a colinelor. Îmi amintesc de o descriere găsită într-o scrisoare : „Ca o foaie de argint, căminul păsărilor albe pe care omul nu le-a speriat niciodată“ și uită-te acum !

— N-am fi ajuns prea departe dacă am fi rămas la fel, nu-i așa ? spuse Barnaby.

— Cred că nu.

— Uite, aici ajunge tot zahărul nostru.

Barnaby arată spre niște barăci cu acoperiș curbat.

— Sunt impresionante. De ce au un acoperiș atât de ciudat ?

— Este o curbă parabolică, forma în care se așază zahărul în cădere. Noi trimitem trestia de zahăr la moară unde are loc procesul de rafinare și apoi vine aici în acele trailere pe care le vezi acolo și care au deschideri la fund. Zahărul este scos prin acele deschizături și coboară în depozite pe benzi rulante, ridicat până sus în siloz și aruncat într-un munte de zahăr care ia formă parabolică, de unde este apoi scos și încărcat pe nave care nu transportă altceva decât zahăr. Vezi nava aceea ?

— Cea cu drapelul sud-african ?

— Da, se numește Sugela, cuvântul zulu pentru zahăr.

— Știi o mulțime de lucruri despre zahăr. Credeam că de fapt nu te interesează subiectul.

— O, tot ce ți-am spus sunt lucruri elementare. Nu este nevoie de un efort intelectual deosebit pentru a ști cum se recoltează, macină și însilezează. Efortul vine când trebuie să fac ceea ce mă plictisește.

— Pe Gerard nu pare să-l plictisească.

— Nu, el este un tip deosebit și este mai tradiționalist. Lucrează ferma și tot ce este legat de ea. De fapt, familia noastră o are din 1850. Pentru mine nu are nici o importanță că bunicul a întemeiat-o și că a smuls-o din sălbăticie. Eu sunt adeptul vieții la oraș, dar am nevoie de banii necesari. Dă-mi un apartament ca al lui Frank și n-ai să mă mai vezi la fermă niciodată.

— Ce vei face dacă, așa cum spune Frank, cântecele tale au succes?

— O sterg la Johannesburg. Ce crezi? Pe urmă poate la Londra sau Los Angeles, undeva unde orice este posibil.

— Și Gerard?

— Ce-i cu el? ridică Barnaby din umeri.

— Nu s-ar sîpăra dacă ai pleca de la fermă?

— Nu-mi pasă, indiferent ce-ar face.

— Dar el, cu siguranță, a fost bun cu tine. Și ce va fi cu Helena? Nu-i va fi dor de tine? Se pare că aveți multe în comun.

Entuziasmul care strălucea până atunci pe figura lui frumoasă păli ca și când un nor ar fi ajuns în dreptul soarelui.

— Helena? Da, îmi va fi dor de ea. Zâmbi din nou și-și puse brațul în jurul taliei ei. La nai-

ba, sunt o mulțime de fete frumoase în lume, inclusiv tu. Acum ce-ai zice să luăm masa undeva și să mergem la o discotecă ?

De data asta, Julie fu de neclintit.

— Nu. A fost o zi minunată, dar i-am promis Henriettei că vom fi acasă la cină și nu pot să nu mă țin de promisiune.

Coborând scara spre salon, auzi vocea, pe cea a Henriettei și cea de bariton care nu putea fi decât a lui Gerard. Trupul ei o recunoscuse, înaintea minții, constată ea în timp ce o apucă acel tremur tâmpit. Se opri la ușă și-și auzi numele.

— Dar Julie este o fată minunată, Gerard. Nu ești de acord cu mine că ar fi soția ideală pentru Barnaby ?

— Poate, dar Barnaby ar fi soțul ideal pentru ea ?

— Of, Gerard, nu te mai purta astfel când este vorba de el ! Știu că are păcatele lui, dar are nevoie de o soție bună cu care să se stabilească și nu mă pot opri să nu gândesc că Julie ar fi perfectă. Este o fată sensibilă și drăguță.

— N-am observat că este din cale-afară de sensibilă. Oricum, nu este puțin prea serioasă pentru Barnaby ?

— Dar de asta are nevoie, de cineva care să-l încurajeze să lucreze mai mult. Dacă se va însura, își va găsi un scop în viață.

— Cred că și acum are unul, acela de a pierde cât mai mult timp posibil.

— Gerard, dar nu ești de acord că Julie ar fi o soție bună pentru el ? Sunt sigură că o place.

— Ce te face să spui că o place ?

— El i-o spune mereu.

— Chiar așa ? Nu, Henrietta, nu cred că este o idee foarte bună. Nu prea îmi place ideea ca Barnaby să se însoare cu Julie și să trăiască la fermă. Oricum, Julie a venit doar pentru trei luni. Nu încerca s-o faci să rămână pentru tot restul vieții.

Vocea Henriettei se auzi plină de dezamăgire.

— Nu înțeleg de ce te porți astfel. Mie mi se pare absolut încântătoare. Poate nu e genul tău. Este serioasă, cum ai spus, dar aveam nevoie de cineva care să mă ajute. Și este și frumușică. Nu cred că frumusețea ei n-a avut efect și asupra ta. Cred că ar fi perfectă pentru Barnaby. Nu înțeleg de ce obiectezi. Ce ai găsit neplăcut la ea ?

Replica lui se pierdu din cauza gongului care răsună în toată casa, pentru a aduna familia la cină. Acum, Julie știa ce gândește despre ea. Voia să plece de aici cât mai repede posibil. Probabil că-i dispăcea din noaptea petrecerii.

CAPITOLUL VIII

— Am s-o duc pe Julie pe proprietate în dimineata asta. Putem călări și mai antrenăm puțin caii, spuse Gerard.

Trecuseră câteva zile, iar Henrietta și Julie avansaseră cu pregătirea cărții. Într-o dimineață devreme, Gerard intrase în bibliotecă și fără nici un avertisment, îi făcu anunțul.

— O, dar nu știu dacă Henrietta se poate lipsi de mine, protestă ea.

Fusese bolnavă de dezamăgire când nu putuse data trecută să meargă cu el, dar acum o speria ideea de a-și petrece dimineata cu el.

— Bineînțeles că pot, draga mea, o asigură Henrietta. Doar nu crezi că sunt un exploatator de sclavi! Te-am invitat aici și în ideea de a-ți petrece o vacanță plăcută, iar până acum nu te-ai prea distrat. Nu spun asta pentru că o cursă călare ar însemna ceva foarte plăcut.

„Dar este foarte plăcut pentru mine“, gândi Julie în timp ce îmbrăca pantalonii de călărie. Gerard o trimisese pe Jessica să-i caute. Sunt ai Helenei? Dacă da, atunci iar va da de necaz cu sora Brown.

Tânărul grăjdar african aştepta în faţa treptelor cu caii.

— Poţi să-l călăreşti pe Jasper, îi spuse Gerard. Sunt sigur că ai să te descurci cu el. Helena îl găseşte blând, în pofida mărimii lui.

— Dar pot călări calul ei ?

— Da, de ce nu ? Animalul nu se mişcă suficient. Se plictiseşte în grajd mai tot timpul.

— Nu s-ar supăra ?

— De ce să se supere ? Ar fi bucuraoasă să-l poată antrena altcineva. Eu nu am destul timp pentru el.

Pornind pe alee, Julie se întoarse să-i facă semn Henriettei şi din nou i se păru că vede uniforma albă la fereastra de la etaj, dar nu putea fi sigură.

Cum se făcea că Gerard o luase cu el în dimineata asta ? Ce-i drept, îi spusese că-i va arăta proprietatea când se va ivi un moment favorabil.

Era o dimineată frumoasă cu aer proaspăt, rece şi curat. Călăreau pe drumul ce ducea la câmpurile de trestie de zahăr.

Jasper părea şi el încântat de frumuseţea dimineţii. Julie îl strunea bine. Dacă i-ar fi oferit cea mai mică şansă, ar fi putut s-o răstoarne şi ar fi ajuns departe, înainte chiar ca ea să-l poată vedea prin norii de praf.

— Te descurci cu el ? întrebă Gerard.

— Mă străduiesc, răspunse zâmbind şi el îi întoarse zâmbetul, totul făcând parte parcă din încântarea dimineţii.

— Ne vom opri când vom ajunge pe un loc mai înalt, ca să vezi câmpurile de trestie şi am

să-ți spun câte ceva despre cum merg treburile, îi promise el.

Când ajunseră la un loc pe care-l alege el, descălecară. El nu făcu nici un gest ca s-o ajute. Poate că se gândea la cealaltă dată. Julie ținea hăturile și el se apropie.

— Lasă-l pe Jasper. Nu se va rătăci. Vino să privești de aici.

În jurul lor se auzea doar acel zgomot slab care-o înspăimântase cu cealaltă ocazie, dar acum era cu Gerard, întrebându-se de ce se simțise atât de nervoasă mai înainte. Iarba șuierătoare, sunetul jalnic al unei păsări și cântecul îndepărtat al lucrătorilor făceau parte din experiența de a fi singură cu el.

Ca un ecou al gândurilor ei, el spuse :

— Suntem în sfârșit din nou singuri. M-ai făcut să cred că mă ocolești, Julie. De ce ?

— Lucrul pentru Henrietta îmi ocupă tot timpul, spuse ea abia auzit.

— Nu prea mult, dacă poți să-ți petreci toată ziua cu Barnaby la Durban.

— Dar asta a fost altceva. Eu am fost la bibliotecă pentru cercetări. I-am fost foarte folositoare Henriettei pentru carte și a fost de asemenea foarte interesant.

— Ți-ai petrecut acolo toată ziua ?

— Nu, răspunse ea. Începuse să se simtă stânjenită de acest interogatoriu. Am luat masa împreună cu Barnaby și Frank, acela care este interesat de cântecele lui.

— Așa deci. Crezi că vor duce la ceva ?

— De unde să știu ? Frank a părut foarte entuziasmat, dar de ce nu-l întrebi pe Barnaby ?

— Sunt sigur că-mi va spune cine știe ce ne-bunie. Dar hai să-l lăsăm pe Barnaby ! Sau ți se pare greu ?

— De ce să mi se pară greu ?

— Pare să aibă un efect mai mare asupra femeilor decât a bărbaților.

— Firește că are, pentru că este plin de farmec, spuse ea, dar să-l lăsăm pe Barnaby. Credeam că ai să-mi vorbești despre proprietate.

— Cu dragă inimă. Ce vrei să afli mai întâi ?

Mai jos în depărtare, într-un câmp din apropierea mării, ea văzu lucrătorii zulu tăind trestia.

— Acum este vremea recoltării ?

— Aproape tot timpul este vremea recoltării. Pentru trestia de zahăr nu există un anume anotimp. Într-un climat ca acesta ajunge oricând la maturitate. Tot anul se recoltează și se duce la moară.

— Dar trestia pe care o taie arată de parcă ar fi arsă. A fost foc aici ?

— Nu accidental. Trestia este arsă înainte de a fi tăiată pentru a fi curățată de ceea ce se aruncă și să rămână tulpina ușor de manevrat. Nu ai observat că uneori, atunci când bate vântul, cenușa ajunge până la noi ?

— Bine, dar nu este foarte periculos ? Focul nu scapă de sub control ?

— Se poate întâmpla, dar de obicei este supravegheat ca să nu devină de nestăpânit. Focul, ca și pasiunea, nu pot fi controlate prea mult. Nu ești de acord ?

— Bineînțeles, răspunse ea. Abia își dădu seama ce spusese pentru că inima îi tresări când el vorbi despre pasiune. Adică ce vrei să spui ?

— Vom merge mai aproape ca să vezi mai bine cum se procedează, propuse el.

Julie se bucură să călărească din nou, pentru că acum era mai departe de influența puternică a apropierii lui. Chiar și așa, călărind în spatele lui pe cărarea prăfuită, vederea acelor umeri puternici, ținuta capului, părul ondulat și ceafa îi dădeau o senzație de panică.

Ajunseră la câmpul de trestie ce se recolta, unde o mulțime de lucrători zulu o tăiau cu niște cuțite mari. Purtau saci pe umeri și ea se întrebă încet de ce.

— Tăiatul trestiei este o muncă destul de dură și au nevoie de puțină protecție. Sacii le protejează pielea, altfel ar putea să se taie sau să se lovească. Vezi, acolo lângă drum, trestia este ridicată în camioane cu furci ridicătoare, dar pentru munca în interiorul câmpului sunt folosite vagoane pe șine, trase de motoare mici, diesel.

— Ce se întâmplă cu câmpurile după recoltarea trestiei? Trebuie să semănați alte plante?

— Nu totdeauna. Vechile plante sunt scoase și rămân lăstarii lor pentru recolta viitoare. Când planta veche moare, cea mică răsară ca o nouă speranță de viață, o a doua șansă.

„Așa se întâmplă și cu mine? se întrebă ea. Când Jeremy m-a părăsit și s-a însurat cu Amanda, am crezut că viața mea s-a sfârșit, iar acum l-am uitat și viața mea a renăscut, dar poate cineva iubi de două ori, și de ce a trebuit să întâlnesc un bărbat ca Gerard, care este deja legat de Helena?”

— Ai căzut pe gânduri?

Îl privi în ochi și-i văzu din nou duritatea și siguranța de sine.

— Mă întrebam doar dacă și oamenii, la fel ca lăstarii, au o a doua șansă.

— Te întrebi dacă ai să-l uiți vreodată pe Jeremy și vei întâlni pe altcineva pe care să-l iubești? Asta depinde numai de tine, nu-i așa? Henrietta, se pare, crede că ți-ai întâlnit deja soarta. Și tu crezi la fel?

— Dacă am întâlnit-o, se pare că este una fericită.

Ea nu se gândea la Barnaby. Era departe de a se gândi la el. Toată atenția îi era concentrată asupra bărbatului din fața ei.

Porniră înapoi pe drumul nisipos și curând, cântecul lucrătorilor zulu rămase mult în urmă. El le făcură semne de salut cu mâinile. Observase cât de încântați erau aceștia când îl văzuseră pe Gerard și cu câtă înfocare îi răspunseseră când le vorbise în limba zulu, răsând din toată inima la glumele pe care ea nu spera că le va înțelege vreodată.

— Ce spuneau? întrebă ea.

— M-au întrebat cine ești și de unde vii. Sunt curioși ca niște pisici. M-au întrebat dacă am să plătesc un preț de mireasă bun pentru tine.

— Preț de mireasă pentru mine? Ce au vrut să spună?

— Au glumit. Bărbații zulu trebuie să plătească **lobola**, dau un număr de vite viitorului socru, înainte de căsătorie. Ei cred că este cazul să-mi iau o soție, așa că privesc orice femeie care mă însoțește ca pe o viitoare soție. Au spus că arăți a fi sănătoasă și destul de puternică ca să-mi naști fii.

Gerard răsese din toată inima și ea încercă să zâmbească, dar simți că roșește. Părea genul de bărbat care dorea copii. Dar Helena, frumoasa Helena, era fragilă ca un vis și cu siguranță prea delicată ca să nască copii.

Răceala proaspătă a dimineții trecuse acum ca și roua de pe firele de iarbă. Simțea căldura soarelui pe brațe, pentru că-și ridicase mânecile cămășii, și pe cap. Își făcuse o coadă pe care o le-gase cu o panglică roz.

— Părul tău strălucește frumos în lumina soarelui, spuse el. Arată ca aurul topit. Trebuie să-ți spun că mi-am revizuit părerea în legătură cu pasiunea ta pentru roz. Contrastul este splendid în dimineața asta.

De ce-i făcea atâta plăcere o aprobare din partea lui ?

— Ți-e prea cald ? Este un copac acolo. Ce-ar fi să ne așezăm puțin pe iarbă ? Am o sticlă cu cafea în cobur.

Legară caii și se așezară pe o piatră mare la umbra deasă a copacului. Bău cafeaua oferită încercând să ignore cum coapsa lui puternică era lipită de a ei. Simțea că o privește și că fața lui era aproape de a ei, dar-nu îndrăzni să întoarcă ochii. Îi simți brațul pe umeri. Ochii lui miste-riosi erau foarte aproape și verdele lor era ca cel al smaraldelor. O privea pe sub genele lungi și se încruntă, puțin amuzat.

— Tot nu mi-ai spus de ce m-ai ocolit, Julie. Te temi de mine ?

— Să mă tem ? De ce m-aș teme ? răspunse ea încercând să-și ascundă tremurul vocii.

— Te temi să recunoști atracția dintre noi.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Ei, haide, eu cred că știi. Te ascunzi în spatele trecutului, dar trebuie să admiți că a trecut vremea lui Jeremy ca dusă de vânt și că ești atrasă de mine. Poți să negi chiar și acum, când tânjești ca eu să mă port altfel ?

Buzele lui coborâra pe ale ei, țări și pretinzând un răspuns, iar ea simți că-i vine să țipe când extazul acestui fior îi cuprinse trupul.

În timp ce el o ținea strâns la piept, ea simțea că se înecă în valurile pasiunii.

Apoi, el o eliberă.

— Deci, m-am făcut înțeles ? Își dezveli dinții sclipitori într-un zâmbet arogant. Barnaby te sărută în felul acesta ?

Julie se ridică în picioare simțind că tremură, dar nu știa dacă de furie sau de dorință.

— Nu înseamnă nimic pentru tine, nu-i așa ? Tu și Barnaby mă obosiți. Nu vă interesează decât un lucru. Ei bine, n-am venit aici ca să fiu sedusă de nici unul dintre voi. Ți-am spus că am terminat cu bărbatii și am vorbit serios.

Gerard zâmbi și ea fu uluită de privirea lui batjocoritoare.

— Ai grijă, Julie. Sărutul tău mi-a spus că n-ai terminat cu bărbatii. De ce nu recunoști ceea ce știi că există ?

— Te înșeli, Gerard. Nu vreau să mă mai săruți. Ești prea sigur de tine. Dacă ți-am răspuns, a fost pentru că... pentru că...

— Pentru că-ți lipsește Jeremy ? Bine, Julie, nu te cred și voi continua să încerc să fac

dragoste cu tine ori de câte ori mi se va oferi ocazia. Într-o zi ai să înveți că este o nebunie să negi ceea ce este între noi.

Din nou era în brațele lui care o țineau strâns și-i mângâiau curbele trupului, găsimd locul unde bluza îi ieșise din pantaloni. Se auzi țipând când mâna îi atinse talia și spatele gol, dar protestele ei fură sufocate sub insistența sălbatică a sărutărilor lui.

Reuși să-l împingă și să scape din brațele lui.

— Lasă-mă în pace ! Ți-am mai spus că n-am nimic de-a face cu tine. Lasă-mă să plec ! Găsesc singură drumul spre casă.

Până s-o poată opri, Julie încălecă și porni pe drumul pe care veniseră. Nisipul moale al drumului n-o lăsa să audă dacă el venea în urma ei, spera însă să nu vină. Orbită de lacrimi, le șterse repede cu dosul mâinilor. Își putea găsi cu ușurință drumul spre casă și oricum îl știa Jasper. I se păru că aude ceva în spate și-l zori pe Jasper. Calul galopa și nu mai era sigură că-l poate stăpâni, dar se gândi că era în siguranță și nu avea mult de mers.

Intrară pe un drum pe care-l recunoscuseră a fi cel pe care veniseră de acasă. Întoarse capul și-l văzu pe Gerard. Părea s-o prindă din urmă și-l sili pe Jasper să facă un efort. Acum era aproape acasă. Atunci se întâmplă. Un șobolan maro mare, cât un iepure, țâșni din dreapta sub copitele calului urmat de aproape un șarpe lung cât o mașină și gros cât brațul unui bărbat.

Julie țipă. Nu văzuse niciodată ceva atât de înspăimântător. Jasper se sperie de țipătul ei, pe

cât de tare se speriasse și ea de șarpe, ridicându-se în două picioare. Auzi un strigăt în spate și se agăță de Jasper în speranța că acesta se va liniști. Dar calul nu se liniști. Începu să se învântească pe loc și o aruncă din șă.

Precis că Gerard era foarte aproape de ea, pentru că într-o clipă descălecă lângă ea. Îi putea auzi bătăile inimii, pentru că el o ținea strâns la piept.

— Julie, copil nebun, ai pățit ceva?

Julie deschise ochii și-i văzu privirea îngrijorată.

— Cred... că nu m-am lovit prea tare. Unde este Jasper?

— Aici. Nu-ți face griji din cauza lui, afurisitul.

Calul păștea liniștit pe marginea drumului, de parcă nimic nu se întâmplase. Pitonul nu se vedea nicăieri.

— Alergam prea repede, apoi am văzut șarpele și Jasper s-a speriat, îi explică ea, tremurând.

— Un piton? Da, ei pot speria caii, dar tu n-ar fi trebuit să îți. Asta l-a speriat pe Jasper mai tare decât vederea șarpelui. Promite-mi ceva, adăugă el.

— Ce anume?

— Că nu mai îți astfel niciodată dacă nu ești în pericol de moarte.

— Îmi pare rău că te-am speriat, mormăi Julie.

— Speriat? Poți s-o mai spui o dată. Mi-a înghețat sângele în vine. Nu mai face niciodată astfel, promite-mi.

Julie izbucni în râs.

— Dacă-mi promiți să nu mai repeți performanța din dimineața asta, îți promit și eu.

Gerard se încruntă puțin.

— Asta nu-ți pot promite. Știi foarte bine, iar într-o zi am să te fac să admiți că și tu mă vrei la fel de mult pe cât te vreau și eu.

— Ce se întâmplă aici ?

Sora Brown stătea în picioare și-i privea de sus. Ochii ei iscoditori înregistrau totul în detaliu. Cu siguranță că-l văzuse pe Gerard strângând-o la piept și acum privea cum o ajută să se ridice.

— Ah, soră Brown, ce noroc că ai venit. Jasper a fugit cu Julie. S-a speriat de un piton ieșit din lanul de trestie. Ai putea s-o duci pe Julie în casă și eu să văd de cai ? Nu cred că a pățit mare lucru. Am să vin la prânz să văd ce faci, Julie.

— Știam că nu trebuie să încerci să-l călărești pe Jasper, comentă sora Brown în timp ce o ajuta fără menajamente să ajungă în camera ei. Înainte de accident, Helena ajunsese la o performanță în materie de cai pe care nimeni nici nu poate spera s-o ajungă. A fost o nebunie și egoism din partea domnului Gerard să te lase să-l călărești, dar mă rog, cred că știe ce face. Și dumneata la fel.

— Ce vreți să spuneți de fapt, soră Brown ?

— Vreau să spun că ești o fată foarte atrăgătoare. Domnul Barnaby pare că așa gândește, iar Dumnezeu știe că are destulă experiență, dar cu starea în care este Helena, cred că nu te aștepti ca domnul Gerard să nu profite dacă o fată i se aruncă în brațe. Dar ascultă-mă ce spun, ori-

ce-ar spune ca să ajungă la dumneata, nu înseamnă nimic. Cum ar putea să însemne ceva? Helena este unica femeie pentru el, așa a fost și așa va fi întotdeauna. Ascultă-mi sfatul și nu te apropia prea tare de el, altfel vei încasa o altfel de căzătură.

Julie era plină de vânătași și zdruncinată de căzătură, însă cel mai rău o loviseră cuvintele doamnei Brown. O făcuseră să se simtă oribil de ieftină. Începu să-și dorească să nu-l fi întâlnit niciodată pe Gerard. Scăpase dintr-o dilemă și căzuse în alta care era și mai rea, și pe cât de rea pe atât de fără speranță.

CAPITOLUL IX

— Jessica mi-a spus că sora Brown a trebuit să se urce în pat. Spunea că are o migrenă. Se pare că a fost foarte nervoasă în ultima vreme. Îmi pare rău că trebuie să-ți cer, Julie, dar nu ai vrea să-i ții companie Helenei în această după-amiază? Gerard și Barnaby sunt foarte ocupați și este după-amiază liberă a Jessicăi. Se duce la o întrunire metodistă joia după-amiază și n-am îndrăznit să-i spun să nu se ducă, spuse Henrietta.

— Bineînțeles că am să merg la ea. Trebuie însă să termin de scris la mașină aceste notițe. Vrei să mai fac cercetări despre această revoluție?

— Nu acum, dar cred că mai târziu vom putea petrece câteva zile la Giant's Castle unde a avut loc lupta. Poate am să-l conving pe Gerard să-l lase pe Barnaby să ne ducă acolo cu mașina. Este un loc foarte frumos și complet diferit de această parte a țării, chiar dacă nu este departe. Este o regiune muntoasă și destul de rece la această vreme din an. Acolo s-ar putea chiar să ningă. Ai vrea să mergi?

— Da, mi-ar plăcea. Căldura de aici este minunată dar mi-ar plăcea să văd munții. Drakenberg, muntele dragonului, are un nume sălbatic și minunat. Vrei să merg acum la Helena ?

— Da, dacă vrei, dragă. Jessica vă va aduce prânzul în cameră. Este plăcut astăzi și veți putea sta afară pe balconul apartamentului Helenei. Sper ca Gerard să te elibereze mai târziu, dacă sora Brown nu se va simți bine.

Când ajunsese la apartamentul Helenei, o găsi pe aceasta într-un pat metalic de zi, cu o cuvertură în dungi albe și galbene. Purta un costum de baie croșetat din bumbac alb, format din trei triunghiuri a câte un centimetru fiecare. Picioarele lungi și restul trupului subțire erau bronzate uniform și căpătase o culoare aurie, iar părul negru era strâns într-un coc în vârful capului. Nu se vedea nici o urmă a handicapului ei, iar Julie presupuse că motivul era îngrijirea atentă a sorei Brown care-i făcea masaj și o menținea în formă.

Prânzul le fu servit pe o măsuță cu roțile și era alcătuit din somon afumat și salată verde, urmat de o salată de fructe cu ananas proaspăt, mango, banane și papaya, mirosind foarte plăcut și exotic. Helena mănăcă foarte puțin. O privea foarte atent, până când Julie se simți stânjenită. Era imposibil, dar amintirea sărutărilor furate de Gerard o făcea să se simtă de parcă îi fuseseră imprimare pe față.

— Olive a spus că l-ai călărit pe Jasper, dar a fost prea mult pentru tine, spuse Helena, în timp ce se juca cu o feluță de somon și o bucată microscopică de salată.

— Este un cal foarte frumos, dar da, m-a trântit. Mă tem că mergeam prea repede și s-a speriat de un piton care vâna un șobolan.

— Îmi place să călăresc ca vântul. El n-a mers niciodată prea repede pentru mine. Gerard era supărat că ai mers prea repede ?

— Nu, nu cred.

Își aminti cum o strânsese Gerard la piept. Nu, nu părea supărat. De fapt comportamentul lui fusese foarte aproape de tandrețea pe care ea i-o cunoscuse.

— Abia aștept să călăresc din nou, oftă Helena. Ochii ei erau măriți și visători.

— Sursă sigură că ai s-o faci curând.

— O, Julie, ajută-mă ! o imploră Helena.

— Cu bucurie, dar, Helena, nu înțeleg. Cum aș putea să-ți fiu de ajutor ?

— Ai putea să mă lași să încerc să merg cu aparatul pe care l-a trimis doctorul. Olive nu mă va lăsa să-l încerc, dar sunt sigură că aș putea.

— Dar Olive nu pare să fie de acord. Pare să creadă că este periculos.

— O, totdeauna este prea grijulie. Mă tratează ca pe un copil și eu nu mai sunt. Vreau să fiu din nou bine, destul de bine ca să duc o viață normală, destul de bine ca să mă mărit.

— Știu că vrei, Helena, dar cum să mă împotrivesc eu sorei Brown ? Nu am pregătire medicală.

— Nici ea nu are, sau oricum prea puțină. De ce să-mi trimită specialistul acel obiect dacă ar fi crezut că nu-mi este de nici un ajutor ?

— Cred că ai ceva dreptate, dar nu, Helena, n-o pot face. Riscul este prea mare. Aș fi neno-

rocită dacă ți-aș face vreun rău. Uită acum de asta. Nu crezi că ar fi mai bine să te odihnești ?

Julie o duse pe Helena sub umbra unei umbrele de plajă cu alb și galben. O privi închizând ochii și se declară mulțumită că aceasta abandona discuția despre aparatul de mers.

Se așază pe un șezlong, cu picioarele întinse și cu capul rezemat pe pernele în dungi. Era minunat să stea întinsă și să vadă cum cerul albastru intens se armoniza cu florile de un roz intens de bougainvillaea și să audă zumzetul albinelor. Era foarte plăcut și totodată neobișnuit, pentru că de obicei ea era mereu ocupată. Ce diferit i se părea Helenei care stătea aici mereu, fără să aibă vreo activitate de când avusese loc accidentul, ea căreia îi plăcuse să călărească în galop. Specialistul crezuse sigur că aparatul îi va fi de ajutor, dar de ce era sora Brown atât de înverșunată împotriva lui ?

Când Helena se trezi, părea foarte frumoasă. Ochii ei strălucitori nu aveau astâmpăr când vorbea cu Julie și mâinile ei albe și subțiri fluturau tot timpul.

— Spune-mi, Julie, ai un prieten ?

— Acum nu, Helena.

— Ai fost vreodată îndrăgostită ? insistă Helena.

— Așa am crezut odată.

— Și ce s-a întâmplat ?

— S-a însurat cu altcineva, o prietenă de-a mea.

— O, dar de ce l-ai lăsat ? N-aș lăsa niciodată bărbatul pe care-l iubesc. O dată ce un bărbat

este îndrăgostit de mine, așa trebuie să rămână mereu. Părea foarte convinsă de ce spune.

— Poate că asta ar merge la tine, dăr nu și la mine, spuse Julie.

— Biată Julie! Îți doresc să întâlnești pe cineva pe care să-l poți iubi cu adevărat, oftă Helena. Barnaby trebuie să te ducă la mai multe petreceri ca să poți cunoaște lume.

— Te rog, nu încerca să faci planuri pentru mine. Nu cred să fie de prea mare folos.

— Dacă aș fi capabilă să mai merg vreodată, aș putea să te prezint unor bărbați potriviți. De obicei roiau în jurul meu, dar acum Olive este atât de rigidă și nu mă lasă să am prea multă companie. La început, oamenii veneau să mă viziteze, dar purtarea ei i-a îndepărtat. O, Julie, hai să încercăm aparatul. Olive nu va afla niciodată.

Văzându-i ochii strălucitori și figura imploratoare, Julie se înduplecă. Oricum, specialistul îi trimisese în speranța că-i va fi de ajutor, iar toată lumea spunea că Olive nu este o persoană prea calificată. Barnaby spusese că incapacitatea Helenei de a merge nu se datora vătămării fizice cât blocajului psihic, așa încât dacă acum dorea să încerce să meargă... ei bine, de ce nu?

Își izgoni din minte gândul că cu cât Helena va merge mai curând, cu atât mai repede se va mărita cu Gerard. Își spuse că nu avea nici o legătură cu ea. Gerard îi arătase clar că fusese atras de ea doar pentru satisfacerea nevoilor fizice imediate. O dată ce se va însura cu Helena, nici o altă femeie nu va însemna nimic pentru el. Trebuie deci să încerce s-o ajute pe aceasta, nu numai pentru binele ei ci și pentru al lui Gerard, și nu în ulti-

mul rând al ei. Dacă Helena este capabilă să-și revină, această atracție teribilă dintre Julie și Gerard trebuia să pălească.

— Bine, spuse ea, încercăm.

O conduse pe Helena înapoi în cameră și aduse aparatul din colțul unde fusese abandonat.

— Crezi că ar trebui să-l încercăm pe hol ? întrebă Julie. Este lumină și nu sunt piese de mobilă de care te-ai putea lovi.

— O, Julie, ești minunată că mă lași să încerc. Sunt atât de bucuroasă !

— Nu trebuie să te aștepti la cine știe ce rezultate de la început și n-am să te las mai mult decât câteva secunde. Probabil că picioarele tale sunt foarte slăbite pentru că nu le-ai folosit multă vreme.

Helena râse încântată.

— Aici greșești, Julie. Am făcut tot timpul exerciții și masaj. Cum crezi că mi-aș fi întreținut corpul astfel ?

— Sper să ai dreptate. Se îndoia foarte tare de dorința Helenei de a merge, iar acum căzuse în cursa ei.

O ajută să se ridice, susținând-o. Helena se ridică și se agăță de Julie reușind să stea în picioare cu ajutorul aparatului.

— Acum, spuse ea, hai să vedem ce pot face. Sunt sigură că mă va ajuta. Olive este prea speriată ca să mă lase să încerc.

Cu Julie alături de ea, reuși să avanseze în strânsoarea aparatului.

— Uite, merg ! țipă ea triumfătoare.

Reuși să avanseze zece pași.

— Cred că este destul pentru prima dată, spuse Julie îngrijorată. Lasă-mă să te ajut să te așezi din nou în scaun să te odihnești.

— O, nu, încă nu, Julie, iubito. Este minunat că merg din nou, chiar și cu armura asta. N-o să-mi facă nici un rău. Vreau să mai merg puțin. Lasă-mă să merg până la fereastra coridorului să văd trandafirii din grădină. A trecut un secol de când nu i-am văzut. Acolo mă plimbam cu Gerard în lumina lunii. Era atât de romantic și parfumul trandafirilor minunat, fântânile argintate de lumina lunii în albastrul nopții.

Julie încercă să alunge imaginea pe care i-o crease Helena. Încercă să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea. Helena deja făcea progrese, mergând destul de bine în cușca ei de metal, râzând când se apleca, foarte mândră de ce reușise.

— Chiar cred că ar trebui să te întorci și să te odihnești, o sfătui îngrijorată.

Când consimțise s-o ajute să folosească aparatul, se gândise că va fi doar pentru câteva clipe, dar nu reușea să învingă dorința puternică a Helenei. Au stat la fereastră să privească trandafirii care se scăldau în lumina soarelui și la întinderile verzi cu fântâni decorative.

— Să-ți aduc un scaun ? întrebă Julie.

— Nu, vreau să merg singură înapoi. Îți promit că am să mă odihnesc după aceea.

— Dar nu ești extenuată ?

— Puțin, dar este minunat să simt că aș putea fi capabilă să fac progrese, ce contează puțin efort ?

Julie o ajută și întoarce aparatul înapoi. Era îngrijorată și simțea că trebuie să insiste ca Helena să se întoarcă în scaunul ei, dar hotărârea acesteia era mai puternică. Mersul înapoi era mai lent și observă că Helena arăta obosită.

— Lasă-mă să-ți aduc scaunul, Helena.

— Bine, da, du-te și adu-l. Cred că am făcut destul pentru azi, admise ea în sfârșit.

— Atunci rămâi pe loc și nu te mișca. Vin înapoi imediat.

Nu lipsise de lângă ea mai mult de câteva secunde când o auzi țipând. Julie îngheță. Cu inima bătându-i tare, alergă pe coridor. Helena era sleită de puteri și aplecată peste aparat, iar în cadrul ușii apăruse Gerard.

— Pentru numele Cerului, ce se întâmplă aici? Tremura și avea fața cenușie.

— Ajută-mă s-o pun în scaun, spuse Julie. Încerca să folosească aparatul și s-a obosit prea tare.

— Dar de ce ai lăsat-o singură?

— Doar o clipă. Am fost să aduc scaunul.

Julie privi îngrijorată cum el se îndreptă spre Helena și o ridică cu grijă. Helena avea ochii închiși, dar părea să respire normal. Gerard era încreștat în timp ce o ducea spre pat.

— Adu-mi sărurile volatile, îi ordonă el. Trebuie să fie în dulapul pentru medicamente.

Julie se grăbi să-i asculte instrucțiunile. Se simțea îngrozitor. Acum știa că nu trebuia să cedeze rugămintelor ei, dar i se păruse că făcea progrese și o vazuse cât era de fericită.

— Telefonează doctorului. Găsești numărul în agendă.

Helena își revenise puțin, iar paloarea fusese înlocuită de o transparență de alabastru.

— Nu este nevoie, murmură ea. Mă simt bine, Gerard. Nu-i nimic.

— Nimic ? Te găsesc leșinată după ce ai încercat să mergi cu nebunia aceea și tu spui că nu e nimic ? Nu, Helena, insist să vadă medicul dacă ai pățit ceva. Ce a fost în mintea ta, Julie, s-o încurajezi la astfel de lucruri ?

— Îmi pare rău. Acum îmi dau seama că a fost o prostie. Simțea că nu-i poate întâlni privirea acuzatoare.

— Prostie ? A fost o acțiune de-a dreptul criminală !

— Aparatul a fost trimis de un doctor așa că putea să încerce să-l folosească...

— Sora Brown, care este tot timpul cu Helena, trebuie să știe ce este mai bun pentru ea. Nu i s-a părut o idee bună ca Helena să încerce aparatul, deci, tu ce drept aveai să nesocotești ce a decis ea ?

Helena întinse o mână slabă.

— Gerard, nu te purta astfel. Julie a încercat chiar să mă ajute și eu am mers bine, dar prea mult. Julie nu știe cât de repede obosesc.

— Ar fi trebuit să judece !

— Ce se întâmplă ?

Sora Brown stătea în pragul ușii, privind de la unul la altul.

— O, Olive, iubito, am încercat aparatul cu Julie și am mers, chiar am făcut-o ! exclamă Helena. Nu este minunat ?

— Foarte minunat, atâta doar că am găsit-o leșinată și Julie nu era nicăieri când am venit eu. Te rog să vezi de ea, soră. Am trimis după doctor.

Sora Brown se apropie de pacientă și-i luă pulsul, apoi privi dușmănoasă spre Julie.

— Trebuia să știu că se va întâmpla ceva cumplit dacă o voi lăsa cu dumneata ! Să nu crezi că nu-mi dau seama ce se întâmplă ! Știu bine din ce parte bate vântul ! Se întoarse spre Helena și tipă : De ce ai lăsat-o să te convingă să folosești aparatul ? Nu a vrut decât să-ți facă rău.

Gerard interveni cu asprime.

— Este o acuzație ridicolă, soră Brown. Cum poți să spui asta ?

— O, da, bineînțeles, îi luați apărarea, nu-i așa ? Dar eu știu foarte bine ce se întâmplă. Am ochi, să știți, iar acum biata mea micuță zace. Doar Cerul știe cât rău i s-a făcut !

Helena părea să-și mai fi revenit puțin. Ochii ei întunecați îi priveau gânditori pe Julie și pe Gerard. Ea nu negă, așa cum sperase Julie s-o facă. Acum că apăruse sora Brown, părea să fie mulțumită să revină la starea de cocon în grija sorei. Frumoasa fată care-și dorise să meargă dispăruse.

— Uite mașina doctorului pe alee. Vrei să-l întâmpini, Julie ?

După ce-l primise pe doctor, Julie aștepta nerăbdătoare și îngrijorată în hol. Sora Brown îi închisese ușa în nas, iar acum ea făcea drumuri dus-întors pe hol în speranța că va putea vorbi cu doctorul când va coborî. Gerard îi luase apărarea față de acuzația sorei dar acum Julie regreta că o

lăsase pe Helena să încerce aparatul. Spera din tot sufletul să nu se fi întâmplat nimic rău. Regreta teribil că se lăsase convinsă de Helena.

În sfârșit, după un timp care i se păru o veșnicie, doctorul se îndreptă spre hol. Gerard cu siguranță rămăsese cu Helena.

— Domnule doctor, trebuie să-mi spuneți. Este bine? Am greșit lăsând-o să încerce aparatul?

Doctorul Walker era un om inimos, genul de bărbat inteligent.

— Să greșești? Prostii, draga mea domnișoară, ai făcut un lucru minunat de bun.

— Dar Helena a scăpat nevătămată?

— Bineînțeles. Este exact ce-i trebuie, compania unei tinere persoane ca dumneata o stimulează, nu ca sora Brown. Soră? pufni el. În spitalul meu n-ar ajunge prea departe! Nu, draga mea, n-ai făcut nimic rău. Este pentru prima dată când Helena a arătat interes pentru mers și trebuia ajutată să încerce. Sora Brown este ca o cloșcă cu pui. Câteodată mă face să cred că are interes ca Helena să rămână astfel și să nu devină o persoană normală, o persoană care să înfrunte din nou viața, să se mărite și să aibă copii. Ai face o treabă minunată dacă ai convinge-o pe Helena să se ajute puțin singură, dar pentru asta va trebui să treci de sora Brown și trebuie să admit că ar fi o performanță. Am să vorbesc cu Gerard când voi putea discuta singur cu el.

— Sper să reușiți, spuse Julie. Sora Brown însă, a îngrijit-o pe Helena toată viața și crede că știe ce este mai bine pentru ea.

— O prostie ! O cocoloșește prea tare. Părerea mea este că știe că are o slujbă bună și nu vrea s-o piardă. Acest aparat este ultima invenție și total sigur dacă este folosit corect. Nu trebuie să se obosească prea mult cu el, dar exercițiul cu acest aparat nu are cum să-i facă rău. Încearcă s-o convingi să-l folosească din nou.

— N-aș îndrăzni după cele întâmplate azi, mărturisi ea.

— De ce nu ? Probabil că i-ai făcut un serviciu enorm. Străduiește-te pentru ea, este o fată bună. Și pentru Helena și pentru Gerard situația prezentă este tragică. Cu cât o vei încuraja mai curând să meargă, cu atât mai curând se vor căsători și vor duce o viață normală. Nici lui nu-i este bine. Bărfele spun că aleargă după legături ușoare care ar putea frânge inima unei fete. Este adevărat că pentru el asta nu înseamnă nimic, într-adevăr inima lui îi aparține Helenei.

„Așa stau lucrurile, gândi ea, privind în urma mașinii doctorului. De ce trebuia totdeauna să simtă că-i explodează trupul când cineva pomenea de dragostea lui pentru Helena ?” Neliniștită și nefericită ieși în grădina de trandafiri. Gerard crezuse într-adevăr că intenționase s-o rănească pe Helena ? Fusesse atât de supărat pe ea, dar era clar că nu crezuse acuzațiile sorei Brown. Cum putea face ce-i ceruse doctorul, ca ei să fie uniți pentru tot restul vieții, când acest gând era cumplit de dureros pentru ea ?

CAPITOLUL X

Așa cum spusese doctorul, Helena nu pățise nimic din cauza folosirii aparatului, dar sora Brown continuă să vegheze asupra ei ca un câine de pază în următoarele câteva zile, iar Julie nu s-ar fi aventurat să facă ce spusese doctorul.

Barnaby avea obiceiul să vină s-o vadă după-amiezile, deranjând-o de la lucru cu discuțiile lui frivole și cu dorința de a-i face curte.

— Ce vești ai despre cântecele tale ? îl întreabă Julie ca să schimbe subiectul.

— Minunate. Se pare că banii vor începe să curgă și eu trebuie să mă întâlnesc din nou cu Frank în acest weekend. Este o sesiune de înregistrări.

— Dar nu în acest weekend te-a rugat Henrietta să ne duci la Giant's Castle ?

Barnaby își frecă fruntea.

— O, Doamne, da, am uitat total ! Am s-o rog pe Henrietta să amâne.

Julie observă că el nu sugerase amânarea întâlnirii cu Frank. Știa că cererea de rezervări de locuri era mare la biroul din Natal Parks și că Henrietta fusese norocoasă să găsească niște locuri

care fuseseră returnate. Acum era imposibil să schimbe plecarea de la o săptămână la alta.

— Nu cred că va putea face amânarea. Cred că va fi dezamăgită, Barnaby.

— Îmi pare rău, dar nu pot face nimic. Frank a aranjat deja totul. Călătoria Henriettei va trebui să mai aștepte.

Când Henrietta află de răsturnarea planurilor nu păru deloc tulburată.

— Îmi pare rău că Barnaby nu poate veni cu noi și știu că ți-ar fi plăcut, spuse ea. Este de altfel singurul motiv pentru care l-am solicitat, dar dacă el nu poate veni, îl avem pe Gerard. În ultima vreme a muncit foarte mult și merită să facă o pauză. Nu va fi nici o nenorocire dacă își ia două zile libere.

— O să vrea să vină cu noi ? se bâlbâi Julie. Era încântată și în același timp îngrozită de propunerea Henriettei.

— Bineînțeles. Lasă-l în seama mea. De fapt, el știe mai multe despre acea parte a țării decât Barnaby și despre istoria timpurie din Natal. Va fi un însoțitor interesant pentru tine, dacă nu la fel de romantic ca Barnaby.

„Ce puțin știi !” își spuse în gând, zâmbind de naivitatea bătrânei doamne. Dorința o luase înaintea gândului și Henrietta făcuse tot ce-i stătea în putere s-o apropie de Barnaby, chiar dacă nu întotdeauna fusese plină de tact când îi lăsase singuri în bibliotecă.

— Vei avea nevoie de haine groase și de un hanorac, o preveni bătrâna doamnă. Este mult mai rece în munți decât în Zululand în perioada asta. Ai lucruri groase ?

— Am câteva, dar nu un hanorac. Nu m-am gândit că aici o să-mi trebuiască.

— Am să împrumut unul de la Helena, promise Henrietta.

„Se pare că-mi voi petrece viața împrumutând lucruri de la Helena, gândi ea. Sunt sigură că Olive va fi plină din nou de dezaprobare.”

Era un hanorac frumos, crem și dublat cu blăniță de miel. Julie se duse la Helena să-i mulțumească.

— Henrietta mi-a spus că s-ar putea să ai nevoie de el în weekend. Îl împrumuți și pe Gerard? Mă bucur că-l lași pe Barnaby să-mi țină companie, îi spuse Helena.

— Bine, dar nu pleacă la Durban?

— N-o să fie plecat tot timpul și mi-a promis că va petrece o parte din timp cu mine.

Julie era conștientă că sora Brown era cu ochii pe ea, suspicioasă și răzbunătoare.

— Sper că hanoracul acesta nu va fi murdărit. Este foarte greu de curățat.

— O, Olive, este doar un lucru vechi, interveni Helena. L-am îmbrăcat de multe ori pe munte când mergeam la călărie cu Gerard și Barnaby. Când am să încep din nou să merg, voi avea nevoie de o garderobă nouă. Nu mă interesează ce se va întâmpla cu hainele pe care le-am avut înainte. Vreau să-mi aleg lucruri noi pentru trusou.

— Și când va fi asta? întrebă Olive încruntată.

— Mai devreme decât îți închipui, spuse Helena.

Era pentru prima dată când Julie o auzea pe Helena sfidând-o pe sora Brown și se gândi că este poate un semn bun, un semn că era nerăbdătoare să încerce din nou să meargă. Ea simți că nu mai era în stare s-o ajute. Ce putea face, când sora Brown credea că ea intenționase să-i facă rău și Gerard credea că acțiunea ei era criminală ?

— Domnul Gerard nu acceptă de obicei să-și lase activitatea de la fermă, spuse Olive cu o umbră de subînțeles. Mă întreb care-i motivul ?

— O face pentru că nu vrea s-o dezamăgească pe Henrietta. Mie așa mi-a spus. Și te rog să nu-i vorbești lui Julie în felul acesta, doar nu este interesată de Gerard, nu-i așa, Julie ? Ea este prietena mea. Nu mi l-ar lua pe Gerard, indiferent ce ai spune tu, Olive.

Olive părea încurcată. Gura ei se strâmba într-un zâmbet cinic, în timp ce o privea fix pe Julie. Tot ce simțise ea pentru Gerard până atunci, păru pentru o clipă tăvălit în noroi.

Sufletul ei se înalță când se află lângă Gerard în mașina confortabilă ce mergea pe autostrada spre Giant's Castle. Departe de coastă și de Natal Midlands vremea era rece, în ciuda soarelui strălucitor.

— Nu este de mirare că primii coloniști au fost încântați de această parte a țării, spuse Julie.

— După o călătorie grea au găsit frumusețile promise, comentă Henrietta.

— Mi se pare un peisaj familiar, seamănă cu cel din Anglia dar la o scară mai mare.

— Îl vezi iarna, îi spuse Gerard. Acum copacii sunt desfrunziți și iarba uscată. Ploile vin vara și atunci să vezi vegetație luxuriantă.

Se opri să bea o cafea în orașul universitar Pietermaritzburg, un loc încântător, strămutat parcă din vechea Anglie Victoriană în Africa. Casele liniștite cu zăbrele frumoase de metal la ferestre păreau rămase dintr-o epocă mai grațioasă.

— Apartine generației mele, spuse Henrietta.

— Dar, Henrietta dragă, tu nu ești atât de bătrână, protestă Gerard.

— Bineînțeles că sunt. M-am născut în timpul domniei Reginei Victoria.

— Așa este, dar greu de crezut că ai sărit peste atâtea generații.

— Asta este uluitor și cu această parte de țară. Englezii s-au instalat aici abia acum o sută cincizeci de ani, dar câte s-au schimbat în acest răstimp !

Julie își bău cafeaua liniștită, pe terasa însorită a hotelului. Se temuse de această zi, iar acum că sosise era mai fericită decât fusese vreodată. Depășise sentimentul de vinovăție legat de strania afecțiune pentru Gerard și se simțea bine. Nu mai avea nici o importanță ce avea să se întâmple în continuare. Aici, el părea o altă persoană, fermecătoare și drăguță cu Henrietta, curtenitoare și prietenoasă cu ea.

Senzația de vacanță fără griji persistă și în restul zilei. Acum mașina se îndrepta spre fermele din zonă, cu pășuni mari pe care pășteau vaci.

Când trecură prin orașelul Mooiriver, Gerard îi atrase atenția că peisajul se va schimba când se vor apropia de munți.

— Uită-te în stânga și ai să vezi că apare Little Berg și apoi tot lanțul de munți.

— Ce înseamnă „mooi“? L-am întâlnit foarte des în scrisorile pe care le-am citit.

— Drăguț, bun, frumos, de fapt așa cum ești tu, spuse Henrietta.

— Sunt de acord, spuse și Gerard zâmbind. Juliei i s-ar putea spune „mooi meisie“, nu-i așa?

— Și ce înseamnă? întrebă ea din nou.

— O fată frumoasă, răspunse Gerard.

Julie simți cum roșește și încercă să-și ascundă bucuria că primise un asemenea compliment din partea lui. Peisajul deveni mai sălbatic, iar munții mai înalți. Din când în când se vedeau cursuri de apă.

— Populația zulu îi numește Quathlambia care înseamnă muntele sulitelor, din cauza piscurilor zimțate, dar coloniștii i-au spus Drakenberg, muntele Dragonului, o informă Gerard.

— Arată de parcă ar ascunde câțiva dragoni în peșterile sale, nu-i așa? întrebă Julie.

Era încântată de frumusețea și asprimea ținutului. Pe deasupra zgomotului mașinii i se păru că aude un murmur de ape lângă drum și dintr-o dată un stol de păsări se ridică în zbor țipând.

Ajunseră în curând la poarta rezervației. Un zulu înalt în uniformă kaki îi salută și verifică numărul mașinii în caietul său. Ajunseră la un grup de clădiri pentru turiști, construite astfel încât să nu facă notă discordantă cu simplitatea

peisajului montan. Descoperiră că li se rezervase o căsuță cu priveliște asupra văii ce se întindea până la Giant's Castle. Fusesse construit în roca muntelui care forma chiar peretele sufrageriei. Era aproape de o crăpătură îngustă între două stânci acoperite cu ierburi, așa încât privit de la distanță, făcea parte integrantă din peisaj.

Își aduseseră provizii, dar complexul beneficia de o bucătărie centrală și imediat după ce despachetară, un băiat zulu în uniformă albă își făcu apariția cerând instrucțiuni pentru masa lor de prânz.

— Eu înțelesesem că vom sta în cort, dar văd că ne bucurăm de tot confortul, comentă Julie.

— După prânz, vom merge pe jos să te pregătesc pentru urcușul spre Longalibalele Pass de mâine. Vii și tu, Henrietta ?

— Da, trebuie să mă încumet la o plimbare pe jos. Nu trebuie s-o obosești prea mult pe Julie. Trebuie să-și conserve energia pentru drum lung.

— Prostii, este tânără și o să reziste la condiții dure, nu-i așa, Julie ?

— Poate că nu, răspunse ea.

Nu-i plăcea să fie considerată rezistentă. Era mai romantic să fie feminină și fragilă. Henrietta avea optzeci de ani și părea să combine cu succes rezistența cu feminitatea.

Îeșiră la plimbare în după-amiaza de iarnă, spre peșterile de deasupra văii râului Bushman. Era bucuroasă că Henrietta mergea cu ei. O speria gândul de a rămâne singură cu Gerard întreaga zi ce avea să urmeze, dar ce s-ar putea întâmpla ?

Aveau să facă un urcuș greu spre trecătoare și să-i descrie apoi locul Henriettei. Fusesse o cățărare periculoasă pentru cei care cu multă vreme în urmă duseseră bătaia acolo și care fuseseră nevoiți să-și tragă caii după ei până sus. Acum doar sentimentele lor erau periculoase, gândi ea și se înfioră la gândul că avea să fie din nou în compania lui.

— Ce loc minunat! exclamă ea, în timp ce înaintau pe poteca dintre construcții.

— Este foarte frumos vara, spuse Henrietta! Din nefericire, acum nu mai sunt flori...

— Dar este frumos și acum, spuse Julie.

Totul era ca un vis liniștit la lumina după-amiezii de iarnă, iar când ea își întoarse privirea spre locurile mai joase, văzu un grup de animale mari ale căror siluete se profilau pe cer.

— O, ce sunt? întrebă ea, încântată de priveliște.

— Eland, este cea mai mare antilopă de aici, îi spuse Gerard. Poate mâine o să vedem mai multe. Erau pe cale de dispariție. Sunt niște creaturi frumoase și la fel de blânde ca vacile.

Ajunseră la peșterile Bushman ale căror pereți erau pictați cu animale și oameni. Unul dintre oameni era zugrăvit pictând foarte preocupat un eland pe unul din pereți. Erau expuse arcuri, săgeți și unelte ale îndeletnicirilor lor.

— Este straniu, spuse Henrietta. Parcă timpul s-a întors.

— Dar suntem deja în secolul douăzeci și avem un casetofon pe care l-am închiriat de la paznic, ca să ne spună totul despre felul în care trăiau.

Când muzica stranie înregistrată pe bandă se opri, începu comentariul. Julie și Henrietta aveau senzația că se întorceau în timp.

Se culcară devreme pentru că a doua zi dimineața aveau să-și înceapă expediția înainte de a se lumina.

— Ești sigur că nu vrei să iei o călăuză ? întrebă Henrietta înainte de a merge la culcare.

— Nu, nu este nevoie. Sunt în stare să găsesc singur drumul. Am mai făcut-o și altă dată, chiar dacă nu în ultimii ani. Nu începe să te îngrijorezi dacă întârziem. Este un drum lung și ar fi înțelept să luăm saci de dormit, în caz că ne prinde noaptea.

— Saci de dormit ? întrebă Julie, speriată.

— Doar ca măsură de precauție în caz că se strică vremea. Trebuie să fim bine echipați când mergem pe munte. Vom lua provizii de hrană concentrată și un bidon mare cu apă. Când ajungi la zăpadă, problema apei este rezolvată.

— Dar n-o să fie zăpadă !

— N-o speria, Gerard, se răsti Henrietta. Nu, bineînțeles că n-o să fie. Anul acesta încă nu a nins și cu siguranță n-aș vrea să faci drumul acesta în condiții periculoase.

— Totdeauna muntele poate să ofere surprize. De aceea cred că trebuie să avem grijă de toate, spuse Gerard.

Înainte de culcare, Julie nu putu rezista să nu iasă afară să respire aerul curat al înălțimilor. Era diferit de partea nordică din Zululand de unde porniseră de dimineață. Privi cerul și stelele strălucitoare păreau că pot fi atinse cu mâna. Parcă fuseseră aruncate diamante pe catifeaua

cerului, de mâna unui gigant. Giganții și Dragonii, șopti ea ca într-un vis. Începuse să creadă în ei și în sălbăticia acestor locuri. Auzi pași în spațele ei.

— Deci, aici erai. Nu crezi că ai să răcești ?

— Nu, nu, totul este atât de frumos. Am vrut să văd cerul.

Acum tremura, dar nu din cauza aerului înghetăt ci din pricina apropierii lui a cărui atracție nu o putea nega.

— Vezi Crucea Sudului ? o întrebă el.

— N-am s-o găsesc niciodată.

— Este ușor, fetițo. Uite acolo.

Brațul lui îi înconjură umerii și cu mâna îi întoarse capul în direcția pe care-o indicase. Simți tremurul și spaima în aceeași clipă; pentru că în acel moment își dorea ca el s-o sărute în liniștea aceea și sub cerul înstelat.

— Da, da, le văd, bâlbâi ea, simțind că gura lui era foarte aproape de a ei. Dacă m-aș întoarce, se gândi... doar încă puțin... dar își aminti cuvintele Helenei, „Julie este prietena mea“. Se prefăcu că este obosită și căscă.

— Cred că ar trebui să merg la culcare, spuse ea.

Gerard o mângâie prietenește și se îndepărtă de ea.

— Somn ușor, Julie. Măine avem mult de mers. Am vorbit cu unul din bucătarii zulu să mă trezească cu o cafea la ora patru.

★

★

★

Când se treziră a doua zi era încă întuneric și bruma scârțâia sub tălpile lor în timp ce treceau printre clădirile adormite. Gerard aprinsese o lanternă mare ca să lumineze cărarea. Depășiră locul unde văzuseră peșterile și continuară să meargă pe poteca ce începuse să urce spre defileu. Defileul era foarte îngust și trebui să meargă în spatele lui.

— Spune-mi dacă merg prea repede pentru tine. Trebuie să mergi foarte aproape de mine, ca o mireasă zulu.

— Ele merg în spatele soților ?

— Da, n-ai observat ? Rar ai să vezi o nevastă zulu mergând alături de soțul ei. De obicei fi calcă pe urme și bineînțeles între ei și noi este o diferență. Ea totdeauna cară bagajul, iar tu din nefericire nu ai fost antrenată să duci lucruri pe cap, așa încât n-am să ți-o cer.

„Mai este o diferență, își spuse ea în gând. Tu nu ești bărbatul meu.“

Se auzi un zgomot în apropiere și el îndreptă lumina spre sursa zgomotului. Un grup de animale priviră uluite și porniră din loc cu tropăieli ca de cai. Erau de culoare cenușie-brună, cu gâtul subțire, cu urechi lungi și ascuțite și coarne ascuțite și drepte.

— Antilope cenușii. Ai să observi că-și țin coada drept în sus, arătând o pată albă dedesubt ca un puf de pudrat, când aleargă. De obicei te văd ele până să le vezi tu și se mișcă repede, așa că noi am fost norocoși să le vedem.

— Este mult vânat pe aici ?

— Este destul în rezervație. Credeam că știi din însemnările Henriettei că atunci când au venit primii coloniști la Drakenberg, dealurile erau pline de vânat. Scriitorii de la mijlocul secolului trecut vorbeau de vânatul care se număra cu miile pe tot întinsul câmpiilor din Natal sau pe piscurile munților. Vânatul unduia ca valurile pe câmpii, în toate direcțiile.

— Ce s-a întâmplat cu animalele ?

— O, povestea obișnuită. Au fost împușcate și țara a devenit plină de ferme oprindu-le trecerea dintr-o parte în alta a țării în drumul lor pentru căutarea hranei în perioada iernii, iar biete de ele au fost decimate.

Curând, cerul începu să se lumineze spre est, iar copacii și tufișurile deveniră vizibile. Urcară destul de sus și când cerul deveni roz, se întoarseră să admire priveliștea. Valea se întindea la picioarele lor, încă întunecată, dar peste creste lumina era mai puternică și curând totul fu scăldat în lumina soarelui. Ceața învăluia crestele și plutea deasupra apei ce cădea în cascade, reflectând norii aurii. Acum toată zona era luminată și razele calde ale soarelui grăbeau retragerea ceții.

— Nu este prea ușor de mers, o asigură Gerard. Mai târziu, când vom ajunge la adevăratul defileu, va fi într-adevăr dificil.

— Totul arată minunat ! spuse ea încântată.

Defileul se lărgise și acum puteau merge unul lângă altul. Julie se bucură nespuse de mult când văzu zonele însorite din fața lor, acoperite de iarba roșie ca vinul. Discuția lui Gerard despre zăpadă și sacii de dormit i se părea acum o prostie. Vre-

mea era perfectă și nu avea cum să se schimbe într-un loc atât de frumos.

— Henrietta pare să creadă că este foarte important pentru cartea ei să poată descrie acest loc, spuse ea.

— Nu înțeleg de ce. În aparență a fost doar o mică încăierare, dar a avut un efect devastator. Administrația din Natal a fost zguduită din temelii când un șef african lipsit de importanță a provocat înfrângerea armatei britanice.

— A fost un fel de expediție primitivă, nu-i așa? Longalibalele a refuzat să înregistreze puștile tribului și a sfidat guvernul, a mai furat și vite, astfel că au fost chemate trupele să-i dea o lecție. Totul însă a ieșit prost.

— Da, această parte a țării n-a fost corect cartografiată. Planul era ca trei grupe de trupe să-i taie accesul spre Basutoland, dar nu și-a dat seama de cumplita natură a terenului și nu s-au întâlnit. Cei care au mers spre defileu au avut dificultăți în încercările lor de a duce caii pe munte. Maiorul Durnford, care se ocupa de asta, a insistat să călărească după moda militară britanică în loc să meargă în zig-zag, și a căzut. Și-a dizlocat un umăr și clavicula, așa încât a suferit dureri cumplite de atunci. Să mai adăugăm că și-au pierdut caii de povară și nimeni n-a mai avut nimic de mâncare timp de treizeci și patru de ore.

— Probabil că atunci când s-au confruntat cu africanii, au fost încercuiți și cineva a intrat în panică și a strigat: „Suntem pierduți“, apoi a început iadul și au trebuit să se retragă. Trei carabinieri și doi din aliații africani au fost uciși,

dar faptul că au fost dezonorați a fost cumplit pentru societatea din Natal și pentru toată lumea vorbitoare a limbii engleze.

— Câtăva vreme mai târziu, Longalibalele împreună cu nouăsprezece din oamenii lui a fost forțat să se predea, iar restul au fost prinși pe rând. El a fost condamnat la exil, dar oasele unora din cei ce l-au urmat sunt încă împrăștiate pe acest acoperiș al Africii. Bietul bătrân maior Durnford nu s-a mai restabilit practic niciodată după rănilor din această bătălie, dar a murit vitejește într-o altă, șase ani mai târziu. Împreună cu episcopul Colenso, care vorbise pentru Longalibalele, maiorul Durnford devenise cel mai popular om din zonă. Nu și-a mai recăpătat niciodată sănătatea brațului stâng și singura casă a cărei ușă era deschisă pentru el a fost a episcopului și, ca să se mai adauge ceva la necazurile lui, el și Fanny, fiica episcopului, s-au îndrăgostit fără speranță.

— De ce fără speranță ?

— Durnford era deja însurat, deși despărțit. Nu-și văzuse soția de zece ani, dar în stricta moralitate victoriană a timpului, nu se putea face nimic. Secretul a ieșit la iveală abia după moartea lui Fanny, iar Durnford era deja mort de opt ani. Soția lui le-a supraviețuit amândurora.

— Ce tragedie ! oftă ea.

Gerard ridică din umeri.

— Cred că da. Pare o nebunie să te îndrăgostești de cineva care este legat de o altă persoană, nu ești de acord, Julie ?

— Nu totdeauna. Câteodată nu te poți stăpâni!

— Te gândești la cazul tău, cred.

Julie simți o tresărire a inimii. Oare se referea la sentimentele ei pentru el ? Să fi aflat, în ciuda tuturor eforturilor ei de a păstra secretul, că era atrasă de el ?

— Te gândești că Jeremy al tău s-a lăsat fermecat de o altă femeie, dar pot să-ți spun, Julie, bărbatul acela al tău era un prost și nu cred că tu îl iubești cu adevărat. Te asigur că dacă aș fi îndrăgostit de o fată ca tine, nu m-aș îndrăgosti de altcineva.

„Dar tu nu ești îndrăgostit de o fată ca mine“, gândi ea. Inima îi bătea nebunește din cauza dorinței. Dar pentru el nu însemna nimic, el făcea teorie. „Dacă am putea fi îndrăgostiți...“

— Hai să ne așezăm puțin, ești cam albă. Mergeam prea repede ?

— Nu, mă simt bine.

— Oricum, este timpul să mâncăm ceva, iar tu arăți ca și când ai avea nevoie de mâncare.

Mâncară sandvișuri și băură cafea stând pe o stâncă ce ieșea din iarba roșie din jur. Își aminti când stătuseră amândoi pe câmpul cu trestie și el o sărutase. Atracția bruscă dintre ei dispăruse pentru că ea o negase. Ce putea să fi făcut altceva ? Acum uitase și el de ea.

— Uite, acolo este un vultur, îi arată el spre piscuri. Unde sunt paharele ? A, uite-le. L-ai văzut ?

Prin binoclu, ea reuși să vadă o pasăre imensă cu aripi întinse plutind deasupra muntelui și care avea culoarea aurului topit în lumina soarelui. Capul îi era alb, aripile cenușii, dar gâtul și pieptul erau aurii.

— O ! Ce frumos !

— Nu este frumos, este magnific, o corectă Gerard. Când îl vezi de aproape, îți garantez că este o brută urâtă cu ochii roșii și capul zbârlit. Vulturii sunt destul de rari acum. Administrația parcurilor face eforturi să-i protejeze, hrănindu-i iarna. Te-ai odihnit ? Urcușul prin trecătoare de fapt acum începe.

Întinderile cu iarbă rămăseseră în urmă pe măsură ce ei înaintau. Drumul era mai abrupt și plin de pietre, bolovani și stânci, dar continuară să urce. Gerard o ajuta din când în când pe locurile mai accidentate. Fusesse un urcuș lung. Departe, în zare, țara se întindea într-o panoramă vastă de dealuri și văi. Păreau că se cățarau pe acoperișul lumii.

Când ajunseră la capătul defileului, părea că întregul Natal era sub ei. La stânga și la dreapta se întindeau meterezele munților albaștri străjuți de Giant's Castle.

Dealurile albastre și văile adânci se întindeau cât vedeai cu ochii. Partea de sus a defileului se termina cu o întindere aproape plată, acoperită de pietre sparte și smocuri de iarbă.

— Suntem singuri în vârful lumii, Julie. Până acum erau mereu alții prin preajmă. N-am fost atât de singuri ca acum. N-ar trebui să profit de ocazie ?

Ea întoarse capul, încercând să nu-i întâlnească privirea pasionată din ochii sălbatici. Deasupra lor se învârtea în zbor vulturul, planând cu aripile nemișcate pe cerul albastru. Așa era și el,

gândi Julie, un vultur stăpânit de propriile dorințe, total diferit de creaturile din lumea obișnuită. O, cât i-ar fi plăcut să cadă pradă dorinței lor, să-i simtă mângâierile în acest loc frumos și sălbatic. Ar fi ținut minte tot restul vieții.

Gura lui o sărută pe a ei, scufundând-o într-o lume de senzații. O cuprinsese cu brațele, ținând-o strâns lipită de el, iar sărutările păreau să continue o veșnicie. Îi mângâie fața cu o mână și ea deschise ochii și se priviră. Vedea tandrețe, sau doar privirea pătimașă și rapace a vânătorului? El întoarse repede capul și se uită spre cer și spre piscurile înalte.

— Doamne, Julie, uite ce vine! exclamă el. Trebuie să ne întoarcem imediat în trecătoare. Nu este vreme de joacă.

Joacă? Simți că-l urăște. Asta însemnaseră pentru el ultimele câteva minute? Observă și ea că cerul albastru dispăruse și totul era acoperit de nori negri și grei.

— Ce este? se sperie ea.

Vântul care suflase peste florile albe se opri și totul era cuprins de o liniște teribilă.

— Se strică vremea. Trebuie să coborâm spre plaiurile cu iarbă pe cât de repede posibil.

Privind spre cerul întunecat, ea începu să se teamă. Oricum, nu mai era timp de pierdut. Își luă sacii și el o apucă de mână.

— Vino, poate găsim o parte mai adăpostită a trecătorii până începe ninsoarea.

— Ninsoare? spuse ea ca un ecou. Cred că glumești!

— Din nefericire, nu glumesc. Este vremea specifică ninsorii. Mai întâi este cald și apoi apare schimbarea asta. Era ceva total neașteptat. Nu s-a anunțat la buletinul meteo.

Începură să coboare pe terenul accidentat. I se păru cu mult mai dificilă coborârea decât urcușul și ninsoarea începuse să cadă. La început ușoară și delicată când fulgii se topeau atingând pământul, apoi începu să cearnă din norii grei și întunecați cu fulgi mari și grei, acoperind rapid totul cu un strat alb și alunecau deja pe gheața care se formase pe stânci. Deodată vântul începu să bată și să le biciuiască fața. Temperatura scăzuse brusc și vizibilitatea scăzuse la câțiva metri.

— Nu mai vedem pe unde să mergem. Trebuie să găsim un adăpost, Julie, unde să așteptăm până se termină furtuna.

— Cât va dura ?

— Numai Dumnezeu știe. Oricum, avem haine călduroase. Aici este o cornișă. Ne va adăposti puțin de vânt și vom putea aprinde spirtiera ca să facem o supă caldă.

Se adăpostiră și el o strânse în brațe ca s-o ferească de asaltul sălbatic al vântului și zăpezii. Era puțin mai calm aici, dar frigul era intens.

— Mai bine am încerca să facem o băutură fierbinte, spuse Gerard. Mulțumesc lui Dumnezeu că am luat o provizie bună de apă. Nu mi-ar fi plăcut deloc să topesc zăpada pe o vreme ca asta.

El adună puțină zăpadă și ridică un mic zid ca să protejeze spirtiera de vânt, apoi o aprinse.

— Caută niște supă în rucsac. Nu este prea hrănitoare, dar cel puțin este fierbinte.

„Mulțumesc, Doamne că sunt cu Gerard și nu cu Barnaby, se gândi ea. Gerard nu pare tulburat de aceste condiții grele sau se preface doar ?“

— Nu putem încerca să mergem mai departe după ce facem supa ? întrebă ea. Fiind defileu, drumul ne va duce direct.

— Nu chiar atât de direct. În condițiile astea nu va fi prea ușor să trecem peste marginile povârnișului. Și în furtuna de zăpadă putem pierde drumul. Este mai înțelept să rămânem. Ți este foarte frig ?

— Nu foarte frig. Hanoracul este călduros, dar acum că m-am oprit din mers, picioarele mi s-au transformat în blocuri de gheață.

— Uite, nu este nici un semn de îndreptare a vremii. Mai bine facem un zid de zăpadă sub cornișă ca să ne adăpostim mai bine. Vom avea ceva activitate și apoi ne vom băga în sacii de dormit. Nu cred că se va putea coborî înainte de căderea nopții.

— M-âm jucat în zăpadă când eram copil, dar niciodată n-am crezut că am s-o folosesc în felul acesta, spuse Julie.

— Acum poți fi eschimos, spuse Gerard.

— Mi-a înghețat fața, să o frec cu zăpadă ?

— Pentru numele Cerului, nu ! Ar fi o greșală teribilă. Ți-ar face și mai rău. Mai bine te speli cu puțină apă caldă după ce terminăm adăpostul. Îmi pare rău, Julie, că s-a întâmplat astfel.

Când terminară zidul de zăpadă, nu arăta el prea bine dar era un adăpost. Gerard înmuie o batistă în apă caldă și-i făcu o compresă. Deși cu dureri, fața ei reveni la viață. I se păru că tre-

cuse o eternitate de când se sărutaseră cu atâta pasiune pe vârful muntelui, sub cerul albastru.

— Cel mai bun lucru pe care-l putem face acum, ar fi să ne băgăm în sacii de dormit. Furtuna de zăpadă nu dă semne să se potolească și nu mai este nici destulă lumină ca să pornim. Ar fi prea riscant.

— Nu este la fel de riscant să rămânem aici peste noapte ?

— Suntem destul de adăpostiti de acest zid de zăpadă. Am dormit și în condiții mai grele, în zăpadă și fără nici un adăpost. Vântul este cel mai rău inamic, iar aici suntem protejați de el. Scoate-ți hanoracul și încălțările ca să le punem la uscat. Trebuie să-ți fie destul de cald în sacul de dormit fără ele.

— Trebuie să mă duc mai întâi afară. Toată cafeaua aceea și supă...

— Bine, dar nu te îndepărta. Nu este cazul pe vremea asta.

Gerard o împachetă în sacul de dormit ca pe un copil, lăsându-i doar fața afară și o sărută ușor.

— Încearcă să dormi, Julie. Dacă-ți va fi frig la noapte, să mă trezești.

Rămase trează multă vreme ascultând vuietul vântului din afara adăpostului lor precar și privind prin deschiderea peretelui cum ningeă. Se întunecase prea tare și nu mai vedea nimic. Știa doar că foarte aproape de ea era Gerard, în sacul său de dormit. Oare dormea ? Sau era și el treaz ? La ce se gândea oare ?

Dormi o vreme și când se trezi i se păru că vântul bătea și mai puternic și-i era frig. Se în-

trebă dacă nu trebuia să se scoale și să-și pună din nou bocancii și hanoracul, dar își aminti că Gerard îi spusese că hainele sunt ude. Își spuse că trebuia să-și miște mușchii ca să-și mențină căldura și începu să se agite fără încetare, în speranța că va mai genera puțină căldură.

— Julie, ți-e frig ?

Vocea lui părea foarte aproape de ea.

— Puțin.

Nu voia să-i spună că era aproape înghețată, dar probabil el o simțise după voce.

— Sacul tău de dormit este dublu. Mă bag lângă tine.

Gerard o auzi mormăind descurajată.

— Nu te speria, ți-am spus că nu este cazul acum să faci nazuri. Este unica metodă. Nu intenționez să fac ca Ernest Hemingway, este prea incomod.

— De ce Ernest Hemingway ? întrebă somnoroasă.

— Într-una din povestirile lui, eroul face dragoste cu eroina într-un sac de dormit. Amintește-mi să încerc asta, Julie, dar nu în noaptea asta!

Când se trezi din nou, lumina slabă a soarelui pătrundea în adăpost și era singură. Auzea spirtiera arzând și ceainicul clocotind dar rămase întinsă în sac, la căldură. Gerard pusese peste ea și celălalt sac.

— A, te-ai trezit în sfârșit. Bea cafeaua până nu te scoli. Poți să-ți pui acum bocancii și hanoracul. Par să se fi uscat și nu sunt prea înghețate.

Își pusese ră încălțările în sacul de dormit ca să nu înghețe, ceea ce se dovedise o măsură de precauție bună. Ea își puse hanoracul și ieși afară să vadă împrejurimile. Nu mai bătea vântul și furtuna se sfârșise. Deasupra mai erau nori, dar printre ei se vedea un soare slab și cerul albastru. Era liniște. Totul era acoperit de un strat gros de zăpadă, dar era splendid.

— Coborârea se va face încet acum, dar cel puțin vedem pe unde mergem.

— Sper ca Henrietta să nu se fi îngrijorat prea tare.

— Bineînțeles că s-a îngrijorat, dar este destul de vârstnică și știe că am mai fost în acești munți. Bine că Barnaby a avut altă treabă, sau regretă că n-ai trăit această aventură cu el ?

— Refuz să răspund la întrebare. Sunt cu tine, da ? Și se pare că am făcut față situației destul de bine, nu ?

— Cu siguranță, dar încă n-am scăpat de aici. Să-l lăsăm pe Barnaby și să ne concentrăm asupra coborârii.

Julie privi locul care le oferise adăpost. Toată viața avea să-și aducă aminte că-și petrecuse noaptea în brațele lui.

Gerard luă rucsacul și începu să coboare încet. În zăpadă mersul era extenuant, iar când ajunseră în zonele mai joase unde fusese iarbă, o lume albă se întindea în jur. Julie era orbită de lumina amețitoare.

— Ține-te cu mâna de rucsac și eu am să te conduc pe părțile în trepte.

Tot împiedicându-se pe drumul de coborâre, dependentă de îndrumarea lui Gerard pe drumul cu zăpadă strălucitoare în lumina soarelui, privi înapoi spre crestele înzăpezite de deasupra, ca să vadă construcția de zăpadă. Fără să vrea, inima îi tresări.

„Îl iubesc, se gândi ea. Nu are nici un rost să lupt împotriva acestui sentiment. Dacă face dragoste cu mine, pentru el este o joacă, dar pentru mine nu este. Dragostea mea este total fără speranță. La fel ca a bieteii Fanny Colenso pentru maiorul Durnford, dar cel puțin el știa că și ea îl iubește. Eu n-am căpătat dragostea lui. Nu pot să sper că mă va iubi vreodată. El îi aparține Heleni.“

CAPITOLUL XI

Henrietta insistă că ar trebui să mai rămână o zi pentru ca Julie să se poată odihni după extenuanta experiență. Julie dormi o vreme și pe trecu întreaga zi stând în salonul încălzit. Stătea de vorbă cu Henrietta și privea încântată pe fereastră apropierea păsărilor și chiar a unei antilope mici, în căutare de hrană.

Aveau să se întoarcă la fermă cu o zi mai târziu decât intenționaseră inițial, iar Gerard nu putuse să țină legătura cu ferma prin telefon, pentru că vremea rea afectase liniile telefonice.

— Cred că Barnaby poate avea grijă de treburile fermei pentru o perioadă scurtă, spuse Henrietta. Mă tem că Gerard crede despre el ce este mai rău, dar este un băiat bun și tu nu trebuie să ții seama de criticile lui. Acum că și-a găsit vocația, nu cred că va mai sta multă vreme la fermă.

Henrietta era o bătrână doamnă înțeleaptă. Își dădea seama că Barnaby va pleca dacă va putea și ținea prea mult la el ca să-l forțeze să rămână.

Vremea se îndreptase acum, dar munții erau acoperiți cu zăpadă.

— Îmi pare rău că n-am ajuns la ascunzătoarea antilopelor, spuse Gerard. Poate că vom merge data viitoare.

Dar pentru mine nu va mai exista data viitoare, gândi ea.

Pe drumul de întoarcere, ea privi în urmă spre munții albaștri-albi de la distanță și cu umbre liliachii, gândindu-se cât de scurtă îi fusese fericirea acolo.

Pe drum nu se grăbiră și ajunseră la fermă după-amiază.

După ce-și luară ceaiul în liniște în biroul Henriettei, apărură Barnaby și anunță că în timpul weekendului fusese o criză domestică.

— Olive a primit o telegramă care-i cerea să plece acasă pentru că mama ei era foarte bolnavă. A plecat și eu am rămas cu Helena. A trebuit să mă întâlnesc sâmbătă cu Frank, dar mi-a venit Jessica în ajutor și a adus-o și pe fiica ei, așa că ne-am descurcat bine. Nu prea m-am ocupat de fermă, Gerard, pentru că a trebuit să mă ocup de celelalte.

— O, sunt sigură că Gerard își dă seama că era mai important să te ocupi de Helena, spuse Henrietta.

— Da, într-adevăr, de data asta nu te pot acuza, Barnaby, spuse Gerard. Cât va fi Olive plecată ?

— Dumnezeu știe. Eu unul nici n-am știut vreodată că are mamă. Nu pare genul.

— Dar, Barnaby dragă, protestă Henrietta, bineînțeles că toată lumea are câte o mamă.

— Da, presupun că așa este, dar Olive nu pare genul familist. Oricum, am scăpat-o puțin pe Helena de prezența ei dezagreabilă.

— Olive Brown o îngrijește foarte bine pe Helena, spuse Gerárd. Poate că este obositoare câteodată, dar Helena mi-a spus că nu se descurcă fără ea.

— Helena nu a dus-o prea rău în weekend, spuse Barnaby zâmbind și Julie gândi că atitudinea lui trăda o amintire plăcută, sau poate i se păruse ei.

Se simțea foarte ușurată că Olive era plecată. Realiză că tot timpul se gândise la sora Brown ca la un spirit rău. „Ești o proastă, își spuse. Olive păzește doar interesele Helenei. Are tot dreptul să fie bănuitoare când mă vede cu Gerard“.

Se duse la Helena să-i spună că hanoracul trebuia curățat, gândindu-se că era foarte bine că Olive nu era acolo ca să audă. Helena era lângă fereastră și arăta splendid, după părerea ei. Rochia ei părea nouă, era din lână de culoarea rubinului, strânsă în talie și în partea de jos în cute. Julie păru surprinsă că n-o găsește în halatele obișnuite și cămașa de noapte. Fiica Jessicăi, Naomi, o ajutase cu siguranță să se îmbrace. Era o fată cu o figură plăcută.

— Fă-ne niște cafea, Naomi. Este o drăguță ! I se adresă Helena Juliei.

Ochii ei verzi erau strălucitori, dar Juliei i se păru că le lipsea vioiciunea pe care o observase altădată. Ea făcu un semn cu mâna când Julie se scuză pentru starea hanoracului.

— Se curăță destul de ușor, dar nu cred că voi mai avea nevoie de el vreodată. Nu face parte

din lucrurile pe care vreau să le includ în trusoul meu. Este prea practic. L-am folosit doar când mergeam la munte călare. Făceam petreceri când ajungeam acolo. Ne distram bine atunci și nu cred că voi mai face aceste lucruri vreodată.

— Dar, Helena, bineînțeles că vei mai face, protestă Julie. Ai să mergi iarăși într-o zi, sunt sigură.

— Și eu.

Helena zâmbi. Câteodată arăta ca un înger.

— O, Julie, nu mă mai pot abține ! izbucni ea. Cât ai fost tu plecată și până atunci, ori de câte ori nu era Olive prin preajmă, Barnaby mă ajuta să merg cu aparatul și Julie, acum pot să pășesc singură. Am învățat să merg, chiar am făcut-o !

Helena se ridică în picioare.

— Am exersat în fiecare zi. Ce părere ai ?

— Dar de ce nu ne-a spus Barnaby când ne-am întors acasă ? întrebă Julie uluită.

— Eu i-am cerut să n-o facă — și Julie, trebuie să-mi promiți că n-ai să-i suflă o vorbă lui Gerard sau altcuiva. Ziua mea e săptămâna viitoare și vreau să mai exerseze și apoi, când voi reuși să merg perfect, am să-i spun lui Gerard.

— Nici nu știu ce să spun, murmură Julie. Dar, Helena, n-ar fi mai bine să-î spui acum ? Va fi din cale-afară de bucuros.

— Nu, nu, am stabilit deja. Va fi de ziua mea. Am să-i cer lui Gerard să aranjeze ca Olive să se întoarcă la familia mea. Barnaby spune că sunt prea dependentă de ea și cred că are dreptate.

— Dar acum ai putea să te descurci fără ea ?

— Bineînțeles, mă înțeleg foarte bine cu Naomi. E cu mult mai puțin obositoare decât Olive.

Biata Olive, se gândi Julie. Nu putea să nu-i fie milă de soră, cu tot devotamentul ei deplasat.

— E păcat că Barnaby a trebuit să plece la Johannesburg săptămâna asta, spuse Henrietta câteva zile mai târziu. Aranjașem ca voi doi să mergeți la o nuntă zulu. Unul din angajații noștri africani se însoară și va fi o ceremonie interesantă pentru tine. Am să-l întreb pe Gerard dacă nu va putea el să te însoțească.

— O, nu, te rog, protestă Julie. Sunt sigură că nu va avea timp de pierdut.

— Dar e un gest de curtoazie ca unul din membrii familiei să meargă la nuntă. Pentru mine e prea obositor, iar Barnaby cred că a uitat. Nu-l mai interesează viața de aici. Cred că a plecat la Johannesburg să-și găsească un apartament și să trăiască acolo.

— Chiar vrea să plece de aici ?

— Da. Mi-a vorbit despre această posibilitate, dar nu-i spune lui Gerard. Lui încă nu i-a spus.

Ce multe par să-i ascundă lui Gerard, se gândi Julie.

— Sunt sigură că Gerard n-ar vrea să meargă cu mine la nunta zulu, îi spuse Julie Henriettei.

— Bineînțeles că ar vrea. Cred că și ție ți-ar plăcea să mergi. E un gen de ceremonie pe care n-ai prea des ocazia s-o vezi.

— Bineînțeles că mi-ar plăcea. Dar sunt sigură că Gerard n-ar vrea să fiu eu cea care-l însoțește. Poate Helena...

— Prostii, ar fi prea obositor pentru Helena, chiar dacă ar vrea să meargă, dar sunt sigură că

nu vrea. Cu greu acceptă să iasă în scaunul rulant. Îi displace să fie văzută în el și n-ar suporta aglomerația și zgomotul.

Gerard intră atunci în cameră. Culoarea deschisă a costumului safari îl făcea să pară și mai bronzat. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte și-l făcea să pară mai tânăr decât de obicei. Julie simți că inima începe să-i bată mai repede.

Henrietta se întoarse spre el.

— Tocmai îi spuneam lui Julie că ar trebui să mergi cu ea la nuntă, dar ea se îndoiește că ai vrea s-o iei. I-am spus că astea-s prostii. Cu cât mai multă reprezentare din partea familiei, cu atât mai bine, nu ești de aceeași părere?

— O, ba da. Sigur că am s-o iau pe Julie, doar cu condiția să-mi promită că nu plânge. Dacă-mi amintesc bine, e bună de plâns la nunți, nu-i așa, Julie?

Cum putea să-i amintească acea zi cumpănită în care se întâlniseră? Dar când se uită la el, văzu că ochii de culoarea smaraldelor erau plini de amuzament.

— Doar la anumite nunți, răspunse ea. O nuntă zulu va fi pentru mine o experiență nouă.

— Atunci trebuie să mergem. Sunt de acord să ai experiențe noi, Julie.

Nunta avea să aibă loc cu o zi înainte de ziua de naștere a Helenei, iar Barnaby telefonase să spună că va fi acasă în acea zi, dar s-ar putea să întârzie puțin.

— Îmbracă o rochie răcoroasă și ia-ți o pălărie, o sfătui Henrietta. Și să încalți pantofi fără toc. Se va sta mult în picioare și se va ridica și puțin praf când ei vor dansa.

Julie îmbracă un costum verde semănând a safari în partea de sus, cu o fustă în cute, o pălărie cu boruri mari oferită de Henrietta, mănuși albe și pantofi comozi fără toc. Gerard purta un costum de vară de culoare deschisă, dar era îmbrăcat mai formal decât de obicei.

— Nur e momentul pentru un costum la patru ace, îi spuse el lui Julie.

„A mai rămas doar puțin timp, se gândi Julie, și când voi fi părăsit acest loc, am să-l țin minte toată viața — drumul făcut împreună cu Gerard prin trestie, cu marea în depărtare și cerul intens albastru deasupra“. Ca și când el i-ar fi citit gândurile, luă mâna de pe volan și-o puse peste a ei.

— Ești fericită, Julie ? o întrebă el.

Julie încuviință, temându-se să vorbească.

O, da, în această clipă era fericită. Fericirea n-ar trebui măsurată de timp, se gândi ea. Fericirea poate fi înfiorarea produsă de atingerea celui iubit timp de o clipă.

Curând lăsară în urmă câmpurile fermei și pătrunseră în ținutul rezervației africane. Așa-și imaginase Julie Zululand, o țară cu pășuni întinse pe dealuri și vite păscând, și case cu ușa spre răsărit. Copiii goi alergau pe drum în urma vitelor sau a caprelor și fumul ce se ridica liniștit din coșuri. Femeile lucrau la câmp, dar bărbații puteau fi văzuți stând de vorbă în jurul bordeielor, fumând cu pipe lungi și bând bere.

— Aceasta va fi cea de-a treia soție pe care și-o ia prietenul nostru Jambulani, îi spuse Gerard.

— Doamne, celelalte două au murit ?

Gerard răs.

— Bineînțeles că nu, sunt foarte sănătoase. Dar după obiceiurile zulu, un bărbat poate avea oricâte soții dorește. Vite, neveste, copii, toate sunt semne de bogăție la un trib al zulu.

— Dar soțiile nu se supără ?

— În nici un caz. Fiecare are bordeiul ei, dar trăiesc în același Kraal. Un fel de a-și duce viața în comun. Fiecare îngrijește toți copiii și-și împart bucuriile și necazurile.

— Nu cred că aș fi în stare să-mi împart bărbatul, comentă Julie.

— Poate nu, dar mie mi se pare că bărbatul zulu a avut cea mai bună idee. El pretinde ascultare absolută de la nevasta lui. Dacă-l jignește într-un fel, trebuie să se întoarcă la tatăl ei.

— Și tu crezi că ascultarea absolută e cea mai bună idee ?

— Te scutește de o mulțime de necazuri dacă mireasa știe de la început că trebuie să se supună.

— Nu sunt de acord cu tine.

— Așa grăi roșcata Julie !

„Dar nu sunt a ta“, gândi Julie.

Când se apropiară de Kraal-ul unde avea loc nunta, văzură o mulțime de africani venind peste câmp. Femeile purtau pelerine frumoase din mărgelă și fuste de piele iar părul le era cu migală ridicat pe cap într-o coafură decorată cu mărgelă. Unii bărbați purtau fuste din piele împodobite cu ciucuri și ornamente cu pene pe cap.

— Ornamentele din mărgelă pe care le poartă ei sunt dovada inimii lor bune, îi spuse Gerard lui Julie. Culoarele și modelele au însemnătate diferită. Albul înseamnă puritate și sinceritate, albastrul înseamnă că gândurile lor zboară ca porum-

beii spre cea pe care o iubesc, negrul înseamnă că ar vrea să poarte fusta neagră a căsătoriei, iar roșul pentru pasiunile intense și gelozie.

Julie și-o aminti dintr-o dată pe Helena îmbrăcată în rochia ei roșie și cuvintele pe care le spusese „N-am să las pe nimeni să nu mă mai iubească...”

— Bordeiul șefului Kraalului este flancat de bordeiele soțiilor sale, îi spuse Gerard. Și noi trebuie să ne apropiem de partea mai joasă a dealului, de lângă intrarea vitelor în Kraal, și să nu vorbim când nu ni se va vorbi, nici să spunem de ce am venit până când nu suntem întrebați. Sistemul de bune maniere este incredibil de complicat pentru cei din neamul zulu. Poate că am să-ți pot spune mai multe despre el mai târziu.

De-acum șeful îi văzuse și Julie, puțin alarmată de aceste interdicții, era fericită să constate că li se făcea o primire călduroasă. În curând, erau așezați pe scaunele rezervate invitaților speciali, iar ceea ce-i spusese Henrietta, că vor sta în picioare, nu se adeveri. Mirele și bărbații care-l însoțeau erau deja acolo, îmbrăcați în cele mai bune fuste de piele și pe cap cu ornamente din mărgele foarte colorate și cu pene ce le completau splendoarea. Julie, așezată lângă Gerard și înconjurată de o mulțime vorbăreată, simți că n-o va deranja cât timp avea să dureze nunta. Se duse cu gândul la cealaltă nuntă, de cu puțină vreme în urmă, care acum i se părea trecută de mult, întrebându-se dacă l-ar putea uita pe Gerard cu ușurința cu care-l uitase pe Jeremy. Știa deja că răspunsul era negativ.

Fu trezită din gânduri de sunetele unei mulțimi ce se apropia. Se auzi un strigăt puternic în timp ce ei veneau dansând și cântând, pe spațiul liber unde erau așezați mirele și bărbatii ce-l însoțeau.

— Petrecerea miresei, spuse Gerard. Și iată mireasa.

O mulțime de fete înconjurau silueta din mijloc, o fată zulu îmbrăcată în straie de nuntă: fusta de piele a căsătoriei, șirurile lungi de mărgelile ce-i ascundeau fața și frumoase ornamente de mărgelile ce-i împodobeau gâtul și brațele. Pe cap purta o pană de cintezoii. Julie observase adesea aceste păsări zburând peste câmpuri de trestie, îngreunate de cozile lor lungi. Surprinzător, mireasa avea în mână o nua.

— În timpul dansului de nuntă, ea o va da mirelui, explică Gerard. E un simbol al virginității sale. Dar mai întâi ai să vezi că-l va amenința cu nuiarna.

— De ce?

— Îl avertizează că trebuie s-o trateze bine.

— Mă bucur că are această libertate, spuse Julie ser. M-ai lăsat să înțeleg că mireasa trebuie să se poarte blând cu mirele, orice s-ar întâmpla, dar această mireasă, deși nu prea pot să-i văd fața, nu pare din cale-afară de fericită.

— Se presupune că nu trebuie să pară fericită, de fapt una din tradițiile zulu cere ca ea să pară foarte supărată că-și părăsește tatăl și familia. Acum, ai să vezi că ea trebuie să se așeze în timp ce fetele nemăritate dansează dansul mirelui.

— Celelalte femei tinere arată fantastic, cine sunt ? Toate sunt îmbrăcate la fel și stau toate în aceeași poziție, ca într-o piesă de teatru.

— Sunt nevestele proaspăt căsătorite, îi spune Gerard. La orice ieșire în public trebuie să adopte această atitudine, semnul respectului.

Julie nu-i răspunse pentru că la petrecere se întâmpla ceva. Acum mireasa avansă sfioasă și-i dădu nuiua soțului. El o luă, o ridică și începu un dans sălbatic, agitând nuiua ; cozile de pisici ale costumului său săreau și penele de pe cap se agita în vânt. În același timp cânta, părând foarte mândru și fioros.

— Ce cântă ? întrebă Julie.

— Spune tuturor ce om nemaipomenit e el. A obținut o victorie în dobândirea unei a treia soții.

— O și plătește ?

— Bineînțeles, e noua lui proprietate.

— Asta-i tot ? Pare atât de tristă. Sper să fie fericită, și el să se poarte bine cu ea.

— Firește că se va purta bine. A plătit douăsprezece vaci pe ea. Asta înseamnă că pentru el, ea valorează foarte mult și pentru ea e un fel de asigurare. O face valoroasă pentru el. Dacă o va trata prost va trebui să mai plătească vitele o dată.

— Pare o tranzacție rece, comentă Julie, iar el pare cam bătrân pentru ea.

— Deloc. Mi-a spus o dată o femeie bătrână zulu că cei mai buni bărbați sunt cei vârstnici pentru că s-au lăsat de toate prostiile. Ai să vezi că eu am să fiu soțul perfect când va veni vremea.

— Mi-ar plăcea să văd, dar din nefericire, nu voi mai fi aici.

Gerard zâmbi. Cât de încântător poate fi, se gândi Julie, când e în toane bune. Simțea că această zi n-ar fi vrut să se mai termine. Din poli-tețe trebuia să bea din rachiul dulce-amărui care nu i se păru atât de îngrozitor pe cât crezuse, iar Gerard îi arătă cum să mănânce puțin **putu**, un fel de budincă uscată.

Soarele coborâse pe cer și puteau pleca de acum.

— Ai pierdut o zi de muncă din cauza nunții, spuse Julie, întrebându-se dacă Gerard era deranjat de faptul că petrecuse atât de mult timp cu ea.

— Nu te îngrijora. Nu e aproape nimeni pe câmp, pentru că majoritatea africanilor au venit la nuntă, iar Barnaby nu se va întoarce până târziu după-amiază.

„Ar fi putut spune că i-a făcut plăcere să petreacă ziua cu mine, se gândi Julie, dar cred că-i cer prea mult.“

— Să știi că femeile zulu te-au aprobat, îi spuse el. Mi-au spus că ai fi o soție bună. E bine că nu înțelegi limba zulu, pentru că aprecierile lor asupra calităților tale fizice s-ar fi putut să te stânjenească.

— O soție bună pentru cine ?

— Pentru mine, firește. Ele așa cred. Pentru că ești cu mine ele au tras concluzii. Mariajul plutește în aer când ești la o nuntă.

Pe drumul de întoarcere nu vorbiră mai multe mile, timp în care Julie se întreba la ce se gândea Gerard. Arăta mai destins decât de obicei și păstra încă acea mină plăcută.

Când Julie credea că nu mai este mult până acasă, simți că mașina încetinește și Gerard părea că se uită după ceva. Apoi, când găsi ce căuta, intră cu mașina pe un drum lateral.

— Dar acesta nu e drumul spre casă, nu-i așa? De ce ai încetinit? Credeam că suntem aproape de casă.

Mașina se oprise de tot.

— Așa și suntem, dar nu cred că vom merge acasă acum.

Își întinse mâna pe spătarul scaunului ei, iar inima Juliei, începu să bată mai repede.

— Uită-te la mine, Julie, uită-te la mine. De ce totdeauna îmi ocolești ochii? Te temi de ce-ai putea vedea în ei?

— Nu știu ce vrei să spui.

Ea-și păstră cu încăpățănare privirea îndreptată spre parbriz, până când el îi apucă bărbia și-i întoarse încet fața, dar ea închise ochii și în spatele pleoapelor văzu o galaxie sclipitoare de stele aurii.

— Ah, Julie, arăți la fel de rușinoasă și tristă ca o mireasă zulu. Ce-ar trebui să fac ca să admiti că mă iubești?

Julie oftă din adânc.

— Dragoste? Ai spus doar tu că acest cuvânt n-are însemnătate pentru noi.

— Atunci am să folosesc alt cuvânt. De ce nu admiti că mă dorești la fel de mult pe cât te doresc eu? De ce negi acest sentiment care a creat între noi o legătură, ce nu poate fi satisfăcută decât într-un singur fel?

Ea încercă să scape de lângă el dar el o ținu strâns. Soarele coborâse jos pe cer. O pasăre zbură profilându-și silueta singuratică pe cerul splendid al serii.

— Julie, pe drumul acesta e o căsuță, pe marginea râului, aproape de estuarul unde pescuim de obicei, și lângă el e marea. Hai să mergem acolo. Nimeni nu ne va simți lipsa în noaptea asta și putem pleca de acolo mâine dimineață devreme. Am nevoie de tine, Julie, te vreau. Avem acolo mâncare și vin, iar noaptea aceasta putem fi împreună, putem sta în curte să privim răsăritul lunii zulu peste întinderile apelor, iar mai târziu, Julie, am să te duc în patul meu și după ce vom face dragoste vom aștepta răsăritul flăcărilor roșii ale soarelui din mare. Vom avea toată noaptea la dispoziție, Julie, să facem tot ce vom vrea.

„Cum aş putea să-l refuz când îl iubesc atât ? se gândi ea. Aş putea avea noaptea asta și nimeni nu va ști niciodată. Măine vom afla că nimic nu-l va mai salva de la căsătoria cu Helena dar noaptea aceasta poate fi a noastră.“ Lăsând la o parte toate îndoielile, Julie se întoarse la el și-i zâmbi.

— E mult până la căsuță ? întrebă ea.

El o luă în brațe și o sărută. Părea că rămăsese pe acoperișul lumii, iar ea știa că acest extaz putea veni doar de la el.

CAPITOLUL XII

„Trupul meu a luat-o înaintea rațiunii, se gândi Julie, și trăiesc într-un vis. Mă simt ca Cenușăreasa, transformată dintr-o dată în prințesă, iar acum știu că mâine mă voi întoarce la cenușă.” Cenușă și penitență ? Goni acest gând.

— Ești foarte practic, îi zâmbi ea lui Gerard, când acesta aprinse o capcană pentru țânțari în curtea căsuței.

— N-aș putea îndura să te umple țânțarii de înțepături. Vreau să fii perfectă, frumoasa mea Julie.

În adâncul ei simți un tremur, dar încercă să uite senzația de panică. Chiar atingerea scurtă a mâinii lui pe brațul ei o simți ca o flacără ce-i aprindea trupul.

El aduse o sticlă de vin spumos ce fusese păstrată în pivnița rece de piatră de sub căsuță, iar Julie se întrebă câte fete adusesese el aici în trecut, unde păstra o provizie bogată pentru partidele de pescuit — dar din nou alungă gândul. Noaptea se lăsase și răsărea luna ca o minge aurie uriașă deasupra estuarului, ridicându-se încet deasupra căsuței și a copacilor, în sunetul produs

de greieri și broaște, de copaci și sunetul muzical al unui liliac, repetând nota ca un sunet de clopoțel.

Julie se așezase într-un balansoar cu perne mari și moi, foarte confortabil pentru un loc în care se venea pe fugă la pescuit, gândindu-se din nou că pentru el era un loc obișnuit. A mai făcut-o și alte dăți. Dacă o fată i se părea atrăgătoare, i-a intrat în obișnuință s-o seducă. Dar ele îl iubesc.

El veni spre ea cu un pahar de vin spumos în mână, iar balansoarul se lăsă sub greutatea lui. Toate îndoielile ei părură să dispară și simți bucuria de a fi împreună, departe de problemele lumii. În umbra întinericului, Julie mai mult îi simți zâmbetul decât i-l văzu.

— Bea-ți vinul, Julie, abia aștept să te sărut.

Încercă disperată să nu verse paharul când mâna lui o înconjură, mângâindu-i brațul și curba gâtului.

— Nu crezi că am fost răbdător, Julie ? suspină el. Am așteptat îndelung această noapte.

Julie râse.

— Răbdarea nu e una din virtuțile tale, Gerard.

— Simt că ar trebui să-mi strig prețul ca un mire zulu. Nu e nimeni în jur, dar aş putea speria peștii. Pune jos paharul, Julie, frumoasa mea Julie.

Apoi el o sărută, un sărut lung și plin de dor. Măinile lui îi mângâiau senzual ceafa, gâtul, căutând și găsind curbele moi ale sânilor ei ce păreau să răspundă atingerii mâinilor lui ca și când ar fi avut viață proprie. Buzele ei se întredeschiseră sub apăsarea buzelor lui și o flacăra părea că se

întinde în cele mai intime părți ale trupului. Acum nu mai era atât de blând. Sărutările lui o dureau, iar ea le dorea dureroase. Trupul lui părea făcut din oțel, iar al ei era moale și mlădios ca și când s-ar fi putut topi sub atingerea lui.

El o ridică în brațe și ea se simți ca într-un vârtej când el o duse în casă și o așeză pe pat.

— Așteaptă o clipă, îi ceru ea.

Julie scăpă din îmbrățișarea lui și se duse în camera principală a căsuței. Pe perete observase o colecție de nuiete africane și o luă pe cea mai mică, apoi se întoarse la el.

— Nu te pot amenința cu ea ca să te fac să te porți bine cu mine. Știu că oricum legătura noastră n-are nici un viitor, dar îți dau nuiua, ca o mireasă zulu.

Ochii ei erau plecați ca ai miresei zulu de după-amiază, dar nu pentru că urma un obicei ci pentru că nu îndrăznea să-i vadă ochii de tigru plini de dorință. Urmă o clipă de liniște și când îndrăzni să-l privească descoperi expresia lui total schimbată. Nu putea fi nici dragoste nici tandrețe. Să fi fost milă ? Se simți și mândră și rănită în adâncul sufletului.

— Nu, Julie, nu, spuse Gerard.

Nuiua îi căzu din mână pe podea, iar el o ridică absent și o puse pe pat.

— E adevărat, Julie, sau te joci cu mine ? întrebă el.

— Te referi la nuiua ?

— Avea aceeași semnificație ca și pentru mireasa zulu ?

— Vrei să spui dacă... am mai avut vreodată un amant ? Nu, Gerard, n-am mai avut.

Julie își ținea capul sus, iar lumina lămpii cu ulei îi făcea părul să strălucească.

— Chiar nu mi-am imaginat. Credeam că tu și Jeremy...

— Nu ți-am răspuns la întrebarea aceea, dar am să-ți răspund acum. Nu, Gerard, Jeremy n-a fost niciodată amantul meu. Voia să fie, dar eu m-am gândit mereu că mai întâi ar trebui să fim căsătoriți.

— O, Doamne, imi pui un bolovan pe conștiință, Julie. Știi, nu-i așa, că nu ne putem căsători niciodată ? Umbra Helenei ar fi mereu între noi. Când se va vindeca, va trebui să mă căsătoresc cu ea.

Acum o spusese el. Ea o știuse de la început, dar auzind cuvintele lui, îi suna mai clar și mai final. Toată hotărârea ei de a petrece această noapte de dragoste cu el se spulberă.

Încercă cu disperare să-și adune mândria.

— Am înțeles, Gerard, care e poziția ta. Credeam că o putem ignora pentru o noapte, dar acum poate ar fi mai înțelept din partea noastră să ne întoarcem. Helena crede că-i sunt prietenă. Puțin timp, am uitat.

Gerard veni și-și puse mâinile pe umerii ei, apoi o sărută ușor pe gură.

— Să nu crezi că nu sunt în stare să apreciez, Julie, dar totul e imposibil. Dacă ai ști...

Julie se simți umilită și înfrântă, dar se reculese și încercă să vorbească cu nepăsare.

— Nu te mai gândi, Gerard. Amândoi am fost puțin nebuni. Tu spuneai după-amiază că nunțile

te duc cu gândul la senzualitate — iar această lună aurie face și ea parte tot din asta. Cred că-ți aduci aminte că n-am prea fost înconjurată de strălucire — dar în cazul nostru n-a mers.

— Nu ți se pare că a mers totuși prea bine ? întrebă Gerard.

— Numai o bucată de vreme, îl asigură Julie, dar acum ne-am venit în fire, nu-i așa ? Pentru numele Cerului, hai să ne întoarcem. Am fost destul plecați.

— Chiar vrei ?

— Da.

— Atunci fie. Trebuie să pleci în Cornwall în curând, Julie. Mărită-te cu cineva ca tine, care n-are alte legături. Dă-i lui nuiaua și eu sper ca el să aprecieze. Ești prea inocentă și prea serioasă pentru mine, Julie, iar eu sunt prea păcătos. Poate va fi mai bine să nu aflăm ce-am pierdut în noaptea aceasta.

„Mulțumesc, Doamne, că drumul de întoarcere nu e lung“, se gândi Julie în timp ce Gerard întorcea mașina spre drumul principal. Luna era încă pe cer, aurie deasupra mării îndepărtate, iar pe cerul întunecat ea văzu o strălucire roșie ca la apusul soarelui.

— Ce e lumina aceea ? întrebă ea. Nu poate fi răsăritul soarelui încă. Se reflectă luminile din Durban pe cer ?

Gerard se uită în direcția indicată de ea.

— Dumnezeuule ! exclamă el. A luat foc câmpul de trestie !

El călcă pe accelerator și mașina puternică înghiți milele pe drumul pustiu. Când ajunseră mai

aproape, văzură flăcările și fumul ce se ridica în cerul nopții, iar bucăți de cenușă începuseră să cadă pe drum și pe mașină.

— E evident că a pornit bine, spuse Gerard. Unde naiba sunt băieții de-l lasă să-și facă de cap ?

— Unii erau la nuntă, îi reaminti Julie.

— Așa e, iar noaptea asta, nici nu ne putem aștepta să se întoarcă. Oricum, ar fi beți morți. Dar ar fi trebuit ca Barnaby să fie de acum acasă. Mă întreb, ce face ?

Cotiră din nou la porțile cu coloane și începu drumul spre casă. Pământurile fermei erau vizibile și se mistuiau în flăcări înalte până la cer.

— Nu e departe de casă, spuse Gerard. Mergem mai întâi spre combinat și încerc să adun africanii. Va trebui să încercăm să oprim focul între grădină și câmpuri, dacă putem. E doar o chestiune de timp și de felul în care bate vântul. Acum suflă în direcția casei și a clădirilor fermei.

— Cum ai să-l stingi ?

— N-o să putem. Trebuie mai întâi să-l oprim, apoi vom încerca să-l stingem cu saci ca să nu se extindă.

— Dar trestia deja aprinsă va fi lăsată să ardă ?

— Da, fir-ar să fie. De obicei mai recuperăm ceva dacă o ducem imediat la moară. Viteza e cel mai important factor. Altfel fermentează, dar unde arde acum, lemnul nu e copt pentru recoltare. Asta va însemna o pierdere grea.

Mașina se opri, Gerard sări din ea și începu să bată în ușile bordeielor. Puțini răspunseră, iar el deschise ușile cu umărul.

Trebuia să strige ca să se facă auzit. Erau acolo doar o mână de oameni.

— Am să te duc pe tine acasă mai întâi. Va trebui să mă descure numai cu cei pe care i-am găsit.

— Nu trebuie să mă duci pe mine acasă, protestă ea.

— Doar n-ai să mergi pe jos. E prea întuneric și te-ar putea prinde flăcările.

— Am să rămân cu tine. Ai spus că ai nevoie de mai multe mâini și pot să dau și eu ajutor.

— Nu știi nimic despre focurile din trestie. Mai mult ai să încurci decât ai să ajuți.

— Uite, eu sunt născută la țară și sunt obișnuită cu munca grea. Ai nevoie de orice fărămă de forță umană, chiar dacă e vorba de o femeie. În situația asta, îți promit că voi fi supusă.

— Bine, dar rămâi aproape de mine. Nu vreau să-mi fac griji din cauza ta.

Africanii plecaseră deja, alergând pe drumul prăfuit și ducând saci.

— Nu e nicăieri apă pe lângă câmpuri? întrebă Julie.

— Ba da, e un sistem de irigație și canale.

— Nu poți folosi apa împotriva focului?

— Nu, ar face mai mult rău dacă s-ar uda trestia. La clima asta ar fi fermentată deja până mâine. Dacă reușim să salvăm ceva din cultură, va trebui să fie uscată la mijloc.

Lăsă mașina la o distanță sigură și porniră spre trestia arzând. Lui Julie i se păru ca o intrare în iad. Trestia înaltă ardea violent în bătaia vântului ce părea că se întetise la înălțimea aceea.

Trosnetele și şuierăturile trestiei arzând erau înspăimântătoare și căldura insuportabilă. Pe focul roșu se profilau siluetele oamenilor, ca într-o pictură medievală a infernului.

Gerard luase de undeva din mașină două presoare mari de plajă și le înmuie într-un canal de irigație de lângă câmpul ce ardea.

— Dacă ești hotărâtă să ajuți, înfășoară-te cu un prosop. Acoperă-ți părul cu ceva — o, da, cu jacheta, apoi ia un sac și stai aproape de mine. Fă ce fac și eu, dar dacă-vezi flăcările venind sore tine, retrage-te repede într-un loc sigur. Suntem în siguranță aici atâta vreme cât focul e sub control la margini și nu se întinde.

Gerard dădu africanilor instrucțiuni să taie trestia din cealaltă parte a focului, ca să creeze un spațiu peste care să nu poată trece flăcările. Julie lupta cu disperare să stingă flăcările la margine, dar părea că eforturile lor n-aveau efect. Gerard îi spusese să rămână aproape de el, dar ea constată că era aproape imposibil. O dureau mâinile din cauza sacului care era greu și cu care lovea șerpii de foc, și-și simțea gâtul pârlit de fumul din jur. Dintr-o dată Gerard strigă. Julie se grăbi spre el.

— Ce este? tipă ea speriată și mai tare.

— Uite, îi arată el. Focul scapă de sub control în zona mai înaltă. Trebuie să-l oprim ca să nu ajungă la casă. Între casă și grădină e o brazdă dar trebuie s-o lățim. Julie, crezi că ai putea lua mașina și să mergi să-i previi? Du-le pe Helena și pe Henrietta într-un loc sigur, ca și pe servitori. Poți s-o iei pe drum și apoi pe șosea și să

astea-ți până când va fi sigur că te poți întoarce. N-o lăsa pe Henrietta să se certe cu tine — probabil va vrea să rămână. Scoate-o afară și mai ales ai grijă de Helena, pentru că poate deveni isterică. E îngrozită de foc. Dacă ajungi în vecini, poți să ceri și ajutoare. Blestematul de Barnaby, bombăni ei. Mă întreb unde dracu' este ? Trebuia să fi fost înapoi după-amiază, dar nu m-ar mira dacă a rămas la Johannesburg.

Julie porni spre mașină cum îi spusese Gerard. Va putea conduce această mașină puternică ? Va fi nevoită s-o facă. Apăsă piciorul pe accelerație și țâșni, încercând să nu se gândească la foc sau la bolovanii de pe drumul accidentat. Ajunse în sfârșit pe drumul spre casă. Parfumul trandafirilor și al iasomiei se amesteca cu cel al trestiei arse, ceea ce ei i se păru a fi însuși mirosul morții.

Alergă în casă, împrăștiind cenușa ce-o avea pe haine peste tot. Încă auzea în urechi zgomotul produs de trestia arzând, și deși focul era deja departe în spatele zidurilor grădinii Henriettei, acum văzuse cu ce rapiditate se întindea și n-avea timp de pierdut.

— Henrietta, strigă ea, unde ești ?

Nu era nici urmă de Moses sau Jessica. Unde este toată lumea ? se întrebă ea.

Alergă în sus pe trepte, mirându-se cât de civilizat părea totul, aranjamentele florale, balustradele lustruite, după haosul de afară, de la mai puțin de o milă distanță. Henrietta nu răspundea chemării ei și nu era în bibliotecă. Putea fi în dormitor ? Bătu la ușă și auzi un răspuns slab abia murmurat. Alarmată, Julie dădu buzna în

cameră. Era obișnuită cu tonul clar și incisiv al Henriettei.

Henrietta stătea într-un fotoliu de catifea din fața șemineului. Abia dacă se întoarse spre Julie.

— A, Julie, te-ai întors în sfârșit. Presupun că Gerard se luptă cu focul. I-am trimis pe Jessica și Moses să caute ajutoare în vecini — liniile telefonice au căzut și n-am putut lua legătura cu nimeni.

Totul fusese spus pe un ton monoton, total neobișnuit pentru Henrietta. Julie se duse aproape și se așeză în genunchi lângă ea. Îi luă mâinile și constată că erau foarte reci, deși căldura focului era foarte puternică în acest loc.

— Ce este, Henrietta dragă ? Ce se întâmplă ? Nu te simți bine ? Ai fost șocată de izbucnirea focului ?

— Sunt foarte bine, Julie, mulțumesc. Nu, nu, nu e focul. Am mai avut focuri și altă dată și îndrăznesc să spun că vom mai avea. Sunt alarmante pe moment, dar le supraviețuim.

Era albă ca marmura și-i tremura vocea — Julie se sperie și mai tare.

— Focul va ajunge la brazda de lângă grădină, îi spuse Julie. Acum lucrează la ea s-o mai lățească, dar Gerard crede că trebuie să te scoatem pe tine și pe Helena în afara fermei, pe șosea, ca să fiți în siguranță.

— Nu e nevoie.

Vocea Henriettei era albă și rece, făcând-o pe Julie să creadă că o va pierde. Era ca o persoană care suferise un șoc puternic, dar nu era îngrijo-

rată de foc, deci ce-o putea tulbura ? Era bolnavă ?

— Gerard e foarte îngrijorat pentru Helena, continuă Julie cu teamă. Spune că e foarte panicată de foc. Nu vii și tu, Henrietta ? Nu putem pleca fără tine și mă tem că trebuie să fac ce-a spus Gerard, spre binele Helenei.

— Helena a plecat.

— Ce ? !

— Ea și Barnaby. El s-a întors astăzi și a luat-o cu el la Johannesburg.

— Dar nu putea să... Cum ?... Of, Henrietta, cred că te înșeli !

— Aș fi vrut să fie astfel, dar e adevărat, spuse Henrietta. Cum aș putea să mă înșel — expectând faptul că ne-am înșelat cu toții ? Eram convinsă că Barnaby te iubea pe tine și că Helena... bine, am crezut că n-a existat nimeni altcineva pentru ea, decât Gerard. A râs când i-am spus asta. Mi-a spus că tu ți-ai dat seama că poate merge, dar dacă e adevărat, de ce nu mi-ai spus, Julie.

— Poate că am greșit. O, sunt atât de încurcată, Henrietta, dar Helena m-a pus să promit că nu voi spune nimănui. Mi-a spus că voia să facă tuturor o surpriză, mai ales lui Gerard, de ziua ei.

— Cu siguranță a făcut-o !

— Dar, Henrietta, cum a putut să plece cu Barnaby ? Erau îndrăgostiți ? Ce vor face ?

— Barnaby a închiriat o casă în Johannesburg. A devenit bogat dintr-o dată din cântecele lui. Intenționează să se căsătorească.

— Eu am crezut că Helena se va căsători cu Gerard, spuse Julie uluită.

— Așa am crezut eu toți, iar tu, Julie ? Credeam că Barnaby e interesat de tine. Îmi pare rău dacă vei suferi o altă dezamăgire.

— Nu, n-a fost nimic de genul acesta în sentimentele mele pentru Barnaby.

— O, sunt atât de ușurată ! Și eu care dorișem atât de mult ca tu să fii perechea lui Barnaby, dar se pare că m-am înșelat. Poate că dragostea lui pentru Helena îl va susține, va face carieră în muzică și va fi mai mulțumit probabil. Nu i-a plăcut niciodată să muncească la fermă. Dar, Julie, cum să-i spun lui Gerard ? A mai pierdut-o pe Helena o dată, cu puțin timp în urmă înainte de căsătorie, și acum, după tot acest timp de eumplită așteptare, o pierde din nou. Cum să-i spun ? I-aș frânge inima.

Cum a putut Helena să-l prefere pe Barnaby, când avea șansa de a se mărita cu Gerard ? Era peste puterea de înțelegere a lui Julie. Acum, când se gândea atent, constata că ei fuseseră totdeauna foarte apropiați. Interesul Helenei pentru cântece, afecțiunea evidentă a lui Barnaby pentru ea... aveau multe în comun... Dar care va fi reacția lui Gerard ? Gerard ! Ele stăteau de vorbă în timp ce focul se putea apropia de casă ! Julie privi pe fereastră și văzu flăcările pe cerul nopții, dar spațiul întunecat dintre casă și foc părea mai mare acum.

— O, Henrietta, vino să vezi ! o chemă ea. Focul se îndepărtează de noi. Cred că s-a schimbat vântul.

Henrietta veni la fereastră. Arăta mai bine acum și în obraji îi revenise puțină culoare.

Faptul că-i încredințase veștile lui Julie o făcuse să se simtă mai ușurată.

— Au fost atât de multe focuri în trestie aici, spuse ea, unele dezastruoase, altele nu atât de rele. Unele au făcut chiar bine, au ars tot gunoiul, îngrășând pământul. Lăstarii au răsărit din nou. Orice s-ar întâmpla, Julie, viața poate continua. Trebuie să continue.

„Și viața mea trebuie să continue după ce voi pleca de aici, se gândi Julie. Dar ce va gândi Gerard când va afla de plecarea Helenei? Mă va acuza că nu i-am spus că ea putea merge? Ar fi schimbat asta cu ceva lucrurile? Ar fi putut el s-o împiedice să plece? Mă va urî că am ținut secretul față de el? Va crede că am făcut-o intenționat, din cauza sentimentelor mele pentru el? Și se va duce după ei?”

Flăcările erau mai puțin puternice acum și luna strălucea deasupra fumului, aceeași lună care luminase căsuța de lângă râu cu câteva ceasuri mai devreme. În seara aceasta? Nu, părea că trecuseră o sută de ani de când îi întorsese lui Gerard sărutările pasionate, gata să-și lase viața în mâinile lui, pentru că dragostea ei pentru el era însăși viața ei, realizează ea acum.

— Focul se stinge, nu cred că mai e nevoie să părăsim casa acum, îi spuse ea Henriettei.

— Foarte bine, pentru că Gerard știe că n-aș lăsa niciodată casa nepăzită. Moses a găsit probabil oameni la ferma vecină. Pare că i-au dat în sfârșit de capăt focului.

— Ai vrea să fac puțină cafea? întrebă Julie.

— Nu, copilul meu, cred că am să pot dormi acum, dar Julie, pot să-ți cer o mare favoare ?

— Orice, Henrietta. Știi că aş face orice îmi stă în putere pentru tine.

— Ești atât de bună, Julie, iar eu sunt atât de atașată de tine. De ce n-a putut nici unul din nepoții mei să te iubească pe tine în loc s-o iubească pe Helena ?

Julie încercă să râdă.

— Dragostea nu are logică, Henrietta. Ce voiai să-mi ceri ?

— Vrei să-i spui tu lui Gerard de Helena ? Știu că-ți cer prea mult, dar am trecut prin destule emoții pentru o noapte și sunt, of, atât de răvășită ! În noaptea asta îmi simt vârsta — și trebuie să admit că nu mi s-a mai întâmplat până acum.

— Am să-i spun, promise Julie, întrebându-se cum avea s-o facă.

— Trebuie să afle în noaptea asta, pentru că va fi primul lucru la care se va gândi când se va întoarce acasă. Va vrea să știe dacă Helena e bine, oftă Henrietta.

— Nu-ți face griji, îi spuse Julie, am să încerc să-i spun cu blândețe.

— Mă tem că nu e nici o cale s-o faci astfel, dar va fi mai bine dacă va afla de la tine, pentru că nu suportă să mă vadă îngrijorată. Și nu-i spune că am fost atât de supărată. Îi va face mai rău.

— Am eu grijă, Henrietta, promise Julie. Acum, lai să te ajut să te bagi în pat. Ești sigură că n-ai vrea să bei un lapte cald ?

— Nu, dragă. Am să dorm acum. Ești o mare consolare pentru mine, Julie, spuse Henrietta bătând-o ușor pe mână.

„Pentru mine nu e însă nici o consolare“, se gândi Julie. Noaptea era caldă și aerul parfumat de mirosul iasomiei, mai puternic acum decât mirosul de trestie arsă. Fulgi mari de vegetație arsă cădeau în grădina Henriettei. Va fi mult de curățat mâine, dar tot ce putea face Julie acum era să-l aștepte pe Gerard și să-i îndeplinească rușiminta Henriettei.

Se așază într-un scaun de grădină ca să poată vedea mai jos, în depărtare, focul ce se stingea. Cu toată hotărârea ei de a-l aștepta pe Gerard, se surprinse picotind. Avusese o zi grea, iar scaunul era foarte confortabil, aerul din jur fiind ca o mătase caldă.

— Julie, trezește-te, copilă, ce faci aici? Unde sunt ceilalți ?

Gerard o ridică în picioare și adormită cum era, se rezemă de el. El își puse mâinile în jurul ei și o strânse la piept.

— Biata de tine, ești foarte obosită. Asta zic și eu noapte, așa-i ? Dar cel puțin n-a fost nevoie să fugi. Ți-ai dat seama că pericolul a trecut ?

Fața și mâinile lui erau negre. Stând la pieptul lui, simțea mirosul de trestie arsă din hainele lui.

— S-a terminat focul ? întrebă ea. Ai reușit să salvezi trestia ?

— Da, s-a terminat. Am primit ajutoare suplimentare când Moses a adus lucrători de la cea-

îaltă fermă. Totul este sub control — dar, Julie, am să-ți spun ceva și trebuie să-ți spun acum, înainte de a mă duce s-o văd pe Helena.

— Gerard, și eu... eu am să-ți spun ceva.

Cum să-i spună? Și totuși trebuia. Va afla oricum aproape imediat ce intra în casă, imediat ce s-ar duce în camera decorată în alb și auriu, eliberată acum de frumoasa-i locatară.

— Nu poate fi tot atât de important cât ceea ce am eu să-ți spun. Julie, te iubesc — vreau să știi. Nu vreau să rămâi cu impresia că te-am crezut o cucerire ușoară. Nu, nu mă întrerupe. Lasă-mă să termin. Cred că și tu ai putea să mă iubești, dar n-are nici un rost. Sunt legat de Helena. Toți, Henrietta, Barnaby, chiar și Helena, cred că eu o iubesc, dar nu este dragoste, e obligație. Urma să mă căsătoresc cu ea înaintea accidentului și din cauza infirmității ei, nu-mi pot lua cuvântul înapoi, dar dragostea mea pentru ea a murit în noaptea accidentului.

Julie oftă.

— Dar, Gerard, cum a fost posibil? Cu siguranță ai iubit-o mai mult, știind că tu ai provocat accidentul.

— Nu înțelegi, Julie. Dragostea mea pentru ea a murit înainte de accident, când, în noaptea aceea ea, mi-a spus că a avut o aventură cu Barnaby. I se părea ceva obișnuit și nu părea că are vreo semnificație pentru ea. Mi-a spus fiindcă începuse să se certe cu mine pentru că-i păream prea posesiv. „Ce importanță are?” mi-a spus atunci. „Am să mă căsătoresc cu tine, nu-i așa?”

N-aș putea să mă căsătoresc cu Barnaby. Nu va moșteni nimic niciodată, nu?" Știam că voia să se mărite cu mine pentru bani și poziția de-a fi soția celui mai proeminent, mai bogat fermier din district.

— Oh, Gerard!

Julie simți că trebuie să-l asculte. Nu-l putea întrerupe.

— Ne întorceam acasă de la o petrecere. Așa a început, pentru că eu obiectasem că ea dansase prea strâns lipită de alți bărbați. Ne-am oprit pe marginea șoselei. Discuția s-a întins de la una la alta și apoi mi-a spus de Barnaby. Eram nebun de furie. Pornind mașina, am apăsat tare pe accelerator și am condus ca vântul. Ea n-a obiectat și a început să râdă. Îi plăcea să știe că mă poate înfuria, ceea ce pe mine m-a făcut să mă simt mai rău și am condus și mai repede. Așa s-a întâmplat. Din vina mea a ajuns invalidă, iar eu am încercat s-o îngrijesc de atunci. Toată lumea credea că e foarte tragic. Toți credeau că o iubesc, dar cât s-au înșelat! Am mai avut din când în când aventuri, care însă n-au însemnat nimic. Apoi ai apărut tu, Julie, frumoasa mea Julie, scumpa mea, serioasa și sensibilă Julie, iar eu știam că te voiam nu ca pe o aventură ci pentru toată viața. Mi s-a spus că Helena va putea merge în curând și atunci ne vom putea căsători, așa că am greșit că ți-am spus toate astea, dar nu te puteam lăsa să pleci fără să știi. Acum ți se pare imposibilă toată această situație?

Julie își întinse mâinile pe după gâtul lui și-i trase capul în jos.

— Chiar așa ? întrebă ea. Chiar crezi că mă iubești ?

— Nu cred doar, știu. Oh, Julie, dacă ne-am putea căsători, ce viață de fericire ți-aș putea oferi — dar n-are rost. Totdeauna va exista Helena. Vei duce mereu bolovanul vinovăției mele.

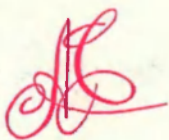
Julie îl sărută ușor pe buze, făcându-l să tacă.

— Henrietta m-a rugat să te aștept, spuse ea. E ceva ce trebuie să-ți spun — dar mai înainte am să-ți spun ceva mult mai important pentru amândoi. Te iubesc la fel de mult pe cât mă iubesti tu și nu mai e nimeni între noi.

Strânsă în brațele lui, ea-l văzu cum începe să zâmbească și privirea-i verde-aurie îi devine blândă, iar ea începu să-i povestească.

— SFÂRȘIT —

Obligată de a fi domnișoară de onoare a fetei care se căsătorea cu unicul bărbat pe care l-a iubit dintotdeauna, era o experiență traumatizantă, dar Julie a fost obligată s-o trăiască. După nuntă, Julie se gândi că nu mai putea suporta să rămână în sat și fu mulțumită să accepte invitația Henriettei de a pleca în Zululand pentru câteva luni. „Niciodată să nu te îndrăgostești de un bărbat cu obligații, altfel vei regreta tot restul vieții“, o sfătuisese Henrietta. Julie însă se îndrăgostise imediat de Gerard, care era legat de frumoasa Helena. De ce nu putea Julie să întâlnească un bărbat care era liber s-o iubească?

— O, draga mea, îmi pare rău, trebuia să-ți fi vorbit mai înainte despre Helena, dar mă tem că este un subiect pe care mai degrabă îl ocolesc pentru că ne provoacă multă suferință; dar pentru că vei trăi în această casă și în curând ai s-o întâlnești, trebuie să-ți spun toată povestea.

THE BEST